

**Roskilde
University**

Om økologi

En introduktionsbog

Agger, Peder Winkel; Brandt, Jesper

Publication date:
1984

Document Version
Tidlig version også kaldet pre-print

Citation for published version (APA):
Agger, P. W., & Brandt, J. (1984). *Om økologi: En introduktionsbog*. (2. udgave, 3. oplag udg.) Hans Reitzels Forlag.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain.
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact rucforsk@kb.dk providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

43

Peder Agger Jesper Brandt

Om økologi

En introduktionsbog

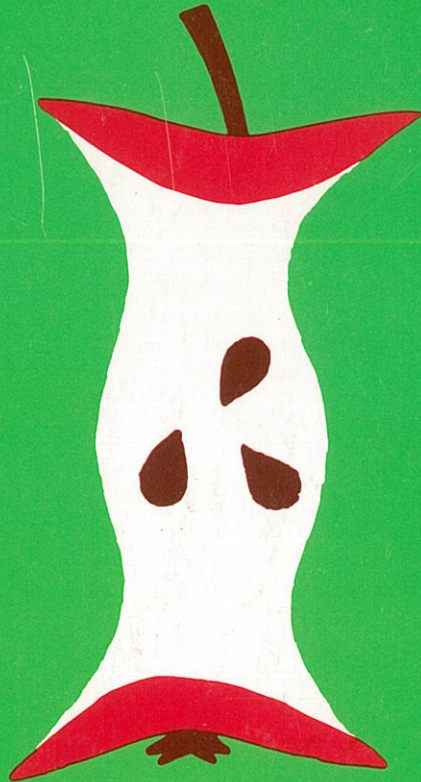
Hans Reitzel

Om økologi

Peder Agger Jesper Brandt

ISBN 87 412 3500 2

Økologi for alle

Af JESPER HOFFMEYER

Peder Agger og Jesper Brandt: Om økologi. En introduktionsbog. 242 s. Kr. 62,50. Reitzels Forlag.

I OM-SERIEN — den med det meget, meget røde æble på grønt omslag — er der nu kommet en bog »Om økologi«, som fortjener at blive introduktionsbogen til dette fagområde ikke blot for de HFere og gymnasieelever den direkte henvender sig til, men også for mange andre, som ikke nåede at lære noget om økologi.

Såvidt en forlæst anmelder kan bedømme det, er bogen skrevet i et sprog, som vil kunne fastholde også læsere med et mere vankelmødt forhold til, hvad der står med sort på hvidt. Teksten præsenteres i overkommelige bidder efter en klar og begrundet disposition. Efter hver større bid er der en kortfattet opsummering af biddens næringsindhold. Dertil store typer og masser af illustrationer og figurer, der appellerer til den visuelle forståelse.

Men det bedste ved bogen er nu måden økologi er behandlet på. På jævn og praktisk vis bliver økologien på de første hundrede sider foldet ud for os, så vi forstår, hvad den kan bruges til, og især hvad den ikke kan bruges til, men misbruges til.

Den økologiske krise er det naturlige udgangspunkt, og det forklares, hvordan denne krise har at gøre med det enkelte forhold, at mennesket i dag udnytter naturen på en anden måde end tidligere, uden at de naturmæssige konsekvenser heraf er blevet taget i betragtning. I særlig grad har vores produktionsfremmelige samfund haft glæde af at overse de to grundlæggende lovmæssigheder, der kan formuleres som 1) *alting er indbyrdes forbundet*, og 2) *intet forsvinder eller alt hauner et eller andet sted*. Hvordan og hvor er bl.a. økologiens problemer.

DEN VIGTIGE forskel mellem biologiske processer og samfundsmæssige processer behandles med befolknings-eksplosionen som eksempel. Det er velkendt, at befolkningsekspllosionen ofte beskrives som en rent biologisk proces af samme art som den, man kan iagttage i en bakteriekultur, hvor cellerne deler sig og leler sig, således at deres antal ned en naturlovs nødvendighed stiger eksponentielt.

Pointen er så, at de ender med at forgifte hinanden med deres affald, hvis de ikke forinden er blevet kvalt af iltmangel. På samme måde skulle så den økologiske krise og ressource-mangel være et nødvendigt resultat af den nødvendige befolkningssekspllosion. Ikke et ondt ord om samfundet.

Under et smukt billede af en husmandsfamilie fra 1921 med 12 børn får man en noget mere vedkommende forklaring end den med bakterierne. I et teknisk lavt udviklet landbrug er produktionen baseret på tungt legemligt arbejde, og et stort børnetal er den enkelte families middel til at sikre den nødvendige arbejdskraft. I de moderne industrisamfund har børnene ingen funktion, de er faktisk mest til besvær. Følgelig er børnetallet her lavt. Befolkningsekspllosionen har at gøre med overgangen fra den ene slags samfund til den anden, og kan ikke forstås som en biologisk proces.

ØKOLOGISK INDSIGT er en grundlæggende betingelse for et hvilket som helst samfund. I et par spændende kapitler om det grønlandske fangersamfund i 1600-tallet og det færøske bygdesamfund i 1800-tallet belyses samspillet mellem samfundets indretning og de økologiske betingelser for dets eksistens. Man kan ikke undgå at blive imponeret over den konsekvens, hvormed de sociale strukturer i disse såkaldt primitive kulturer tjente til vedvarende at sikre det optimale udbytte af den hårde natur.

Tag f.eks. det færøske »fårebrev« fra 1298, som var en særlov der fastslog, at »Ingen skal have flere køer og får end efter rigtigt udregnet tal«. Baseret på generationers erfaring vidste man for hver enkelt bygd og hver enkelt græsningsareal, hvad der var det bedste tal. Var der for få får blev området ikke ordentligt udnyttet, og var der for mange, ville de blive for magre til at klare sig sikkert gennem vinteren. Det var en nødvendighed at »fårebrevet«s bud blev overholdt.

DEREFTER fortsættes der med en gennemgang af det materielle grundlag for de moderne samfund. Som et illustrativt eksempel på den verdensomspændende stofomflytning, som karakteriserer disse samfund, nævnes et stykke chokolades tilblivelseshistorie. Den fører os kloden

rundt: Schweiz, Ghana, Brasilien, USA, Sicilien, Malaysia m..

Det er indlysende, at det enkelte menneske i disse samfund mister overblikket over de økologiske kredsløb det indgår i. Med produktionens videnskabeliggørelse følger også nødvendigheden af økologiens videnskabeliggørelse.

At økologien imidlertid ikke er en løsning men kun et redskab, fremhæves mange steder i bogen. Det belyses bl.a. udmærket med rovdriften på hvalerne som eksempel. Den faretruende udtønding af hvalbestanden skyldes ikke menneskelig dumhed, i alt fald ikke hvalfangernes, og den skyldes ikke mangel på biologisk insigt. Men den forklares særdeles nemt med enkle økonomiske betragtninger. Den økologiske forståelse er en nødvendig, men ikke tilstrækkelig betingelse for problemets løsning.

PÅ DETTE GRUNDLAG følger nu i bogens 3. del en 60 siders gennemgang af økologiens grundbegreber med hovedvægt på energitransport, stofkredsløb og stabiliserende faktorer. Den praktiske dimension glemmes ikke, og vi får bl.a. aflivet den gængse myte om havene som et uendeligt fødereservoir.

4. del handler om økologiens anvendelse belyst med tre eksempler: nordsesilden, luftforureningen og økologisk krigsførelse. Med fra 1-2 procent af sit areal omdannet til bombekrater og store skovområder destrueret af afløsningsmidler blev Vietnam ikke blot en krigsskueplads men også et økologisk eksperiment, som i brutalitet ikke overgås af noget andet i verdenshistorien.

Bogens 5. og sidste del handler om økologi og politik. Trods vidtgående enighed må jeg her komme med min eneste indvending. Det er befriende at den i grunden borgerlige vækstdiskussion ikke tages op. Men når det ligefrem bliver til, at »en forsvarlig udnyttelse af atomkraft (vil) kunne bringe umådelige fordele i et fremtidigt samfund« (s. 189), tror jeg nok, at vækstspørgsmålet er blevet afproblematiseret lidt for vupti.

Det er svært at adskille denne holdning fra den tendens til skamrosning af østlandene, som sidste afsnit tynnes af. At Øst klarer disse problemer bedre end Vest er ingen løgn, men der er nu et par ord mere at sige om den sag. Men dem vil jeg overlade til læserne.

Information 18/5 1976

I denne serie (kaldet Æble-serien) foreligger:

Steen Achton og Jesper Jensen
Om pædagogik,
5. oplag

Peder Agger og Jesper Brandt
Om økologi
2. ændr. udg., 3. oplag

Helge Andersen
Om økonomi (udsolgt)

Holger Bisgaard m.fl.
Om planlægning

Mogens Buch-Hansen m.fl.
Om geografi
9. oplag

Agnete Diderichsen m.fl.
Om psykologi, incl. Arbejdsbogen
3. ændr. udg., 3. oplag

Mogens Elmer m.fl.
Om medicin (udsolgt)

Bjørn Erichsen
Om arbejderbevægelsen

Gun Hartslev Finsen
Om politik

Jens Glebe-Møller
Om religion,
3. oplag

Per Gregersen m.fl.
Om arbejdsmiljø

Olav Harsløf og Beth Juncker
Om litteratur

Jens Højgaard Jensen og
Søren Kjørup
Om fysik 1

Ditlev L. Mahler
Om arkæologi

Anna-Lise Malmros
Om musik (udsolgt)

Hans Edvard Nørregård-Nielsen
Om kunst 1 (udsolgt)

Hanne Reintoft
Om familien 1
5. oplag

Hanne Reintoft
Om familien 2
3. ændr. udg.

Hanne Reintoft
Om forsorg
3. ændr. udg.

Benito Scocozza
Om historie

Preben Sepstrup
Om reklame

Erik Sigsgaard
Om børn og deres virkelighed
3. oplag

Ole Tøgeby
Om sprog (udsolgt)

Søren Villadsen
Om lokalsamfund

Peder Agger, (f. 1940), cand. scient. i biologi 1966. 1966-1972 ansat ved Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser. Siden 1972 ansat som økolog ved RUC. Har i perioder arbejdet som fiskeribiolog for F.A.O. Siden 1977 medlem af Naturfredningsrådet, siden 1980 formand.

Jesper Brandt, (f. 1946), cand. scient. i geografi 1974. Siden 1974 ansat ved RUC.

Peder Agger og Jesper Brandt

OM ØKOLOGI

En introduktionsbog

2. ændrede udgave

Hans Reitzels Forlag
København 1984

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf er uden forlagets skriftlige samtykke, eller medmindre anden aftale foreligger, forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelser.

Copyright © Hans Reitzels Forlag A/S, København 1976.
Diagrammer, tabeller og kort uden kildeangivelse
Copyright © Jens Olesen, Mogens Skjoldager og forfatterne 1976.
Omslag Jan Trägårdh, IDD.
Printed in Denmark by Special-Trykkeriet Viborg a-s

2. udgave, 3. oplag 1984

ISBN 87-412-3500-2

Indhold

Forord 13

Forord til anden udgave 15

I. Hvad er økologi? 17

Kapitel 1. Økologiens muligheder 19

Den økologiske krise. Menneskets udnyttelse af naturen har ændret karakter og omfang. De problemer, der følger med, kaldes den økologiske krise 19
Økologiens muligheder. Med økologien kan man beskrive, men ikke løse økokrisens problemer 20
Verdens største dæmningsprojekt. Økologien er en ung videnskab, der oftest kun giver upræcise beskrivelser 21
Interessen i den økologiske forskning har flyttet sig fra den enkelte organisme i dens omgivelser til idag at angå større dele af naturen 24
Nogle grundlæggende økologiske begreber 25
Økosystemet 26
Økosystemet er en helhed af de enkelte elementer og deres gensidige påvirkninger 29
Kort sagt 30

Kapitel 2. Økologiens begrænsninger 31

Mennesket er en organisme, der lever i komplicerede samfund 31
Befolkningsproblemet – en biologisk proces i et menneskesamfund 32
Børnetallet før og nu kan ses i sammenhæng med den måde man producerer på 32
Med industriens udvikling blev det upraktisk at have mange børn, men tilpasningen til de nye tider gik langsomt 34
Prævention har man også kendt til tidligere 35
U-landenes befolkningsstigning kan ikke forklares biologisk. Den hænger sammen med de voldsomme ændringer i samfundsstrukturen, der har fundet sted siden koloniseringen 36
Menneskenes forhold til naturen kan beskrives økologisk. Men samfundets økologiske problemer kan kun forklares samfundsvidenskabeligt 41
Kort sagt 43

II. Økologiens udvikling 45

Økologisk viden – forståelse for samspillet i naturen – har altid været nødvendigt for at et samfund kunne eksistere 46

Kapitel 3. Det grønlandske fangersamfund i 1600-tallet 47

Et samfund i udvikling 47

Det grønlandske fangersamfund var først og fremmest baseret på sælfangst, men var iøvrigt nøje tilpasset de forskellige årstider 47

Januar-maj boede man ved vinterbopladserne ved kysten og drev sælfangst ved åndehullerne i havisen 49

Maj-juli drev man sælfangst fra kajak og hvalfangst fra konebåde 50

August jagede man rener fra teltpladserne inde i de dybe fjorde 51

September-december jagede man sæler og hvaler fra vinterbopladserne 53

Opsamling af forråd var nødvendigt for at kunne modstå trange tider 54

Kajakudstyret som eksempel på hvilke materialer der indgik i produktionen af redskaber 56

Kort sagt 57

De materielle forhold påvirkede arbejdsdelingen: Mændene forestod jagt og fangst, kvinderne sørgede for bolig, beklædning og madlavning 57

Ejendomsforholdene var uskarpe. Fællesskabet var rådende i trangstider 58

Grønlanderne opfattede den enkelte som underordnet samfundet, og samfundet som underordnet naturen 59

Økologisk viden i det grønlandske fangersamfund. Grønlandernes kendskab til naturen blev anvendt til at lette fangersamfundets tilpasning til det naturlige økosystem 62

Kort sagt 63

Kapitel 4. Det færøske landbrugssamfund 64

Indtil ca. 1850 levede færingerne af landbrug. Idag er Færøerne en fiskerination 64

Naturforholdene vanskeliggør agerbrug 64

Den færøske bygd består af en lille indmark »Bøen«, hvor der mest dyrkes græs. Bøen er omgivet af en udmark »Haugen«, der mest bruges til fåreavl 66

Samspillet mellem bø og haug sikrer den bedst mulige udnyttelse af bygdens samlede areal 67

Kort sagt 72

Fåregræsningen omkring Stórafjall på Sandoy – et eksempel på økologisk tilpasning. For at sikre en effektiv græsning i haugen blev fårene delt i små flokke, der havde hver sine bestemte græsgange 73

Fåreavlens udvikling i vor tid. Den intensive udnyttelse af haugen er idag ophørt. Men takket være de tekniske fremskridt er udbyttet idag alligevel lige så stort som i gamle dage 74

Økologisk tilpasning – for hvem? Der var økonomiske grunde til fåreavlens økologiske tilpasning. Fåreavlens gav vigtige eksportvarer 76

Økologisk viden i det færøske landbrugssamfund. Landbruget krævede et indgående kendskab til dyrenes og planternes livscyklus og vækstbetingelser 80

Kort sagt 81

Kapitel 5. De industrielle samfunds materielle grundlag 82

Industrisamfundet er baseret på en verdensomspændende stofomflytning 82

Industrialismen. Udviklingen af industrialismen hang sammen med kapitalismens gennembrud. Stadig nye sider af naturen blev inddraget i produktionen, der steg kolossalt 83

Naturressourcerne øges i takt med den teknologiske udvikling 87

Rumskibsfilosofien. I det lange løb må også menneskets stofskifte med naturen indgå i et lukket stofkredsløb 88

Kort sagt 90

Teknologi og kapitalisme. Den teknologiske udvikling, stadige ændringer i forbrugernes »behov« og befolkningsvæksten kan ikke forklare produktionens vækst i sig selv og de mange sider af produktionen, der ikke har noget formål. Det er heller ikke nok til at forklare rovdriften på ressourcerne og de stadigt stigende affaldsmængder 91

Hvilke interesser styrer hvalfangsten? Hvalernes udryddelse skyldes ikke menneskelig dumhed 92

Udryddelsen af hvalerne hænger sammen med kapitalens stadige krav om forrentning 93

Teknologi og samfund 96

Kort sagt 97

Erhvervsformer i det moderne samfund. Produktionen i det moderne samfund er baseret på en stadigt stigende arbejdsdeling 97

Arbejdsdelingen i det grønlandske fangersamfund og det færøske landbrugssamfund 99

Økologisk viden i det moderne samfund. Med den moderne arbejdsdeling mister det enkelte menneske overblikket over de økologiske kredsløb, i hvilke det indgår. Samtidigt kræver de stadigt mere omfattende indgreb i naturen et øget overblik over konsekvenserne af disse indgreb. Dette overblik kan kun skabes gennem systematisk forskning i de problemer, der knytter sig til menneskets stofskifte med naturen. En del af denne forskning varetages af den økologiske videnskab 101

Kort sagt 102

III. Økologiens grundbegreber 103

Indledning 104

Kapitel 6. Energi 105

Alle livsprocesser er ledsaget af energiomsætning. Fra solen optages energien af planterne, der opbygger energirigt organisk stof. Ved planternes nedbrydning frigøres energien gradvist og forlader kloden igen som varme 105

Fotosyntesen 106

Sekundærproduktionen: Planternes nettoproduktion kan enten bruges til deres vækst eller til planteæderes eller nedbryderes respiration og vækst 108

Energi kan udføre arbejde, men kun en del omdannes til nyttigt arbejde. Resten vil blive omdannet til varme 110

Kort sagt 111

Via fødekæder strømmer energien gennem økosystemerne 112
 Højere oppe i fødekæden er der som regel færre dyr, mindre biomasse og altid mindre energiomsætning 116
 Kort sagt 118
 Produktionen i havet er stor og på mange måder mere overskuelig 118
 Især lys og næringssalte virker begrænsende for produktionen i havet 119
 Fødekæderne i havet er ret overskuelige. Forholdet mellem produktionen i et led og det næste er ca. som 5:1 121
 En begrænset forøgelse af fødeproduktionen fra havet er mulig 123
 Kort sagt 125
 Jordens energiregnskab 126

Kapitel 7. Stofkredsløb 128

Vandets kredsløb. Alle organismer er afhængige af vand. Der er næppe nogen miljøfaktor, der præger vegetationen på land så afgørende som vand 129
 Vand er en vigtig faktor i landbruget 131
 Kort sagt 134
 Kvælstof 134
 Fosfor 136
 Bioakkumulation. Når nogle stoffer optages lettere i organismen end de udskilles, taler man om bioakkumulation. Er det gifte, giver det problemer 139
 Kort sagt 143

Kapitel 8. Stabilitet 144

Tilbagekobling eller feed-back. Den gensidige regulering af antallet af byttedyr og antallet af rovdyr er et eksempel på tilbagekobling 144
 Stabilitet i økosystemer. De mange veltilpassede tilbagekoblingsmekanismer gør det ubelastede økosystem relativt stabilt 147
 Udvikling i økosystemer – succession. Overlades et belastet økosystem til sig selv, vil det undergå en række forudsigelige ændringer – en succession – frem mod en slutttilstand, klimakssamfundet 148
 Tolerance. Den enkelte organisme har en vis tolerance overfor pludselige ændringer i miljøet 152
 Tilpasning. Den enkelte organisme kan indenfor visse grænser lidt efter lidt tilpasse sit toleranceområde til ændrede ydre forhold 154
 Adaptation. Når de arvelige egenskaber i hele bestanden af organismer ændres som svar på en ydre (langvarig) påvirkning, taler man om adaptation 156
 Stabilitetsområde. Indenfor stabilitetsområdet er negative tilbagekoblingsmekanismer i funktion. Udenfor – positive tilbagekoblingsmekanismer 159
 Stabil – begrænset og dynamisk ligevægt. Biologiske systemer er i dynamisk ligevægt 160
 Kort sagt 161

IV. Økologiens anvendelse 163

Indledning 164

Kapitel 9. Nordsøsilden – En fornyelig ressource 165

Fangstudsigterne kan bedømmes på to måder 165
 Ved den direkte metode sammenholdes fangst med fiskeriindsats 166
 Ved den indirekte metode studeres vækst, dødelighed og rekruttering 167
 Når fiskeriindsatsen går op, går antallet i bestanden ned 169
 Væksten kan ændres, når fiskeriindsatsen stiger 170
 Fisken må have tid til at vokse 170
 Fisken må have tid til at formere sig 171
 Kort sagt 172
 Ved at regulere på maskevidde og antal af skibe kan vi bestemme, hvor stor silden er inden den fanges, og hvor stor en del af bestanden, der årligt tages 172
 Økonomi og politik. Der er mange tildels modstridende økonomiske interesser i sildefiskeriet 174
 Når der er færre sild må energistrømmen finde andre veje 176
 Havenes forurening er en trussel mod fremtidens fiskeri 179
 Kort sagt 180

Kapitel 10. Luftforurening 181

Luftens og dermed regnens tiltagende indhold af syre har bevirket, at tæringen på maskiner og bygninger er 4-5 dobbelt 181
 Når det regner med svovlsyre 182
 Svovldioxid skader luftvejene 182
 Indvirkningen på naturen 185
 Kort sagt 187
 Drivhuseffekt. Den kuldioxidholdige atmosfære beskytter jorden som glastaget på et drivhus 188
 Luftforureningen kan begrænses ved overgang til atomkraft, men dette skaber andre problemer 191
 For – eller imod atomkraft? 192
 De radioaktive stoffer omdannes lidt efter lidt 192
 Uheld ved driften 193
 Affaldsproblemerne er ikke løst 194
 Kort sagt 196

Kapitel 11. Økologisk krigsførelse 197

Tropeøkologi 197
Strategi 199
Afløvning og destruktion af afgrøder 199
Bulldozere og bombehuller 201
Klimatologisk krig 204
Samfundets nedbrydning 204
Forbud mod økologisk krigsførelse 205
Atom- og neutronbomber 205
Kort sagt 206

V. Økologiske problemer og politik 207

Kapitel 12. Økologiske problemer og politik 209

Økologien er et redskab 209
Indgreb i naturen giver ny viden, der kan føre til nye indgreb, der o.s.v., o.s.v. 210
Vort stofskifte med naturen omfatter nu hele kloden 212
Forureningen i forskellige dele af verden 213
Miljøbeskyttelsen i Danmark 215
Forureningsrådet sammensættes så erhvervslivet får gode kår 216
Miljøloven 218
Miljøteknologien – en ekspanderende branche 219
Indenfor industrien er der forskellige interesser 222
Kort sagt 223
Man skal ikke bevare naturen for dens egen skyld, men for menneskets 223
Miljøproblemer i u-landene 226
U-landene er fattige 227
Det tropiske klima i u-landene giver særlige miljøproblemer 227
Den grønne revolution 230
Kort sagt 233

Fremmedord og fagudtryk 234

Forslag til videre læsning 242

Vigtigste referencer 244

Bøger og tidsskrifter, hvorfra der er brugt illustrationer 246

Register 248

Forord

»Om økologi« er en introduktion til økologien, skrevet så den skulle kunne læses af unge fra omkring 16-års alderen. Det har ved udarbejdelsen af bogen været et mål, at den skulle kunne anvendes i undervisningen i det danske gymnasium og HF. Ved valget af eksempler er der derfor taget hensyn til de krav, der fra Undervisningsministeriet stilles til gymnasiets biologi- og geografiundervisning samt til orienteringsfag i HF. Vi tror også at bogen skulle kunne anvendes på seminarier, højskoler, til studiekredse m.v. Vi håber desuden, at bogen i særlig grad på grund af de synspunkter den anlægger, vil kunne anvendes som inspiration for biologi- og geografilærere i folkeskolen.

Når man beskæftiger sig med økologiske problemer, støder man på en meget væsentlig hindring: Det fordrer nemlig en viden og en forståelse, der går på tværs af skillelinien mellem natur- og samfundsvidenskaberne. Vi har derfor lagt stor vægt på denne nødvendige tværfaglighed, først og fremmest ved at fremdrage forbindelsen mellem den biologiske økologi og den side af geografien, der ofte kaldes kulturøkologi.

Bogen tager udgangspunkt i det meget brede dagligdags økologibegreb, der omfatter såvel samspillet mellem de ydre (af mennesket påvirkede) miljøfaktorer, som egentligt biologiske processer.

1. del beskriver de muligheder studiet af disse sammenhænge indebærer for reguleringen af det ydre miljø, men påpeger samtidig også de begrænsninger, der gælder for anvendelsen af den økologiske betragtningsmåde. Efterhånden drejes økologibegrebet bevidst mere i retning af den afgrænsning, der er gængs indenfor den biologisk-økologiske videnskabstradition, der klart ligger til grund for bogens 3. del: økologiens grundbegreber. 2. del omhandler udviklingen af behovet for økologisk viden, mens 4. del omhandler eksempler på økologiens anvendelse. På denne måde har vi søgt at sætte den egentlige biologiske økologi ind i en histo-

risk-samfundsmæssig sammenhæng, og bogens titel skal derfor tages bogstaveligt: »Om(kring) økologi«.

Hverken biologien eller geografin kan alene beskrive og forklare sammenhængen mellem miljøfaktorerne. Vi har derfor fundet det vigtigt at vise, at hvor biologien er et nødvendigt redskab for at kunne beskrive og forklare væsentlige sider af miljøproblemerne, er geografi et lige så nødvendigt redskab til at forklare mange af problemernes samfundsmæssige sider.

Vi har endvidere lagt vægt på at vise, at økologien begrænser sig til at fremstille og forklare miljøproblemerne. Økologien løser ikke problemerne, den kan højst beskrive de virkninger, forskellige løsninger måtte indebære. Selve problemernes løsning vil derimod altid kræve politisk stillingtagen.

Det er derfor ikke tilfældigt, at denne bog er blevet til ved et samarbejde mellem en geograf og en biolog. Også i illustrationerne har dette samarbejde vist sig nødvendigt og frugtbart, idet Mogens Skjoldager er geograf ved Vallensbæk statsskole og Jens Olsen biolog ved Odense universitetscenter. Vi har mange gange været tvunget til at gå ud til kanten og udover, hvad der egentlig kan betegnes som vores fag. Dette indebærer naturligvis en fare for at arbejdet bliver behæftet med fejl, og vi vil hilse enhver kritik og rettelsesforslag velkommen. Alligevel har vi ment det nødvendigt, at nogen vover pelsen.

Vores betingelser for at kunne udføre dette tværfaglige arbejde har været særdeles gunstige, idet forfatterne har haft til huse dør om dør på den naturvidenskabelige basisuddannelse ved Roskilde Universitetscenter. Dog har arbejdet i kortere og længere perioder måttet ligge stille på grund af andre presserende opgaver, hvilket ikke har kunnet undgå at påvirke det endelige resultat. Således har det været nødvendigt at udskyde et planlagt opgavesæt i forbindelse med de enkelte kapitler. Netop i forbindelse hermed vil vi være meget interesseret i at få kontakt med så mange som muligt af dem, vi håber vil anvende bogen i undervisningsøjemed.

For at gøre bogen så anvendelig som muligt i den danske skole har vi fortrinsvis valgt eksempler, der er relevante i denne forbindelse (Grønland, Færøerne, Nordsøens fiskeri, luftforureningen over København).

Marts 1976

Forfatterne

Forord til anden udgave

Der er ikke foretaget ændringer i bogens struktur fra første til anden udgave. Derimod er der sket en del tilføjelser og omarbejdninger. Dette gælder især følgende:

Et nyt afsnit om teknologi og samfund (kapitel 5); et par siders udvidelse og omarbejdning af afsnittet om politiske og økologiske aspekter af fiskerisituationen i Nordsøen (kapitel 7); tilføjelser om dødelighed og forurening, om klimaændringer på grund af luftforurening, om de politiske aspekter ved atomkraftens indførelse (kapitel 10); om et internationalt forbud mod økologisk krigsførelse og om atom- og neutronbomber (kapitel 11) og om præcisering af kritikken af miljøloven (kapitel 12).

Herudover er alle talmæssige opgivelser blevet ført up to date, så vidt det har været muligt, og endelig er der foretaget en del mindre ændringer i figurmaterialet.

Hvor bogen benyttes i studiekredse og lignende skulle ændringerne ikke skabe vanskeligheder i forbindelse med anvendelse af første og anden udgave sammen. Derimod bør man nok være opmærksom på de praktiske problemer, dette muligvis kan medføre i forbindelse med egentlig klasseundervisning.

Februar 1978

Forfatterne

I. DEL

HVAD ER ØKOLOGI?

Kapitel 1

ØKOLOGIENS MULIGHEDER

Den økologiske krise
Menneskets udnyttelse af naturen har ændret karakter og omfang. De problemer der følger med kaldes den økologiske krise

For 10 år siden var der her i landet næppe mere end 1 ud af 1000, der kendte ordet økologi. Idag er det et ord, der anvendes dagligt i presse, radio og TV. Dér bruges det mest som en samlebetegnelse for en række erkendte problemer omkring samfundets forhold til naturen.

Menneskeheden har, så længe den har eksisteret, øvet indgreb på naturen. Man har drevet jagt, ryddet land til dyrkning, opgravet råstoffer af jorden o.s.v. Disse indgreb er simpelthen en forudsætning for menneskehedens overlevelse.

Men i vore dage er vore muligheder for at øve indgreb så store, at det har afgørende indflydelse på den natur, der omgiver os. Og disse muligheder har udviklet sig hurtigere end vores viden om, hvad de kan medføre af uønskede bivirkninger.

Skove og græsningsområder udnyttes på stadig flere måder. Landbruget udvikles mere og mere i retning af mekaniseret stor-drift. Skadedyrskontrol og kunstig dyrknings- og gødningsteknik får større og større betydning. Fiskeressourcerne er i store dele af verden overudnyttede, og i verdensmålestok er man ved at nå den maximale grænse for, hvad der kan fiskes af de traditionelle fiskearter. Den industrielle udnyttelse af vandressourcer, mineraler og energiressourcer stiger eksplosivt. Dette indebærer truslen om, at visse ikke-fornyelige forekomster (som olie, tin og kviksølv) snart vil være udtømte. Og det betyder, at vi er på vej mod den øvre grænse for, hvad man løbende vil kunne udnytte af de fornybare

ressourcer (vand, landbrugsproduktion m.v.). Samtidig er væksten i verdens befolkning stadig stigende. Endvidere er der med den ændrede og voksende industriproduktion fulgt et hav af nye naturfremmede stoffer. De vil i større eller mindre udstrækning være en trussel mod naturen, når de ender som affald. I det hele taget er det vanskeligt at forudsige hvilke konsekvenser for naturens balance, landbrugets og industriens forurening vil have på længere sigt. Dermed påføres det naturgrundlag som menneskelivet hviler på ukendte forandringer der kan vanskeliggøre, ja måske umuliggøre den fremtidige omformning og udnyttelse af naturen til menneskelige formål.

Hvilke farer indebærer alt dette?

Det er disse problemer, der har fået den samlede betegnelse *den økologiske krise*, og som frygtes at ville føre til en *økokatastrofe*.

Dermed hentydes til, at der skulle være tale om så omfattende problemer, at de skulle kunne true selve menneskehedens fremtid.

Økologiens muligheder

Med økologien kan man beskrive, men ikke løse økokrisens problemer

Gennem pressens og TV's behandling af de økologiske problemer er økologien kommet til at stå som den videnskab, der kan løse den økologiske krise. Også blandt fagfolk er denne opfattelse af økologien udbredt. Således udkom for nogle år siden en bog om økologi skrevet af nogle af Sveriges førende økologer. Den bar titlen: »Derfor økologi – videnskaben om vor overlevelse«.

Vi der har skrevet denne bog, mener, at det er en forkert synsmåde. Vi mener, at det svarer til, at en fabriksejer, hvis virksomhed kørte med underskud, troede, at fabrikkens økonomi alene kunne rettes op gennem et dybtgående studium af regnskabslære. Selv om regnskabslære er både god og nyttig og vil kunne bidrage til at give fabriksejeren et overblik over virksomhedens økonomi, kan det kun løse hans problemer i de sjældne tilfælde, hvor disse skyldes rod i regnskaberne.

Vi finder, at økologien er et vigtigt redskab for menneskene, ganske som matematik, geografi, historie eller psykologi. Men vi finder det samtidig vigtigt at understrege, at læren om økologi og

læren om den økologiske krise er to forskellige ting. Økologi er læren om naturens husholdning. Den økologiske krise drejer sig om en række samfundsskabte problemer. Disse kan *beskrives* ved hjælp af økologien, som derved kan bidrage til en kortlægning af problemerne. Men det betyder ikke, at økologien dermed også kan løse problemerne. For løsningerne kræver, at der tages beslutninger, og beslutninger påvirkes stærkt af de samfundsmæssige forhold.

Næsten alle former for produktion har større eller mindre bivirkninger. Økologien kan medvirke til at kortlægge disse bivirkninger, således at beslutninger vedrørende produktionen kan foretages på et bedre grundlag.

Lad os se på et eksempel på, hvorledes økologien har haft betydning for sådanne beslutninger.

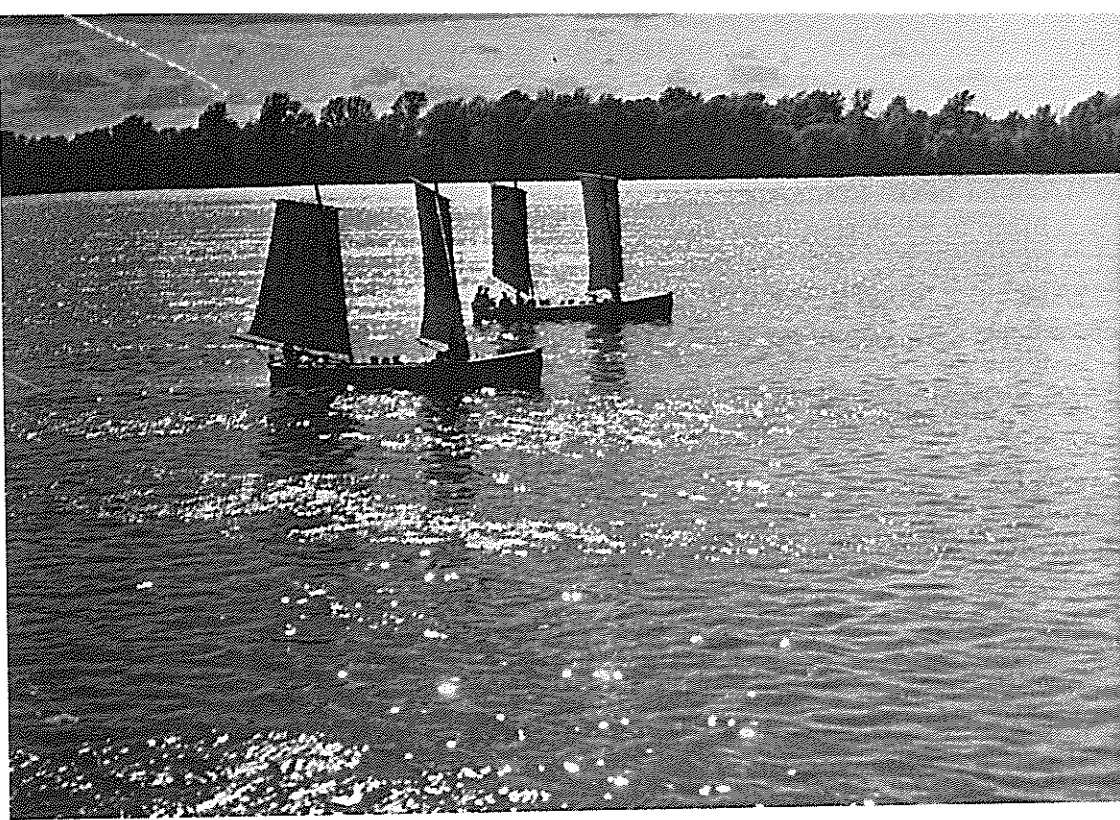
Verdens største dæmningsprojekt

Økologien er en ung videnskab, der oftest kun giver upræcise beskrivelser

I 1966 blev der i Sovjetunionen fremsat lovforslag om en gigantisk plan, der ville være blevet verdens største dæmningsprojekt, såfremt planen var blevet gennemført.

Man ville lægge en kæmpedæmning på tværs af Ob-floden i Sibirien dels for at kunne lede vandet til de tørre områder i det sydlige Sibirien dels for at kunne udnytte vandkraften til elektricitetsfremstilling. Det vandreservoir, der ville danne sig bag dæmningen, ville dække et område på størrelse med Tjekkosllovakiet eller tre gange Danmarks areal.

Planens offentliggørelse medførte mange protester. En gruppe geografer påpegede, at man, hvis dæmningen blev placeret højere oppe ad floden, ville kunne nøjes med et langt mindre reservoir. Og mange af de nedenfor liggende sumpområder ville kunne afvandes og derefter blive taget i anvendelse. En anden forsker påpegede, at der sandsynligvis var olie under jorden i det område, man ville oversvømme. En undersøgelsesgruppe fandt, at der i det truede område fandtes brunkul og tørv nok til at forsyne tre kraftværker med samme kapacitet som det planlagte vandkraftanlæg. Og ikke mindst blev det fra mange sider anført, at når skoven forsvandt, der hvor den store sø ville blive skabt, ville træernes læggivende effekt forsvinde, og dette ville medføre, at det sydlige Sibirien ville blive mere udsat for kolde nordenvinde.

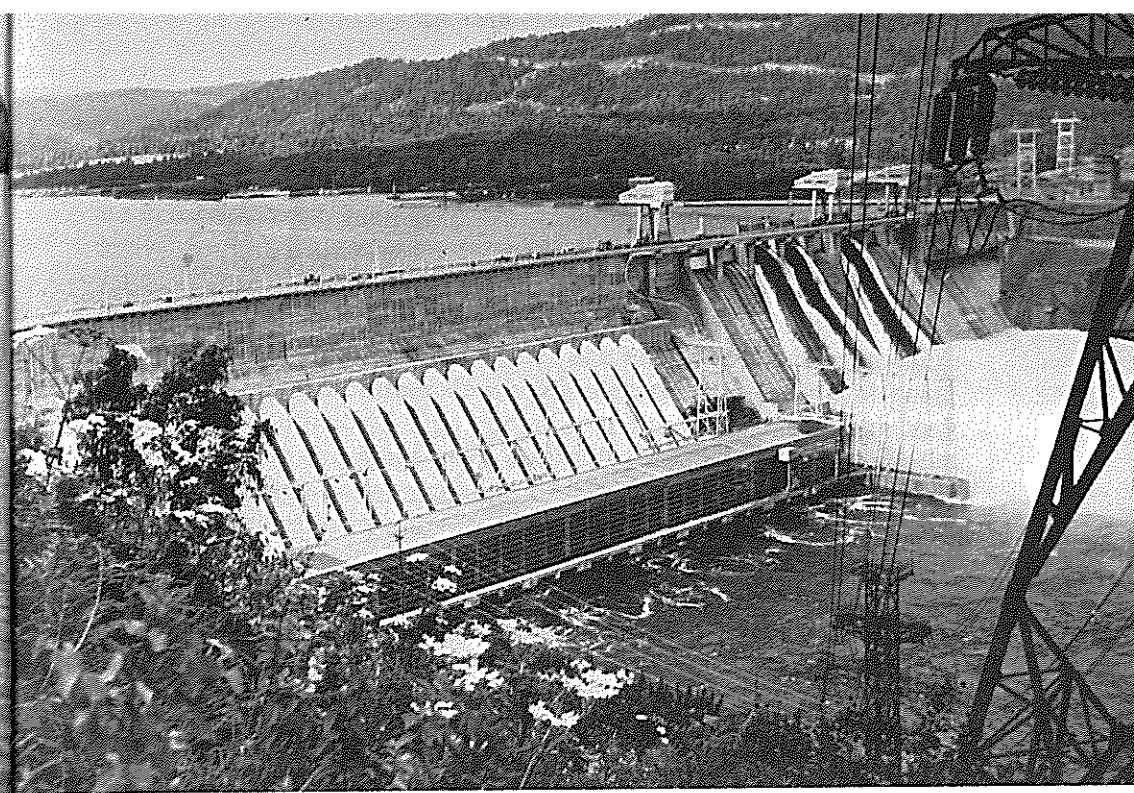
(Foto: Landsforeningen Danmark-Sovjetunionen)

Fig. 1. Den 5.300 km lange Ob er en af verdens længste floder. Fra Obs biflod Irtysh har man planlagt at anlægge en mere end 3.000 km lang vandvej sydpå. Ved byen Tobolsk vil man ved hjælp af kraftige pumpestationer hæve vandet op til 80 meters højde, hvorpå det af sig selv kan strømme gennem et kanalsystem ned gennem Kazakhstan. Herfra vil kanalen føre øst om Aral-søen gennem Uzbekistan og munde ud i floden Amurdarja. Det antages, at floderne Ob og Irtysh ialt kan tappes for 80 kubikkilometer vand årligt, (som 160 gange Gudenåens årlige vandføring), uden at det vil øve indflydelse på naturforholdene i Sibirien. Dette svarer til ca. 8,5% af flodernes samlede vandføring.

Efter at diskussionen havde bølget frem og tilbage i 19 måneder besluttede Sovjets Nationale Planlægningskommission, at dæmningsbyggeriet ikke kunne igangsættes. Kommissionen mente ikke, man vidste tilstrækkeligt om, hvilke konsekvenser det ville få, at man fældede skovene og oversvømmede formodede olie- og gasfelter. Man forlangte en ny undersøgelse.

Først ca. 10 år senere efter lange og omhyggelige undersøgelser, er man ved at udføre planerne om at tappe vand fra de sibiriske floder, men foreløbig kun i meget beskeden målestok.

Eksemplet viser, hvor tilbagestående den økologiske videnskab er, når den skal anvendes i forbindelse med så store og vigtige

(Foto: Landsforeningen Danmark-Sovjetunionen)

Fig. 2. Opdæmningen af floder har ikke blot til formål at lede vand til landbrugsproduktionen i mere nedbørsfattige områder. Det har også stor betydning for kraftforsyningen. På billedet ses et af verdens største vandkraftværker, der ligger ved Krasnoyarsk i Sibirien. Kraftværket har en kapacitet på 6 mill. kW, hvilket er mange gange større end selv de største atomkraftværker idag. Bemærk bjerget af »sulfoskum« nederfor dæmningen i billedets højre side – Socialisme er ingen garanti mod miljøproblemer.

projekter. Man kunne sige noget generelt om, at klimaet ville blive koldere men ikke hvor meget. Man kunne heller ikke nærmere angive konsekvenserne for dyre- og plantelivet. Det var kun muligt at gisne om den betydning det vil have for de atmosfæriske forhold. Og næsten intet kunne siges om konsekvenserne for andre områder, f.eks. de sydligere beliggende, tørre stepper. Vil nedbørsmængden stige der, og hvordan vil temperaturen blive?

Konklusionerne fra økologisk hold bliver ofte af typen: »Vi kan se risikoen for nogle måske meget ubehagelige konsekvenser, men vi kan ikke overskue dem i detaljer. Vi kan kun meget vagt beskrive konsekvenserne. Og vi ved ikke særligt præcist, hvor overhængende faren er.«

Hvad beslutningstagerne derfor bliver stillet overfor, er ikke en

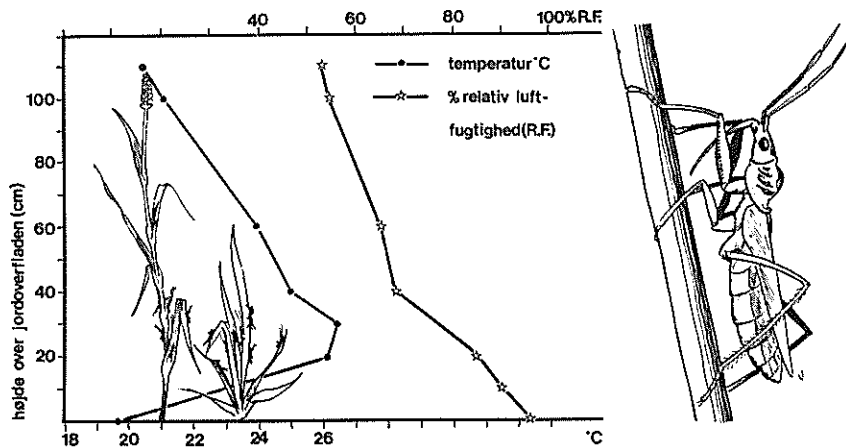

Fig. 3. Tidligere beskæftigede hovedparten af den økologiske forskning sig med studier af den enkelte dyre- eller plantearts forhold til omgivelserne. Her er vist et eksempel på et sådant autøkologisk studie: En tægearts forekomst i relation til temperatur- og fugtighedsforhold. Arten forekommer ikke i de tørre øvre lag af vegetationen, men findes kun længere nede, hvor luftfugtigheden er højere og temperaturen også er høj.

afvejning af om de ubehageligheder et projekt medfører, opvejes af de fordele det vil indebære. Det bliver i stedet et spørgsmål, om man tør tage den risiko, det kan påvises, at der ligger i projektet. Det bliver med andre ord et spørgsmål om, hvor forsigtig man vil være, når man tager beslutning om omformning af naturen.

Interessen i den økologiske forskning har flyttet sig fra den enkelte organisme i dens omgivelser til idag at angå større dele af naturen

Hidtil har økologien i væsentlig grad beskæftiget sig med, hvad vi kan kalde mikro-niveauet. Det vil sige, at man for eksempel har studeret en enkelt dyrearts vekselspil med sine omgivelser (f.eks. en tægearts afhængighed af temperatur og fugtighed se fig. 3).

Nu hvor menneskets muligheder for at foretage omfattende indgreb i naturen er vokset betydeligt, er også behovet for studier af større økologiske sammenhænge i naturen øget. Da vi yderligere nu med billeder nedtaget fra satellitter og med elektroniske regnemaskiner er blevet i stand til at overvåge store områder og til at behandle meget store datamængder, spiller studier af større og mere komplekse forhold en stadig større rolle.

Man kan håbe på, at økologien i fremtiden vil kunne levere mere præcise forudsigelser af, hvad f.eks. et stort dæmningsprojekt vil betyde for dyre- og plantelivet. Men dermed er problemerne nok beskrevet, men ikke løst. Løsningen vil ofte stille tekniske krav, som inddrager ny-udvikling indenfor andre videnskaber som meteorologi, datalogi, geologi, hydrografi og meget andet. Hvilken løsning der vælges, afgøres af dem, der styrer, ud fra en afvejning af fordele og ulemper ved det ene eller det andet valg. Men som det er idag, kommer de økologiske argumenter ofte til kort, fordi de er så upræcise. Og i et land som Danmark har argumenter med kroner og øre langt mere slagkraft i den politiske diskussion end vage udsagn om en eventuel fremtidig svækkelse af befolkningens sundhed eller af miljøets forskellige kvaliteter.

At udfaldet af det omtalte dæmningsprojekt blev, som det blev, kan formentlig ses i sammenhæng med landets politisk-økonomiske system, hvilket vi vil komme tilbage til senere. Her skal vi se lidt nøjere på nogle vigtige økologiske begreber (økosystem og biosfære), som kan være til støtte for forståelsen af det følgende.

Nogle grundlæggende økologiske begreber

Ordet økologi er sammensat af de to græske ord oikos og logos, som betyder henholdsvis hus og lære. Vi kan sige, at økologi er naturens husholdningslære. Denne husholdningslære omfatter både huset og alle dets beboere. Det, der holdes hus med, er den fra solen kommende energi og de fra kloden kommende stoffer. Økologien er således en meget omfangsrig videnskab, og den er da også delt op i mange underafdelinger: efter miljøet (f.eks. ferskvandsøkologi, jordbundsøkologi, marinøkologi), efter organismene man studerer (f.eks. botanisk økologi, mikrobiel økologi), eller efter hvilke sammenhænge man studerer, d.v.s. om man studerer den enkelte arts forhold til omgivelserne (autøkologi se fig. 3), eller man studerer større komplekse sammenhænge med andre arter (synøkologi se fig. 4). I denne bog vil vi ikke skelne mellem den ene eller den anden slags økologi – det er kun den økologiske forskning, ikke naturen, der er opdelt i disse videnskabelige discipliner. Vi vil begrænse os til at behandle en række grundlæggende lovmæssigheder, der gælder for arternes vekselvirkning med hinanden og med den omgivende døde natur og belyse det med korte eksempler (i III. Del). Men inden da vil vi bruge megen tid på at diskutere, hvorfra behovet for en videnskab som økologien

stammer (i II. Del). Det er vigtigt for at kunne forstå den rolle, økologien spiller idag – ikke bare praktisk, men også holdningsmæssigt. Endelig vil vi undersøge, hvorledes den økologiske viden anvendes idag (i IV. Del).

Når det overhovedet idag er blevet »in« at snakke så meget om økologi, skyldes det, som vi allerede har nævnt, at en lang række problemer i menneskets forhold til naturen har vundet større offentlig opmærksomhed. Det er blevet vigtigt at få svar på spørgsmålet om, hvordan produktionen af nyt stof foregår, hvor megen jorden kan bære af forurening, og om hvordan balancen i naturen holdes. Dette har ført til, at man i stigende grad erkender, at jordkloden har en endelig størrelse, landmasserne en endelig udstrækning, og atmosfæren og havet et endeligt rumfang. Der er grænser for, hvor mange vi kan være, grænser for, hvor mange råstoffer vi kan grave op af jorden og grænser for, hvor meget affald vi kan hælde ud igen.

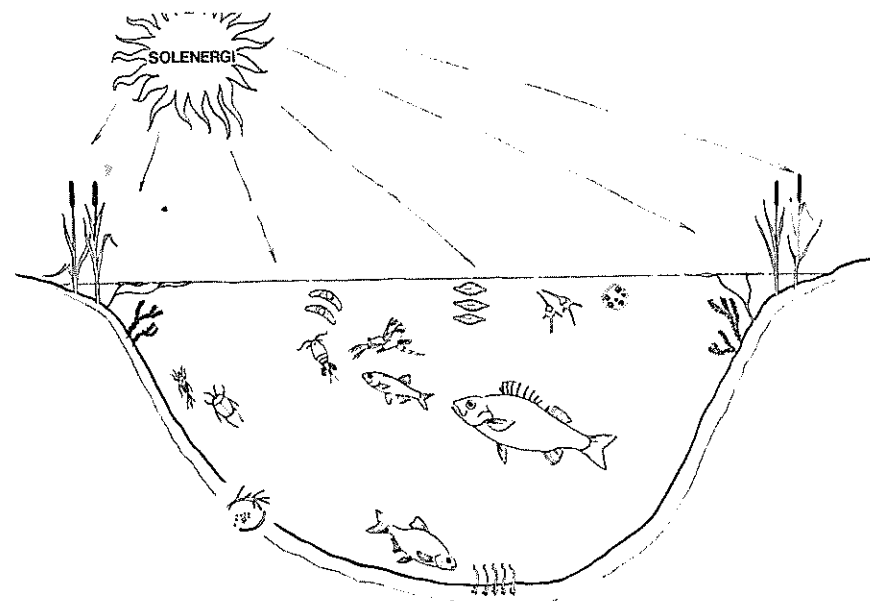
Jorden kan betragtes som et rumskib, hvor man må holde hus med de ressourcer man har med, og den energi man kan opfange fra solen. Denne rumskibsfilosofi kan udtrykkes som

- 1) alting er indbyrdes forbundet,
- 2) intet forsvinder eller alt havner et eller andet sted.

Økosystemet

Når man skal beskrive, hvad et hus er, så er det ikke nok at fortælle, at det består af så og så mange mursten, vinduer, døre o.s.v. Med disse materialer kan der laves mange forskellige slags huse. Husets *struktur* skal med andre ord også beskrives. Endvidere bør en beskrivelse af huset også indeholde noget om de omgivelser huset er beliggende i. Men herudover må der siges noget om, hvad huset bruges til: Det er en bolig for mennesker. Det skal værne mod regn og kulde. Det er rammen om en række menneskelige aktiviteter: Der spiser de, der tager de mod besøg, der sover de. Men det kunne også være, at huset havde en anden funktion. Det kunne måske være blevet indrettet til ungdomsklub. Huset ville stadig bevare den samme struktur, men dets funktion ville være helt anderledes.

Vi ser med andre ord, at et hus er mere og andet end summen af de elementer (mursten, døre o.s.v.) der indgår i det. Dette princip gælder alle vegne og er en vigtig bestanddel af økologien: Overalt i naturen finder man, at helheden udviser egenskaber, som ikke

(Efter E. P. Odum: *Fundamentals of Ecology*)

Fig. 4. En sø er et eksempel på et nogenlunde velafgrænset økosystem. Grænserne udgøres af undergrunden, søbredden og vandoverfladen. Systemet står i forbindelse med omgivelserne dels ved stofudveksling f.eks. af vand (fordampning, regn, til- og afstrømning), dels ved energiudveksling (f.eks. modtagelse af solstråling og afgivelse af varme ved stråling).

blot er summen af de indgående elementers egenskaber. Derfor studerer man ikke bare de enkelte dyre- og plantearters udbredelse eller konkurrence om forskellige faktorer i naturen. Man prøver også at se på hele det komplekse, som udgøres af de forskellige arter, samt den måde hvorpå de vekselvirker med hinanden og med det fysisk-kemiske miljø.

Miljøet består af levende (biotiske) og døde fysisk-kemiske (abiotiske) faktorer, som er uadskilleligt koblede til hverandre, og som påvirker og ændrer hinanden.

Det udsnit af naturen man vælger at studere på denne måde kaldes et *økosystem*.

Lad os som eksempel tage Sortedamssøen i København. Det er et nogenlunde velafgrænset økosystem: Søen rummer en bestand af karusser, skaller, ænder, myggelarver, orme i bunden, større planter på bunden og de fritsvømmende mikroalger oppe i vandet, hvor de svæver rundt mellem dafnier og andre smådyr. Alt dette er

(Fra NOAH: Nogle oplysninger om den jord, vi sammen lever på)

Fig. 5. Hele den del af kloden, hvor der eksisterer liv (biosfæren), kan betragtes som et gigantisk økosystem.

de biotiske faktorer. De abiotiske faktorer udgøres af det indkommende sollys, bundslammet, de opløste stoffer i vandet stammende blandt andet fra regnvandet med dets indhold af svovl, benzino og andre former for luftforurening.

Sortedamssøen er et smukt eksempel på et økosystem, der er skarpt afgrænset fra omverdenen. Der lever ikke karusser, skaller eller dafnier og mikroalger rundt om søen, men kun i den. Men helt afgrænset er den nu heller ikke. For eksempel afgives og modtages der vand og ilt fra omverdenen (se fig. 4).

Hvad man vælger at afgrænse som et økosystem afhænger af formålet. Den skarpe opdeling af verden i økosystemer foretages af økologerne, ikke af naturen selv. Opdelingen er selvfølgelig ikke tilfældig, eftersom visse dele af naturen er mere sammenhæn-

gende end andre. Men ret beset er en skarp adskillelse ikke mulig, idet alting er indbyrdes forbundet.

Er man ferskvandsbiolog er det ofte praktisk at betragte en hel sø som et økosystem. Studerer man indholdet af mikroorganismer i koens maver, kan hver enkelt ko praktisk betragtes som ét økosystem. Og er det den globale spredning af miljøgifte eller atmosfærens tiltagende indhold af kuldioxid man ønsker at studere, er det upraktisk og vanskeligt at komme til en forståelse af problemerne, hvis man for eksempel blot betragtede et enkelt mindre område alene. Her vil det være praktisk ved siden af de regionalt afgrænsede undersøgelser også at betragte hele den beboede del af kloden under et som ét gigantisk økosystem – *biosfæren* (se fig. 5).

Et økosystem kan defineres som en enhed, der indeholder alle de levende organismer (samfundet) i et område, koblet med de abiotiske faktorer, således at en strøm af energi fører til en struktur af dyre-plantensamfundet og af stofkredsløbet indenfor systemet, der klart kan afgrænse systemet mod omverdenen.

Økosystemet er en helhed af de enkelte elementer og deres gensidige påvirkninger

Stadig flere økologer studerer således, hvordan økosystemerne er opbygget, og hvordan de fungerer. Disse studier omfatter både de levende dyre- og plantensamfund som helhed og de enkelte organismer, og processerne de indgår i: energistrømmen, kredsløbene og de balancemekanismer, der sikrer systemet en vis stabilitet (naturens balance).

Det er vigtigt at understrege, at økosystemet er en helhed. De enkelte elementer og de hændelser, der kommer ud af, kan ikke forstås til bunds, hvis man betragter dem isoleret. Den rolle, som en eller anden dyre- eller plantebestand indtager i et økosystem, er ikke alene et resultat af, hvad dens medlemmer er »født til« ved en arv fra forældrene. Men den er resultat af et *samspil* mellem bestandens nedarvede egenskaber og de muligheder, som miljøet byder på.

Et plantefrø rummer i sig arvelige egenskaber, der f.eks. gør, at det kan udvikle sig til en plante, der kan tåle at leve under et vist interval af varierende lysmængde. Når planten så spirer frem, har den altså mulighed for at kunne tilpasse sig et vist interval af

lysmængder. Hvilket af de mulige intervaller, der bliver virkeliggjort, afhænger af miljøet, især hvor mange og hvor store de omkringstående planter er. Gennemfører denne plante at vokse op og sætte frø, vil ikke alle planterne i næste generation have de samme nedarvede egenskaber. Nogle vil passe bedre ind i systemet end andre. De vil få bedre chancer for selv at formere sig og blive forældre til en tredje generation – dette vil efterhånden føre til, at denne plantebestands arvelige egenskaber ændres under påvirkning fra miljøet.

Samspeilet mellem arv og miljø sker altså på to trin: 1) Miljøet vil være bestemmende for, hvilke af de nedarvede egenskaber hos *det enkelte individ*, der kommer til udfoldelse. 2) Miljøet vil påvirke *bestandens* arvmasse ved at påvirke, hvilke af bestandens individer, der får mest afkom.

Ligesom miljøet påvirker den enkelte organisme og bestanden af organismer, så virker disse tilbage på omgivelserne. Således har hvert træ i skoven sin egen måde at påvirke jordbunden kemisk på, og sin egen måde at påvirke fordelingen af lys og skygge på jordbunden på. Men det er ikke det enkelte træ, derimod kun de mange træer tilsammen, der formår på afgørende måde at ændre områdets jordbund og lokalklima (f.eks. muldlagets tykkelse, fugtigheden, vind og temperatur).

Kort sagt

Mennesket udnytter idag naturen på en anden måde end tidligere. Dermed er der opstået en række problemer, der samlet kan kaldes den økologiske krise.

Økologien er som videnskab et redskab, vi kan bruge til at beskrive, hvad der sker i naturen, men den er kun et redskab og rummer ikke i sig selv løsning på økokrisens problemer. Løsningen er et politisk spørgsmål.

Den økologiske forskning har haft svært ved at følge med denne udvikling. Økologien kan endnu kun give os meget upræcise oplysninger om, hvad der sker, når vi gør indgreb i naturen.

Den omfattende udnyttelse af naturen og de deraf opståede problemer har tvunget økologien til at interessere sig mere for større helheder, økosystemer, fremfor blot at beskæftige sig med den enkelte organisme i relation til sine omgivelser.

Kapitel 2

ØKOLOGIENS BEGRÆNSNINGER

Mennesket er en organisme, der lever i komplicerede samfund

Vi har i det foregående set på nogle vigtige økologiske grundbegreber. En mere præcis afgrænsning af den biologiske økologi vil vi komme tilbage til i III. Del.

Her skal vi beskæftige os lidt med den allervanskeligste form for økologi, nemlig den der omfatter menneskelivet.

Også mennesket er en organisme, hvis eksistens afhænger af, hvorledes det forholder sig til omgivelserne. Vort stofskifte med naturen er i princippet underkastet de samme evige naturmæssige betingelser som alle andre organismer. For at kunne overleve kræver også mennesket luft, vand, varme og en mangesidig næringstilførsel. For at kunne sikre sig disse ting må det forholde sig aktivt såvel til de fysiske omgivelser som til de andre mennesker, det er nødt til at samarbejde med for at kunne overleve.

Det er derfor ikke mærkeligt, at mange har følt sig fristet til direkte at overføre de lovmæssigheder, man har fundet frem til gennem studiet af dyrs og planter forhold til deres omverden, til det menneskelige samfund. Men selv om mennesket er afhængigt af naturen, ganske på samme måde som alle andre organismer er det, så er de love, der styrer det menneskelige samfund, uendeligt meget mere komplicerede end dem, der gælder i »naturlige« samfund. Og de økologiske lovmæssigheder, som videnskaben har fundet frem til gennem studiet af naturen, er så grove og generelle, at de stort set er uanvendelige som redskaber, når man vil beskrive menneskesamfundet.

Befolkningsproblemet – en biologisk proces i et menneskesamfund

Lad os som eksempel se på økologiens anvendelse i beskrivelsen af verdens befolkningsproblemer.

Den befolkningsekspllosion, der kendetegner verden idag, betragtes af visse økologer som en rent biologisk proces, som de iøvrigt opfatter som den vigtigste årsag til »den økologiske krise«.

Vi finder det vigtigt at understrege, at dette ikke er tilfældet. Befolkningsudviklingen er ikke en selvstændig biologisk proces, løstrevet fra det økonomiske liv.

Børnetallet før og nu kan ses i sammenhæng med den måde man producerer på

De færreste familier i Danmark sætter idag mere end 2-3 børn i verden. Det er ikke, fordi forældrene ikke holder nok af hinanden. Det er i reglen heller ikke fordi, de ikke er i stand til at give børnene mad nok. Men det er først og fremmest, fordi det ikke er særligt praktisk at have mange børn i det samfund vi lever i. Får man mere end et par børn, betyder det ofte, at man må flytte til en større og dyrere bolig. Og flere børn er ofte uforeneligt med ønsket om, at begge ægtefæller skal kunne arbejde. Kravet til en længerevarende uddannelse er svært at forene med ønsket om at få børn, mens man er ung.

Det så anderledes ud for bare 100-150 år siden herhjemme. Dengang var det praktisk at have mange børn. (Vi ser her bort fra forholdene i den talmæssigt lille overklasse). Landbruget var ikke særligt teknisk udviklet. Og produktionen var nødvendigvis baseret på tungt legemligt arbejde. Det gjaldt derfor om, at familien rådede over så megen arbejdskraft som mulig. Det var samtidig den bedste måde at sikre sin alderdom på. Jo tidligere man stiftede familie, des flere børn kunne man forvente at få.

Mange børn var også nødvendige på grund af den høje dødelighed. For lidt regn eller for megen nedbør kunne føre til hungersnød (og død). Både produktionen og indkomsten var for størstedelen af befolkningen uhyre lav. Mange led af underernæring. Dette medvirkede til at nedbryde modstandskraften mod sygdom-

(Foto: Nationalmuseets billedarkiv, nr. 11.681/64)

Fig. 6. I gamle dage var det vigtigt, at landbrugsfamilien rådede over så stor en arbejdskraft som muligt. Børnene behøvede ikke at være ret gamle, før de kunne hjælpe med i markarbejdet eller være med til at passe husdyrene. Billedet der er fra 1921 viser en husmandsfamilie med 12 børn fra landsbyen Dons nord for Kolding.

me, og epidemier var udbredte. De gode gamle dage var ikke så gode, som nogle gerne vil gøre dem til.

Vi kan altså sige, at antallet af børn har været noget tilsigtet både i gamle dage og i vor tid. De mange børn i gamle dage var nødvendige ud fra de krav, som lå i det daværende landbrugssamfund. De få børn idag planlægges ud fra de krav, som ligger i den industrielle produktion.

Vi kan altså generelt sige, at antallet af børn er bestemt af den måde, samfundet producerer på.

Fig. 7. Den ideelle kernefamilie har idag to børn, hvilket ofte afspejler sig i reklamernes indhold.

Med industriens udvikling blev det upraktisk at have mange børn, men tilpasningen til de nye tider gik langsomt

Med kapitalismens og industrialismens gennembrud skete der store omvæltninger i den måde man producerede på. Beskæftigelsen i industri- og serviceerhverv tog til på bekostning af landbruget. Befolkningen koncentreredes i byerne. Udviklingen af teknikken øgede produktiviteten af arbejdet. Det var kun en lille del af denne produktivitetstigning der i begyndelsen tilfaldt den arbejdende befolkning. Alligevel betød de økonomiske, tekniske, medicinske og sociale fremskridt efterhånden et fald i dødeligheden.

Efter hvad vi fandt ud af før, skulle vi umiddelbart tro, at der allerede på dette tidspunkt måtte ske et fald også i antallet af fødsler. Det gjorde der ikke. Husmandsbørnene, der flyttede til byen og blev arbejdere, fik i mange tilfælde stadigvæk et stort antal børn; faldet i fødsler blev »forsinket«. Nødvendigheden af

mange børn i gamle dage var cementeret godt fast i bevidstheden som moral, religion og ideer.

Når den måde man producerer på – og dermed samfundet – ændres, så er det ikke mærkeligt, at tankerne ikke umiddelbart følger med. Det man har lært i sin barndom og ungdom som værende rigtigt, tror man i reglen på gennem hele livet, også selv om verden udenom forandrer sig. Der bliver en brydningstid med generationskløfter, en tid hvor de ændrede produktionsforhold påvirker tankerne og ideerne, og hvor tankerne og ideerne igen virker tilbage på produktionens udvikling. Men i sidste instans virker udviklingen i produktionen og den måde man producerer på afgørende ind på, hvilke ideer man har, herunder også hvor mange børn man anser det for godt at have.

Vi har her omtalt nogle tendenser, som viser sig på langt sigt. De svingninger, der kan vise sig i økonomien indenfor kortere åremål, kan imidlertid også vise sig i befolkningsvæksten: Således betød den økonomiske krise i de kapitalistiske industrilande i 1930'erne en stagnation i befolkningsvæksten. Folk fandt det for økonomisk risikabelt at sætte mange børn i verden. Også under den økonomiske krise, som de samme lande oplever netop i disse år, kan en stagnation i befolkningsvæksten konstateres: I 1977 fødtes under 62.000, færre end i noget år siden 1874, og det oven i købet ud af en befolkning, som var 2½ gang større end i 1874.

Prævention har man også kendt til tidligere

Som forklaring på at der fødes færre børn idag end tidligere angiver man ofte opdagelsen – og indførelsen af præventive midler, først og fremmest kondomet, i de allerseneste år også p-pillen. Men man må ikke overvurdere betydningen af dette. Også i gamle dage har man kendt til præventive midler og metoder, selvom de har været af en noget mere usikker karakter end idag.

I områder hvor man ikke med den eksisterende teknologi har været i stand til at udvide landbrugsproduktionen, har man på forskellige måder løst problemet med befolkningens vækst. Visse primitive stammer i Australien vides at have foretaget en operation på manden, således at sæden forlod sædstrengen ved roden af penis. Ville man have et barn, sørgede man for at holde åbningen lukket med en finger. På Færøerne anvendte man i gamle dage

fåretarme som kondomer. I Finland har de varme saunabade fungeret som prævention, idet sædcellerne bliver dræbt ved opvarmning af pungen. Andre steder har man anvendt mere barske metoder som spædbørnsdrab.

U-landenes befolkningsstigning kan ikke forklares biologisk. Den hænger sammen med de voldsomme ændringer i samfundsstrukturen, der har fundet sted siden koloniseringen

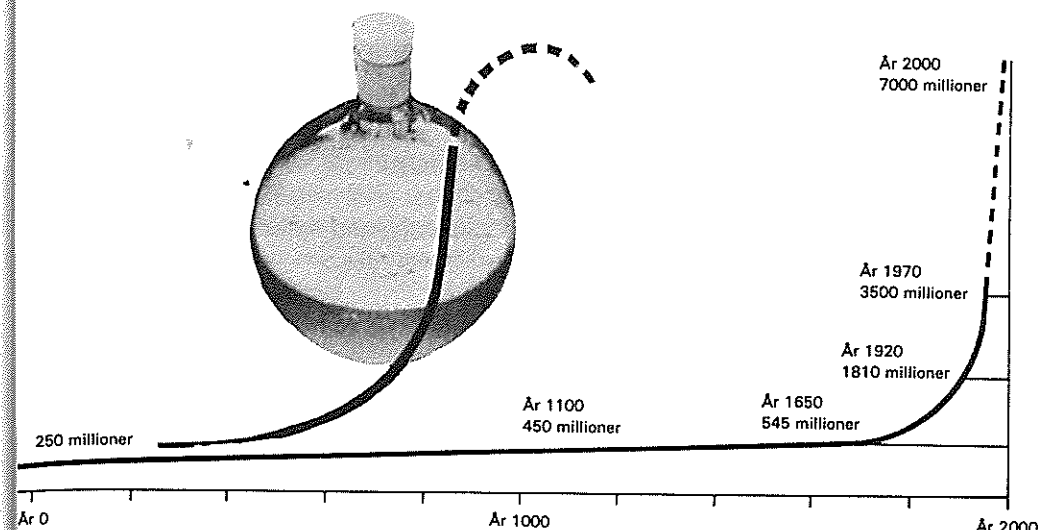
Befolkningsstigningen i de fleste u-lande er meget stor, mellem 2 og 3% om året (mod 1% i Europa). Det er u-landenes befolkningstilvækst, man først og fremmest tænker på, når man taler om »befolkningsekspllosionen«. Det er denne vækst, der ofte sammenlignes med den formering, der kan iagttages, når man dyrker mikrober i en glaskolbe med en gunstig næringsblanding. Formeringen foregår langsomt i begyndelsen, men efterhånden sker øgningen hurtigere og hurtigere. Men på et tidspunkt bliver forsyningerne knappe. Og mængden af de spildprodukter, der dannes ved mikrobernes stofskifte, stiger, da de ikke fjernes fra kolben. Efterhånden vil de virke som en gift, der hæmmer den videre formering – og kulturen går ind i sin dødsfase (se fig. 8).

Men den sammenligning er vildledende. For mennesket formerer sig ikke som fluer eller mikrober. Vi har lige set, hvordan befolkningsudviklingen herhjemme afhæng af den økonomiske udvikling. Vi må betragte befolkningsudviklingen i u-landene udfra den samme synsvinkel. Og vores første spørgsmål må her være: Foregår den økonomiske udvikling i u-landene på samme måde, som den har gjort i i-landene bare ca. 100 år forsinket?

Svaret er både ja og nej.

Vi kan genkende visse træk: Nedgangen i dødelighed på grund af medicinske fremskridt. En vis nedbrydning af de isolerede landsbysamfund. En stigende afhængighed af lønnet arbejde. En flugt til byerne. Et stigende behov for uddannelse. – Altsammen ting der skulle skabe mulighed for en nedgang i antallet af fødsler. Men det er endnu kun sket i ringe grad. For denne udvikling går langsomt.

Og her må vi fremhæve det, der adskiller u-landenes udvikling fra i-landenes: Nemlig at praktisk taget alle u-landene har været i-landenes kolonier. Det har været en udbredt opfattelse, at jo mere

(Efter NOAH: Nogle oplysninger om den jord, vi sammen lever på)

Fig. 8. Befolkningsvæksten sammenlignes ofte med den formering, der kan iagttages, når man dyrker mikrober i en glaskolbe med en gunstig næringsblanding. Sammenligningen er vildledende, fordi den giver indtrykket af, at befolkningens vækst er en biologisk uafvendelighed.

forbindelse u-landene havde med i-landene des bedre. For så ville den industrielle udvikling sprede sig fra i-lande til u-lande som ringe i vandet. Historien har vist, at det snarere er gået modsat. De vestlige industrilandes fremgang har oftest ført til en skæv udvikling i kolonierne. De varer, der blev produceret i kolonierne, var ikke beregnet på et købedygtigt marked i u-landene. Men derimod på i-landenes voksende marked. Samtidig var produktionen baseret på billig arbejdskraft i kolonierne. Man havde ingen interesse i at hæve lønningerne i kolonierne, således som det efterhånden blev tilfældet i i-landene (ellers var der jo ingen, varerne kunne sælges til).

At kolonierne har fået deres »selvstændighed«, har i det store og hele ikke ændret disse forhold. Udviklingslandene er nu som før først og fremmest landbrugslande, hvor den overvejende del af befolkningen er bønder. Teknikken er gennemgående tilbagestående, og produktiviteten er som før lav. Den økonomiske baggrund for nedgang i antallet af børn er derfor heller ikke til stede i særlig høj grad. Og derfor kan man tale om en befolkningsekspllosion i u-landene.

Fascisme under dække af 'familieplanlægning'

At »familieplanlægningen« kom til at udvikle sig til ren fascisme, er ganske naturligt. Det er ikke sket på een gang og slet ikke i stilhed. Tværtimod har varslene været mange og iøjnefaldende. Men først, når herskerne ikke længere var afhængige af massernes stemmer ved valgene, kunne man kaste den socialistiske maske og klart arbejde for sine egne formål. Man indså givetvis det umulige i at bevæbne masserne med købekraft uden selv at måtte opgive privilegier og magt.

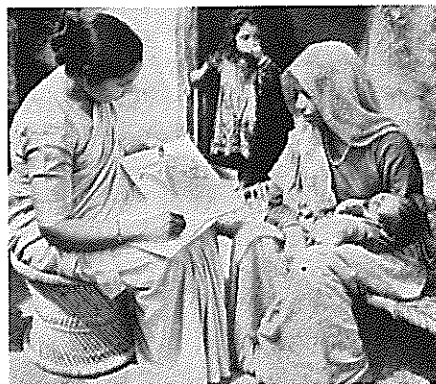
Den nye ideologi blev hentet fra Verdensbanken, internationale bistandskontorer og dommedagsprofeter. Den skød skylden for alle tidligere nederlag i udvik-

lingspolitikken på befolkningstilvæksten. »Familieplanlægningen« blev gjort til en national toprioritet og til en kamp mod fattigdom, arbejdsløshed og underernæring og selvsagt også til en kamp for frihed, demokrati og humanitære værdier.

I dag går den herskende klasse bersærker gang blandt de fattige som har »ynglet helt ukontrolleret og som en kræftbyld fortæret alt, hvad nationen har nået gennem 30 års selvstændighed« (sagt af dr. Datta Pai).

»Familielvelfærds – planlægning« har man forsøgt at kalde dette nye. Men det er en krig mod de fattige, og endnu er vi kun ved begyndelsen af den.

Bo Gunnarsson i Information
22.-23. januar 1977

(Foto: Mellemfolkeligt samvirkes billedarkiv)

Fig. 9-10. Billedet viser undervisning i familieplanlægning i en indisk landsby. Men alene i september måned 1976 blev 1,8 mill. indere steriliseret. Familieplanlægningsprogrammerne i Indien har i de sidste par år vist sig at have en helt anden funktion end oprindeligt formuleret. Den er nu et middel til at sikre classesamfundets opretholdelse.

Vort land er sygt

»At bringe uønskede børn til verden i dårlige hjem er verdens alvorligste forbrydelse. Vort land er sygt af bare befolkningstilvækst, og ondet må angribes ved dets rod. Statsstøtte til levnedsmidler, tilskud til boliger til de fattige fører kun til, at der fødes flere og flere børn. Der skal slet ikke gives noget andet gratis end hjælp til familieplanlægning. Det er en vacci-

nation mod fattigdom og underernæring.«

Dr. Datta Pai, generaldirektør for befolkningskontrol i delstaten Maharashtra (52 mill. indbyggere)

En 'frivillig' sterilisation

Shanti Devi er en fattig opvaskerske, der før i tiden boede i et slumkvarter, der var nabo til et af Delhis rigmandskvarterer. Denne nærhed gjorde det let for hende at få en tålelig tilværelse. Så jævnedes den indiske regering – udstyret med sin ekstraordinære bemyndigelse – hendes hus med jorden, og smed hende mange kilometer uden for byen. Regeringen gav hende også et stykke land – men der var en hage ved det: Enten hun eller hendes mand skulle fremskaffe et sterilisationscertifikat, før hun fik forpagtningskontrakten.

Da hun havde mistet 6 ud af 9 børn, og sad tilbage med 3 døtre, var hun meget interesseret i at blive gravid igen i håb om at få en søn. Hendes mand, der arbejdede i den kommunale park, fik samtidig stoppet sin månedlige lønud-

betaling, fordi han ikke fremskaffede et sterilisationscertifikat.

Han puklede løs med sit job i ca. 2 måneder i håb om, at han ville blive betalt; klart nok kunne han ikke forlade sit job – hvor skulle han få et andet? I den vanskelige situation, der opstod, begyndte hans kone at insistere på, at han søgte overtidssarbejde i nogle private haver, hvilket den underernærede mand ikke kunne klare. Efter et skænderi med sin kone forlod han hende for bestandig. Snart lagde presset sig også tungt over hende, og for ikke at blive smidt ud af sit lille stykke land, var hun tvunget til at lade sig sterilisere – »en frivillig sterilisation« – i henhold til offentlige dokumenter.

New Scientist 5/5 1977

Der snakkes meget om nødvendigheden af at indføre familieplanlægning i u-landene. Anvendelsen af svangerskabsforebyggende midler kan da også være et godt og nødvendigt hjælpemiddel i forbindelse med regulering af befolkningens størrelse. Men det er fejlagtigt at tro, at anvendelsen af disse midler i sig selv vil kunne gøre stort ved overbefolkningsproblemerne. Deres succes vil, som vi har set, afhænge af de sociale og økonomiske forhold, der råder i samfundet. Dette har tydeligt vist sig gennem de talrige forsøg på at indføre familieplanlægning, der har været gjort i Indien i de senere år (se fig. 9-10). Det er for enkelt at sige, at de er slået fejl. Navnlig blandt den bedrestillede del af befolkningen, dem der har en højere uddannelse og tilhører de finere kaster, har man i en vis udstrækning været modtagelig for propagandaen. Disse samfundsklasser har nemlig haft en økonomisk interesse i at begrænse antallet af børn. Men for størstedelen af befolkningen er den eneste chance for at overleve at sætte så mange børn i verden som muligt. Deres indstilling til familieplanlægningsprogrammerne er naturligt nok præget af mistænksomhed. For færre børn gør ofte ganske enkelt disse mennesker endnu fattigere. Skal disse forhold ændres, kræver det, at de fattige på anden måde sikres økonomisk. Dette kræver først og fremmest ændrede ejendomsforhold. Her ligger baggrunden for nogle af de voldsomme konflikter, vi ser i det indiske samfund idag.

Vi har med dette eksempel villet vise, hvor kompliceret befolkningsproblemet er. Formålet med dette har været at påvise, hvorledes »menneskesamfundets økologi« ikke kan forklares med rimelighed udfra de grove naturvidenskabelige lovmæssigheder, som den økologiske videnskab beskæftiger sig med.

Vi kan derimod anvende økologien til at beskrive nogle konsekvenser af menneskets udnyttelse af naturen, herunder de dele af naturen, som mennesket gennem sin virksomhed omformer. Den kan for eksempel anvendes til at beskrive konsekvenserne af, at vi fortsat sender kuldioxid op i atmosfæren. Og den kan fortælle os, hvor længe endnu, der vil være økologisk fornuft i at øge verdens fiskeflåder.

Men vi kan ikke tage økologien ind »fra oven« og bruge den som politisk vejledning for, hvorledes vi løser »den økologiske krise« i dette tilfælde den del, der hedder »befolkningsekspllosionen«. At økologien kan fortælle os, at verdens befolkning (som mikroberne i kolben) vil ende i undergang, hvis væksten fortsætter, er en ligegyldig meddelelse, som vi nok kendte i forvejen. Det der er det interessante, er at få at vide, hvordan vi undgår det – og det fortæller økologien os ikke.

Menneskenes forhold til naturen kan beskrives økologisk. Men samfundets økologiske problemer kan kun forklares samfundsvidenskabeligt

Efter nu at have set på nogle af økologiens begrænsninger skal vi her se lidt på forholdet mellem økologi og samfund i almindelighed, inden vi i næste kapitel går over til at se på, hvorledes behovet for økologisk viden har ændret sig gennem tiderne.

Vi er vant til at betragte mennesket som en del af samfundet, der i sin kamp for tilværelsen står overfor sin fjende og modpol, naturen. Men når vi beskæftiger os med økologiske problemer, kan denne opfattelse let føre os på vildspor. Fra et økologisk synspunkt er det mere hensigtsmæssigt at se på mennesket som en del af den natur, menneskesamfundet befinder sig i.

Vi er også på samme måde vant til, når vi taler om naturen, at tænke på skovene, havene, søerne og bjergene som »den uberørte natur«. Heller ikke det er særlig hensigtsmæssigt. For det er jo netop den »berørte« natur, vi er mest optaget af: hele kulturlandskabet med landbrugsarealerne, byerne og alle de andre tydelige udtryk for menneskenes omformning af naturen.

Vi vil altså betragte mennesket som en del af naturen – en organisme – der for at overleve altid bearbejder sine naturmæssige omgivelser, der i større og større udstrækning i forvejen er blevet omdannet til en mere eller mindre menneskeskabt natur – kulturlandskabet.

Det er således forholdet mellem mennesket som organisme og dets naturmæssige omgivelser, økologien som videnskab er optaget af, når den beskæftiger sig med menneskesamfundet. Den har som sådan slægtskab med naturvidenskaberne. Men studiet af denne sammenhæng må ikke isoleres fra samfundsforholdene, fra de økonomiske og politiske kræfter, der bestemmer, hvordan forholdet mellem menneske og natur er. Når vi derfor beskæftiger os med de konkrete »økologiske« problemer, må vi dreje vores synsvinkel væk fra det biologisk-økologiske og mere over i retning af et studium af, hvorledes de økologiske problemer og kriser samfundsmæssigt set opstår, reguleres eller afskaffes.

Det kan lyde lidt indviklet, lad os derfor slutte med et eksempel: Lad os tænke os en sø, hvis vand indvindes til drikkevand af en nærliggende storby. Det viser sig, at søen nu indeholder så meget

(Foto: NOAH. Fra NOAH: Nogle oplysninger om den jord, vi sammen lever på)

Fig. 11. »Badning og sopning fra fri strand frarådes – Sundhedskommissionen«. Er det et økologisk problem? Økologien kan bidrage til en naturvidenskabelig analyse og beskrivelse af problemet. Samfundsvidenskaberne kan undersøge, hvem der har haft magt og mulighed for at ødelægge badevandet, og hvilke overvejelser, der har ligget bagved. Problemets løsning vil oftest være et politisk spørgsmål.

industrielt spildevand, at det skader de mennesker, der drikker det. Det fører til bestemte sygdomme, hvis oprindelse efterhånden kan siges at være medicinsk set helt klarlagt. Dermed har man erkendt et økologisk problem. Det kan fastslås og beskrives rent naturvidenskabeligt: Mængden af forskellige stoffer i vandet har overskredet en tærskelværdi, som gør at vandet tydeligt skader den menneskelige organisme.

Men dermed har vi ikke angivet den egentlige årsag til problemet – ligeså lidt som vi har fundet løsningen. For den naturvidenskabelige påvisning og beskrivelse af det økologiske problem er blot indledningen til den samfundsmæssige, den politiske og økonomiske problemstilling, som lyder sådan her: Hvilke samfundsbetingelser har forårsaget forureningen af drikkevandet? Eller mere præcist: Hvilke politiske og økonomiske samfundskræfter er

væsentlige, hvilke samfundsklasser har haft magt og mulighed for at ødelægge drikkevandet, d.v.s. skabe et økologisk problem?

Kort sagt

Økologien er en videnskab der beskæftiger sig med forhold i naturen. De lovmæssigheder, som økologien har fundet frem til, er imidlertid endnu alt for grove til at kunne beskrive forhold i menneskesamfundet. Prøver man for eksempel at beskrive befolkningsproblematikken som en biologisk proces, når man i bedste fald blot frem til en ligegyldig konstatering af noget, man kunne have sagt sig selv i forvejen. Det bliver en gold konstatering, som ikke bringer os videre, fordi den ikke forklarer noget, og derfor heller ikke kan anvise os anvendelige løsningsmuligheder.

Et økologisk problem i samfundet kan fastslås og beskrives naturvidenskabeligt ved hjælp af økologien. Men det kan kun forklares samfundsvidenskabeligt. Og dets løsning vil som regel indebære politiske beslutninger.

II. DEL

ØKOLOGIENS UDVIKLING

.

Økologisk viden – forståelse for samspillet i naturen – har altid været nødvendigt for at et samfund kunne eksistere

Vi har i forrige afsnit med udgangspunkt i »økokrisen« beskrevet nogle grundlæggende begreber indenfor den økologiske viden-skab. Vi har set på de muligheder økologien indebærer, og vi har set på de begrænsninger, der ligger i dens anvendelse.

I denne del skal vi forsøge at sætte økologien i et historisk perspektiv. Definerer vi økologisk viden som »forståelse for samspillet i naturen«, bliver det tydeligt, at behovet for økologisk viden er grundlæggende i et hvilket som helst samfund. Men det er ligeså klart, at den økologiske viden er forskellig fra samfund til samfund, alt efter hvorledes samfundet tjener til livets opretholdelse, og at denne viden skifter i takt med de produktionsmæssige ændringer, der finder sted op gennem den historiske udvikling.

Dette vil vi illustrere ved en gennemgang først af det gamle grønlandske fangersamfund i 1600-tallet, dernæst af det færøske landbrugssamfund i 1700-tallet, for tilsidst at vende øjnene mod det moderne industrisamfund.

Formålet med dette afsnit er at vise, at der er sammenhænge mellem den måde, der produceres på, og den økologiske viden og forståelse, der findes i andre samfund end vores.

Det er derimod ikke hensigten, at disse samfund skal fremholdes som særlig stabile »økologiske samfund« i modsætning til vort nuværende. Spørgsmålet om sammenhængen mellem produktionsmåde og økologisk stabilitet vil blive berørt i Del V.

Kapitel 3

DET GRØNLANDSKE FANGERSAMFUND I 1600-TALLET

Et samfund i udvikling

Det samfund, der mødte danskerne, da de koloniserede Grønland, var ikke noget stillestående og stabilt samfund: Det havde undergået en stadig udvikling af teknik og kunnen, hvorfor organiseringen af samfundets produktion og produktionens fordeling blandt medlemmerne nødvendigvis også til stadighed ændredes. Den følgende gennemgang af produktionen i det grønlandske fangersamfund skal derfor opfattes som et øjebliksbillede af et samfund, der var i en stadig historisk udvikling.

Det grønlandske fangersamfund var først og fremmest baseret på sælfangst, men var iøvrigt nøje tilpasset de forskellige årstider

Sælfangsten var den næringskilde, der var grundpillen i det gamle grønlandske fangersamfund. Men ligesom man ikke kan udpege et enkelt tandhjul i et urværk til at være det vigtigste, kan man heller ikke sige, at sælfangsten var vigtigst. For med de redskaber fangersamfundet rådede over, var sælfangsten kun sikker på bestemte tider af året. Det var derfor nødvendigt at have flere andre næringskilder, såsom rensdyrjagt, hvalfangst, fiskeri, fuglefangst og indsamling af æg, bær, muslinger o.s.v. Altsammen næringskilder hvis udnyttelse også skiftede med årstiderne.

På figur 13 er vist, hvorledes udnyttelsen af disse forskellige næringskilder vekslede gennem året i den nordvestlige del af Grønland. De tykke streger viser, hvornår næringskilden har været særlig meget udnyttet.

Foto: Jette Bang. Copyr. Arkt. Inst. Fra Trap: Danmark XIV)

Fig. 12. Fangererhvervet indtager en beskeden plads i den moderne grønlandske økonomi. Mindre end 10% af befolkningen lever idag af fangst.

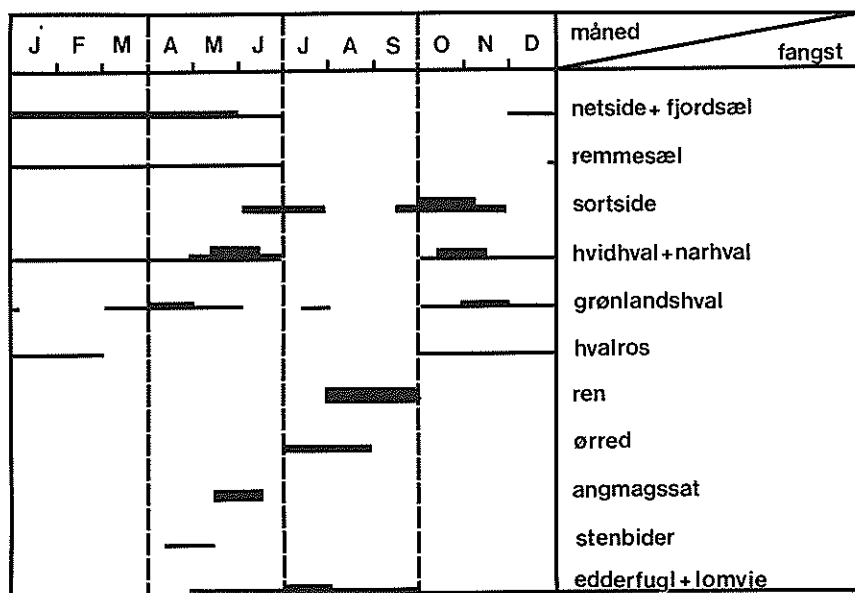
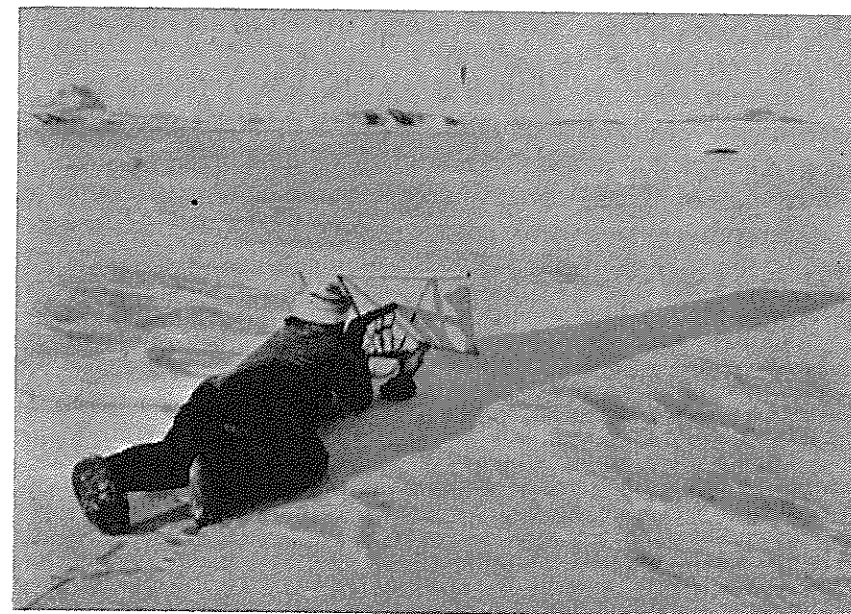

Fig. 13. Næringskilderne i det grønlandske fangersamfund vekslede med årstiderne. Figuren skitserer, hvornår de forskellige næringskilder normalt blev udnyttet i den nordvestlige del af Grønland. Liniernes tykkelse angiver, hvor intensiv udnyttelsen var.

(Foto: Jette Bang. Fra Trap: Danmark XIV)

Fig. 14. Moderne forårsjagt med skydesejl. Med geværets indførelse lettetdes isfangsten betydeligt. I stedet for at skulle snige sig tæt ind på sælen for at kunne harpunere den uden at blive opdaget, kunne man nu skyde den på længere afstand under dække af et hvidt sejl. Men samtidig var faren for at byttet gik tabt langt større.

Januar-maj boede man ved vinterbopladerne ved kysten og drev sælfangst ved åndehullerne i havisen

Om vinteren er havet udfor Nord-Grønland mange steder frosset til is, der først bryder op ud på foråret. Sælen er som pattedyr afhængig af, at den hele tiden må have adgang til at få ny luft ved overfladen. Den holder derfor vinteren igennem åndehuller åbne i isen på faste steder.

I denne periode drev grønlænderne sælfangst fortrinsvis ved at dræbe sælerne med harpun, når de dukkede op i åndehullerne. Undertiden fangedes de ved, at fangeren sneg sig ind på en sæl, når den sov på isen. Det er vanskeligere end man skulle tro. Åndehulsfangsten krævede kendskab til is- og strømforhold og evne til at klare forhindringer såsom pludselige opbrud og bevægelser i fastisen. At snige sig ind på en sovende sæl uden at blive opdaget krævede en omfattende øvelse i at kunne efterligne sælens bevæ-

gelser og lyde, medens man mavede sig frem med anorakken trukket ned over ansigtet (se fig. 14).

Isfangsten blev ofte drevet af flere fangere i fællesskab. De spredte sig over et større område. På denne måde kunne man være mere sikker på god fangst end ellers. Man kunne også øge fangsten ved at nogle fangere besatte åndehullerne over et større område, medens andre fangere omkredsede og ved hjælp af lyde drev sælerne ind mod midten. Her var de så tvunget til at søge mod et af de besatte åndehuller.

Om vinteren foregik endvidere en del fangst af hval og hvalros ved iskanten mellem den faste is ved kysten og havet, samt ved de våger, der ofte dannes i fastisen af havstrømmene.

Maj-juli drev man sælfangst fra kajak og hvalfangst fra konebåde

I april/maj bryder fastisen op. Sælfangsten måtte derefter foregå fra kajak.

Ved kajakfangst sendte fangeren en harpun eller en blærepil af sted mod sælen ved hjælp af et kastetræ (se fig. 15 og 18). Den største kastelængde var for harpunen ca. 18 m, hvilket også var fangstlinens hele længde.

Når harpunen havde sat sig fast i dyret, kastedes fangstblæren i vandet. Derved blev det vanskeligere for sælen at bevæge sig, den trættedes hurtigere. Blæren sikrede at sælen ikke sank til bunds, samtidig med at den viste hvor dyret befandt sig. Efter harpuneringen såredes sælen yderligere ved hjælp af en lanse. Den blev ikke som harpunspidsen eller blærepilen siddende i dyret med modhager, men gled selv ud igen, og kastedes ofte mange gange mod sælen. Til sidst roede fangeren helt ind på dyret og gav det dødsstødet med en langskaftet kniv.

Kajakfangsten stillede store krav til sine udøvere: krav om en vis ro- og kastekraft, præcision, hurtighed, udholdenhed, balanceevne, fornemmelse for sælernes vaner og trækruter, fornemmelser for klimatiske faktorer som vejrlig, strøm- og isforhold o.s.v. Selv den bedste fanger kom på et eller andet tidspunkt ud for vanskeligheder, som han på grund af de primitive redskaber og sit trods alt begrænsede naturkendskab ikke kunne kæmpe sig ud af alene (f.eks. var hans muligheder for vejrforudsigelser begrænsede, ligesom han ikke kunne telegraferer efter hjælp). Han blev derfor

(Efter H. Rink: *Danish Greenland, its People and Products*)

Fig. 15. »Sælfangst fra kajakken, med harpun og blære.«

umiddelbart afhængig af hjælp fra andre fangere. Derfor drev man oftest fangst i et større fællesskab.

Også fangst af hval og hvalros kunne foregå fra kajak. Men for det meste anvendtes de store konebåde til fangst af større dyr.

Omkring den tid hvor fastisen forsvandt om foråret forlod alle den faste vinterbolig. Man slog sig ned i telte på steder, hvor man erfaringsmæssig vidste, at sælerne sædvanligvis indfandt sig under deres vandringer, når de i maj-juni i store flokke trak tæt ind under land.

Nogle eskimoer flyttede til særlige pladser, hvor store forekomster af stenbider og anmagssat skabte grundlag for fiskeri.

August jagede man rener fra teltpladserne inde i de dybe fjorde

Om sommeren drev man endvidere en del ørredfiskeri og eventuelt også jagt på ryper og harer. Det havde navnlig betydning som næringskilde, indtil renjagten for alvor kom igang i august. Også jagten på edderfugl og lomvie kunne være af betydning på dette tidspunkt.

(Foto: Chr. Vibe. Fra Trap: Danmark XIV)

Fig. 16. Renjægere på vej mod indlandet, hvor august-september tilbringes med jagt. Udbyttet for renjagten har svinget meget i Grønland. Allerede før 1800 var renen forsvundet fra sydøstkysten. I første halvdel af 1800-tallet øgedes bestanden i det centrale og nordlige Vestgrønland, hvorefter den svandt kraftigt ind. Fra 1960 har renbestanden igen været i fremgang – i de seneste år så meget, at den væsentligste jagt nu foregår nær fjordene.

Hen mod august begav man sig ind i bunden af fjordene og drog ind i landet på jagt efter ren. Jagten foregik først og fremmest med bue og pil og oftest i fællesskab. Derved sikredes et større jagtudbytte, og hjemtransporten af fangsten blev lettere. Ikke mindst det sidste var vigtigt, da jagten ofte foregik langt fra teltpladsen (se fig. 16).

Jagten kunne foregå på mange måder: Man kunne snige sig ind på renen og nedlægge den med bue og pil. Men det var en usikker metode, og jagten blev derfor ofte istedet foretaget som klapjagt, hvor dyrene blev drevet ind i trange pas eller kunstige indhegninger. Det hændte også, at man jog renerne ud i søer eller fjorde, hvor de så fra kajak blev nedlagt med harpun og spyd. I sjældne tilfælde kunne man simpelthen jage dyrene udover fjeldskrånninger, således at de blev dræbt uden anvendelse af jagtredskaber.

(Efter H. Rink: Danish Greenland, its People and Products)

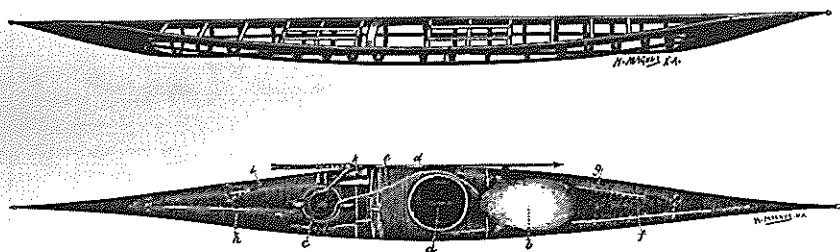
Fig. 17. Øverst: »Harpunerer af hvaler«. Nederst: »Grønlændere klædt på gammeldags facon. En fuldt påklædt kajakraer og en anden i halvlang jakke. En pige i jakke med kuglefrynser, og en anden der bærer et barn i Amaut«.

September-december jagede man sæler og hvaler fra vinterbopladserne

I løbet af september flyttede befolkningen tilbage til vinterbopladserne, der ofte var placeret i nærheden af steder, hvor sortsidesælen trækker forbi om efteråret.

I oktober og november foregik desuden en intensiv hvalfangst. I november-december dannes den første fastis, og dermed kunne isfangstsæsonen begynde igen.

Vi har her kun omtalt de vigtigste næringskilder. Herudover indgik en lang række mindre betydningsfulde dyr og planter i føden. Således fiskedes også efter ulk, torsk, rødfisk og hellefisk. Og der blev om sommeren indsamlet en del bær.

Opsamling af forråd var nødvendigt for at kunne modstå trange tider

Livet i det grønlandske fangersamfund var på mange måder usikkert. Ikke alene kunne dårligt vejr skabe langvarige og næsten uoverstigelige vanskeligheder for de forskellige former for produktion. Men også den naturlige forekomst af sæler, rener o.s.v. kunne i perioder svigte. Det var derfor vigtigt, at man var i stand til at samle forråd i perioder med overskudsproduktion til forbrug i trange tider. Men mulighederne for oplagring var begrænsede: jagten foregik over store områder, og det kunne være vanskeligt at transportere fangsten hjem. Selvom der i perioder var mad i overflod, eksisterede faren for hungersnød til stadighed.

Men en del forråd opbyggedes trods alt gennem året. Forårsjagten på sæl og hval gav mulighed for en vis overproduktion af kød, spæk, skind, sener, tand, tarme, barder og ben. Kød tørredes og spæk fyldtes i store sælskindposer, og blev derefter gemt væk til vinteren.

Også stenbider- og anmagssatfiskeriet kunne i reglen give en pæn overskudsproduktion, der tørredes og henlagdes til vinterforråd.

Renjagten om sommeren gav igen mulighed for overskudsproduktion af kød, skind, sener, tak, tælle og ben. Men ikke alt kødet kunne udnyttes, da renerne ofte nedlagdes langt fra bopladsen. Blodet og maveindholdet spiste man på stedet, mens en del af kødet, benene og de andre produkter blev taget med til bopladsen. Det kød, der her ikke blev spist med det samme, blev enten tørret eller bragt med til vinterbopladsen i rå tilstand. Her blev det gravet ned i sneen.

Også i de tidlige vintermåneder, oktober og november, kunne hval- og sælfangst give et overskud, som begravedes i sneen til vinterforråd. En del af de bær, man kunne samle om sommeren, blev tørret og gemt i skindposer.

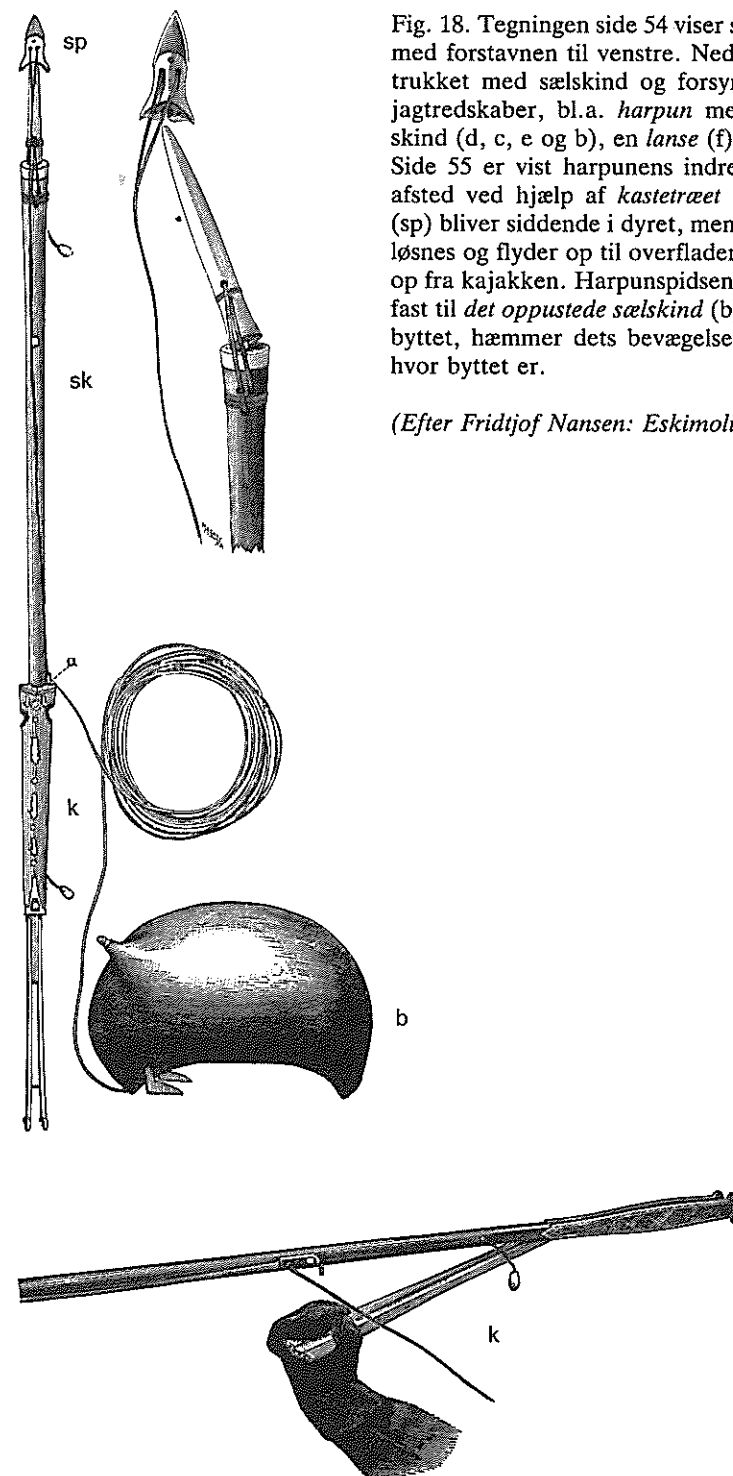

Fig. 18. Tegningen side 54 viser skelettet af en kajak med forstavnen til venstre. Nedenunder er den bebrudt med sælskind og forsynet med forskellige jagtredskaber, bl.a. harpun med line og oppustet skind (d, c, e og b), en lanse (f) og et fuglespyd (i). Side 55 er vist harpunens indretning. Den slynges afsted ved hjælp af kastetræet (k). Harpunspidsen (sp) bliver siddende i dyret, mens harpunskafet (sk) løsnes og flyder op til overfladen, så det kan samles op fra kajakken. Harpunspidsen er ved en line gjort fast til det oppustede sælskind (b), der således følger byttet, hæmmer dets bevægelser og viser fangeren hvor byttet er.

(Efter Fridtjof Nansen: Eskimoliv)

Kajakudstyret som eksempel på hvilke materialer der indgik i produktionen af redskaber

Grønlænderne hentede deres føde mange steder fra og var ustandselig på rejse. Det var derfor nødvendigt at have gode og effektive transportmidler. Og det var et krav, at redskaber og andet udstyr var så let som muligt. Kajakken havde den egenskab både at være et hurtigt og manøvredugtigt transportmiddel, og samtidigt at være så let, så den også kunne transporteres over land.

Lad os se på de materialer, der krævedes til fremstilling af en kajak. Skelettet består af vidjegrene og drivtømmer. Det beklædes med et stramt og vandtæt betræk af sælskind. De nødvendige syninger er udført med ren- eller hvalsener. Stolen er lavet af drivtømmer og rentak eller eventuelt ben. Den er beklædt med forskelligt skind, helst bjørneskind, men ellers hare-, hunde- ræve- eller renskind. Beslagene er lavet af hvalribben. Endvidere hører der til kajakudstyret en åre, lavet af drivtømmer, samt en afisningskniv bestående af rentak eventuelt ben eller tand.

Kajakfangerens klæder består af flere lag pels lavet af sælskind, renskind, edderfugle- eller lomvieskind, hareskind, ræveskind og hundeskind og varierer iøvrigt efter sæson og vejrlig. Denne dragt kan være tæt som en moderne dykkerdragt (se fig. 17).

Også i harpunudstyret indgår der mange materialer: Et skaft af drivtømmer, et forskaft og en spids af narhval- eller hvalrostand, en od bestående af sten, ben eller meteorjern, et kastetræ (for at kunne kaste længere) af drivtømmer, styrevinger af hvalben, fangstline af sælskind, fangstblære af sælskind og ren- eller hvalsenner m.m.

Vi ser således, at der indgår mange materialer i disse redskaber. Men også fremstilling af disse redskaber forudsætter, at man har en række materialer, som indirekte bliver nødvendige for fødevarerproduktionen. Det drejer sig om de materialer, der indgår i værktøj som ildbor, buebor, økse, sav, hammer, kiler, hvæssesten, snittekniv o.s.v., alt sammen ting der i det grønlandske fangersamfund blev fremstillet lokalt.

Visse ting var lettere at få fat i end andre. I Syd-Grønland, hvor fiskeriet i perioder var livsvigtigt til dannelse af vinterforråd, tog man ofte på lange rejser til Diskobugtområdet efter hvalbarder fra grønlandshvalen. Barderne af pukkelhvalen, der findes i Syd-Grønland, er nemlig ikke anvendelige til fiskeliner og lignende. Til gengæld forekom fedtsten, der anvendtes til at lave tranlamper og kokekar, ikke i god kvalitet nord for Godthåbsfjorden. Det var

den vigtigste »handelsvare« fra Syd-Grønland. Det største og rigeste udbud af drivtømmer forekom også i det sydlige Grønland. Mangel på visse arter af sælskind, jern fra meteorer m.v. gav ligeledes ofte anledning til længere rejser frem og tilbage langs kysten. Det dannede også til dels grundlag for en indbyrdes handel, der dog ikke på nogen måde hvilede på en egentlig arbejdsdeling.

Kort sagt

Det grønlandske fangersamfund i 1600-tallet er et eksempel på et humant økosystem, hvor menneskene har tilpasset sig et naturligt økosystem uden at regulere eller omforme dette særlig meget.

Næringskildernes spredte forekomst og anvendelsen af forskellige næringskilder på forskellige årstider har nødvendiggjort udviklingen af gode transportmidler og lette fangstredskaber og andre redskaber som kajak, konebåd, harpunudstyr, telte, lette skindposer til opbevaring m.m.

De fleste materialer fremskaffedes lokalt, men nogle ting, som jern fra meteorer, fedtsten, visse arter af sælskind og drivtømmer måtte tilvejebringes gennem længere rejser langs kysten.

De materielle forhold påvirkede arbejdsdelingen: Mændene forestod jagt og fangst, kvinderne sørgede for bolig, beklædning og madlavning

Den primitive teknik og den lave grad af naturbeherskelse, der følger med denne, gjorde, at naturforholdene fik en meget direkte betydning for det grønlandske fangersamfund. Dette gjaldt ikke bare de materielle forhold, som vi lige har beskrevet, men også de sociale strukturer såsom arbejdsfællesskabernes størrelse, bosætningen og, som vi senere skal se, hele grønlanderens måde at tænke på.

Gruppernes dannelse var først og fremmest bestemt af de samarbejdsformer, der eksisterede i produktionen. Vi har allerede omtalt, hvorledes sælfangst og renfangsten ofte foregik i et samarbejde for at øge effektiviteten og for at mindske den betydelige

risiko, fangsten udgjorde for den enkelte. Men her var der ikke tale om nogen form for permanent arbejdsdeling mellem de enkelte fangere. Alle kunne alt. Og hvem, der gjorde hvad, kunne variere fra den ene jagt til den næste.

Den arbejdsdeling, der fandtes i det grønlandske fangersamfund, var først og fremmest køns- og aldersbestemt. Foruden at forestå jagten fremstillede og vedligeholdt mændene de redskaber og det værktøj, som indgik i fangstarbejdet. De tog sig også af den grovere del af bearbejdningen af fangsten. Kvinderne fremstillede og vedligeholdt boliger og beklædning og tilberedte føden.

Denne arbejdsdeling var bestemt af kvindernes hyppige graviditet og amningen de første år af barnets liv. I det grønlandske fangersamfund var kvinden således i langt højere grad end manden afskåret fra at deltage i det vedvarende fysisk krævende arbejde langt fra boligen. Derimod kunne hun godt deltage i fiskeriet, der foregik i nærheden af bopladsen. Hun kunne også deltage i hvalfangsten, da bugsering, indsamling og transport af produkterne fra hvalerne foregik fra konebådene, hvor børnene kunne medbringes i en sele på ryggen, og om nødvendigt ammes i båden.

Denne naturtilpassede kønsbestemte arbejdsdeling styrkede mændenes position i det sociale liv, fordi mændenes arbejde i langt højere grad end kvindernes krævede et fællesskab. Og fordi det var mændene, der fremstillede de vigtigste produktionsredskaber.

Ejendomsforholdene var uskarpe. Fællesskabet var rådende i trangstider

Vi kan skelne mellem fire forskellige ejendomsformer i det grønlandske fangersamfund: Ejendomsretten kunne besiddes af 1) de enkelte fangere, 2) familie- og slægtskabsgrupperne, 3) husfællernes gruppe eller 4) bopladsgruppen.

- 1) Mændene ejede hver især de fangst- og jagtredskaber de benyttede, ligesom kvinderne ejede de forarbejdningsredskaber, som de brugte i deres arbejde. Det vil dog være rigtigere at sige, at hver havde en *særlig brugsret* til sine redskaber. Man ejede ikke sine ting mere, end at andre havde lov til at bruge dem frit, hvis man ikke selv benyttede dem. Dermed sikrede samfundet sig den bedst mulige udnyttelse af redskaberne.
- 2) Indenfor hver familiegruppe (som regel 1-3 beslægtede familier) ejede man 1 konebåd, 1 telt, 1-2 hundeslæder, det vinter-

forråd som familiegruppen i sommerens løb producerede (bl.a. i kraft af konebåden og teltet) samt hovedparten af den daglige produktion.

- 3) Husfællerne, som regel 3-4 eller flere familier opførte, vedligeholdt og ejede i fællesskab en vinterbolig. De enkelte familier indgik indbyrdes en étårig aftale. Kontrakten omfattede desuden fællesskab om en del af vinterens produktion og forrådet.
- 4) Bopladsgruppen, der bestod af flere vinterboliger eller telte, ejede i fællesskab produktionsterritoriet og om vinteren en del af kød- og spækproduktionen.

Ligesom for den enkelte fanger var det også for fællesskaberne så som så med ejendomsretten. I trange tider var man forpligtet til at dele. Så så længe nogen i bopladsgruppen havde overskud af føde, havde alle føde.

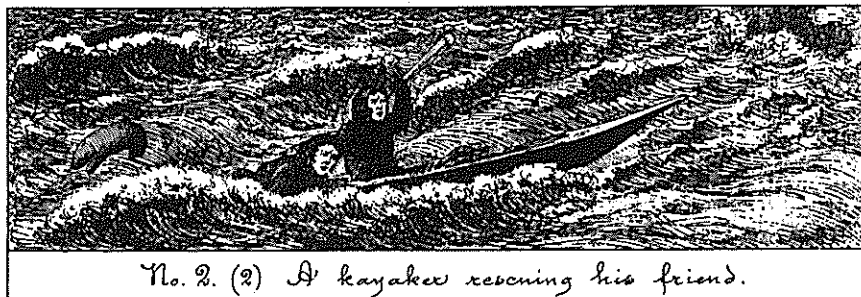
Det produktionsmæssige fællesskab havde indflydelse på andre forhold mellem de enkelte familier og slægter. Således udvikledes et vist kollektivt seksualmønster navnlig i perioder, hvor ugunstige vejrforhold gjorde, at bopladsgruppen var den dominerende ejendoms- og produktionsenhed. Dog var der strenge regler for, hvem man måtte have seksuel omgang med. Blodskam var ganske utænkeligt, og ægteskab med slægtninge – selv ud i 3. led – var heller ikke tilladt. Det var en regel, at en ung mand fandt sig en kone uden for bopladsgruppen. Nye familiedannelser var derfor også et vigtigt formål for den stadige kontakt, der var mellem familier fra forskellige vinterbopladsere i sommerperioden.

Grønlanderne opfattede den enkelte som underordnet samfundet, og samfundet som underordnet naturen

Det gamle grønlandske fangersamfund kan beskrives på mange forskellige måder, alt efter hvilken synsvinkel man anlægger. En forfatter skriver:

»Mange gange kan det være hårdt nok at bjærge livet, men til gengæld er det frit og ubundet. Eskimoen er sin egen herre.«

Når forfatteren skriver, at eskimoen er sin egen herre, hænger det sammen med, at han anser eskimoen for at være herre over de

No. 2. (2) A kayaker rescuing his friend.

(Efter H. Rink: *Danish Greenland, its People and Products*)

Fig. 19. Fanger redder sin ven.

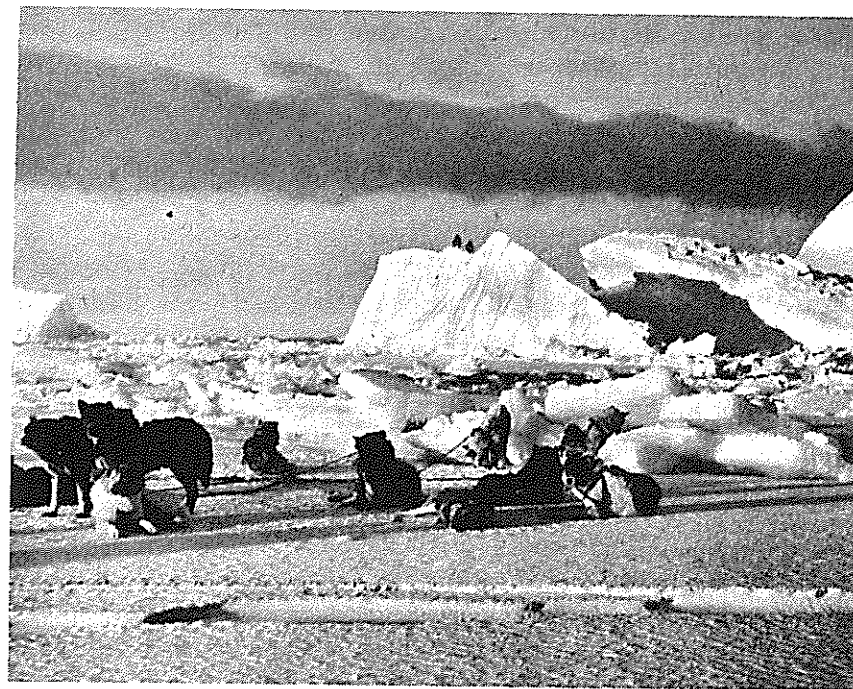
arbejdsredskaber, der danner grundlaget for hans tilværelse. Han kan for eksempel ikke fyres og gå arbejdsløs, ligesom den moderne lønarbejder, der kun råder over sine hænder og sin hjerne, men ikke over de redskaber eller maskiner han arbejder med. Alligevel er det så som så med eskimoens »frihed«. En anden forfatter skriver:

»Usikkerheden for dagen imorgen kunne være mere forbigående, måske blot skyldes et øjeblikkeligt dårligt vejr eller et uheld i jagten. Men der kunne også opstå langvarige trangstider, der bragte bopladsens overlevelsesmuligheder i fare. Under de vilkår blev reglen om gensidig hjælp noget livsnødvendigt og indiskutabelt. De ydre fysiske betingelser skabte de indre sociale former i eskimosamfundet.«

Her kunne vi ligeså godt tale om, at eskimoerne er hinandens slaver. Den »stolte og selvstændige« kajakfanger kan hurtigt forvandles til en hjælpeløs stakkel, hvis der ikke i nærheden er andre kajakfangere, som kan træde hjælpende til for at sikre byttet, ja måske fangerens eget liv.

Ligeledes kunne man udfra begge citater få det indtryk, at grønlænderne var »slaver af naturen«, fordi de på alle mulige måder måtte tilpasse sig den ydre natur for at overleve. Men det ville være det samme som at påstå, at det moderne menneske er slave af naturen, fordi det skal have mad og husly og derfor må arbejde. Naturafhængigheden er en evig betingelse for menneskets eksistens. Men i det grønlandske fangersamfund greb denne naturafhængighed på grund af den primitive teknik afgørende ind i den enkelte fangers livsførelse.

Det kan være svært for os idag at sætte os ind i den indstilling til samfundet og naturen, som var gældende i det grønlandske fangersamfund.

(Foto: Chr. Vibe. Fra *Trap: Danmark XIV*)

Fig. 20. Fangere på udkig efter strømsteder, hvor sæl og hvalros holder til. (Thule distriktet 1940).

Mens den måde, man producerer på i vort samfund, har ført til individualisme og opfattelsen af, at det enkelte menneske altid bedømmer omgivelserne ud fra sig selv og sin egen situation, så er eskimoernes opfattelse stort set stik modsat.

I vores samfund tillægger man enkeltindividerne identitet og meninger, mens de sociale enheder for eksempel nationen, Danmark, stort set kun besidder identitet som summen af individerne (altså alle der bor i Danmark, eller taler dansk, eller er danske statsborgere). Politisk kommer denne individualisme til udtryk gennem det repræsentative demokrati, hvor hvert enkelt individ kan stemme efter hvad der betegnes som en personlig interesse og overbevisning. Den offentlige mening fremstår så som flertallets. Og overfor dette flertal står en større eller mindre opposition.

I den daglige kamp for at overleve var eskimoerne helt afhængige af hinanden. Den enkeltes identitet var ganske udvisket, mens kun de sociale grupper som helhed kunne tillægges en identitet. Derfor er det i overensstemmelse med samfundets krav, når de

tænkte og handlede kollektivt. For en grønlandsk fanger ville snakken om repræsentativt demokrati med flertal og opposition have været det rene nonsens: Kun samfundet, d.v.s. fællesskabet besidder identitet for ham, mens hans personlige interesser eller overbevisning ganske er underlagt fællesskabet. For ham hersker der heller ingen »opposition« i samfundet: har man diskuteret sig frem til en mening eller en beslutning i fællesskabet, er den fælles for alle, og det giver ingen mening at skulle have nogen anden. For ingen kunne overleve at stå udenfor fællesskabet.

I den daglige kamp for at overleve var det grønlandske fangersamfund stærkt afhængigt af naturen. Man måtte tilpasse sig i en sådan grad, at man klart opfattede sig selv som en del af naturen. Kampen for tilværelsen opfattedes ikke som en kamp *mod* naturen, men tværtimod som en underkastelse under naturen.

Det enkelte menneske var en brik i naturen og evigheden, og havde ingen mening i sig selv, uafhængigt af samfundet.

Økologisk viden i det grønlandske fangersamfund. Grønlændernes kendskab til naturen blev anvendt til at lette fangersamfundets tilpasning til det naturlige økosystem

De grønlandske fangere har haft et betydeligt kendskab til naturen. De mange og ofte lange fangstrejser har gjort det nødvendigt at studere vejr- og strømforhold indgående og finde frem til metoder, der kunne bruges til forudsigelse af vejret. Blev man overrasket af en storm langt ude på havet i kajak eller til fods på fastisen, kunne det koste en livet. Var man på sælfangst på fastisen, kunne det være skæbnesvangert, når en mildning i vejret eller en mindre ændring i strømforholdene fik isen til at bryde op.

Naturligvis måtte man også have et nøje kendskab til jagtdyrenes levevis. Man måtte kende deres trækruter. Og ved jagten var kendskabet til dyrenes vaner, deres døgnrytme, sanseevner og hurtighed af afgørende betydning. Men herudover var kendskabet til dyrenes fysiske og biologiske miljø vigtigt som informationskilde. Forekomsten af visse dyr kunne fortælle noget om andre. Vegetationen kunne fortælle noget om chancerne for at finde ræv eller hare. Vejr- og strømforholdene kunne måske sige noget om variationerne i sælernes trækruter.

Men kendskab til naturforholdene har kun været anvendt til at lette samfundets tilpasning til det naturlige økosystem. Man har

kun i ringe udstrækning benyttet denne viden i en bevidst regulering eller omformning af naturen, (hvad man f.eks. gør, når man dyrker jorden eller tæmmer dyrene). Man har således ikke kunnet regulere fødevarer tilgangen. Mindre svingninger i hyppigheden af enkelte fangstarter har man i nogen grad kunnet imødegå ved opbygningen af forråd. Og når fangsten af en art slog fejl, havde man andre arter, man kunne jage i stedet. Man satsede således ikke ensidigt på sælen, men fangede også hvalros og hvaler. Man supplerede fangsterne med fiskeri, der kunne udvides kraftigt i perioder med svigtende sælfangst. I sommertiden kunne fangsterne af ren suppleres med harer, ryper, andre fugle og plukning af bær.

Overfor længerevarende nedgang i bestanden af de vigtigste jagtdyr stod man dog magtesløs. I perioder, hvor sælfangsten og renjagten var god, kunne befolkningen forøges betydelig. Men udeblev sælerne eller svigtede renjagten over længere tid, måtte befolkningen indskrænkes. Det gik først ud over de ikke-produktive, børnene, de gamle og folk, der havde mistet den fulde førlighed. De kunne bukke under af sult, eller de kunne blive dræbt for at sikre fællesskabets overlevelse.

Disse svingninger i befolkningen har i første række været bestemt af klimatisk fremkaldte svingninger i jagtdyrenes forekomst. Men det kan ikke udelukkes, at rovdrift på sæler og rener i perioder med stor befolkningstæthed har medvirket til at formindske bestanden af jagtdyr afgørende.

Kort sagt

Den primitive teknik og den lave grad af naturbeherskelse, der følger med denne, gjorde at naturforholdene fik en meget direkte indflydelse på ikke bare de materielle forhold, men også på de sociale forhold i det grønlandske fangersamfund. Der herskede en køns- og aldersbestemt arbejdsdeling, hvor mændene mest tog sig af jagten, mens kvinderne og børnene mest sørgede for bolig, beklædning og tilberedning af føden. Dette styrkede mændenes position i det sociale liv. De forskellige former for samarbejde i produktionen bestemte ejendomsforholdene, der for den enkelte hovedsageligt indskrænkede sig til at være en brugsret. I trange tider blev den mest kollektive ejendomsform, bopladsgruppen, dominerende. Det enkelte individ var ganske underlagt fællesskabet, ligesom fællesskabet var underlagt naturforholdene, da man ikke kunne regulere fødetilgangen.

Kapitel 4

DET FÆRØSKE LANDBRUGSSAMFUND

Indtil ca. 1850 levede færingerne af landbrug. Idag er Færøerne en fiskerination

Det grønlandske fangersamfund var en jægerkultur med kun meget få forbindelser til omverdenen. Det samfund, vi nu skal beskrive, er et førindustrielt landbrugssamfund med mange forbindelser til omverdenen. Landbrugsproduktion kræver på mange måder mere bevidste økologiske indgreb i de naturlige økosystemer, end vi finder det i et fangersamfund. Det præger i høj grad også dette landbrugssamfund.

Færøerne er idag en fiskerination. Ved hjælp af en moderne fiskerflåde tjener man til livets ophold ved et fiskeri, der i stor udstrækning foregår langt væk fra Færøerne, særlig ved Island og Grønland.

Men dette er en ret ny foreteelse. Indtil for ca. 100 år siden var der intet færøsk skibsfiskeri. Og fiskeri fra åbne både var dengang kun en bibeskæftigelse i forhold til øernes egentlige hovederhverv, landbruget.

Naturforholdene vanskeliggør agerbrug

Af de 17 beboede øer er den største, Streymoy, på 374 km² eller kun 10 km² større end Mors, mens Færøernes samlede areal (1397 km²) udgør lidt mere end Lollands.

Naturforholdene har sat snævre grænser for den landbrugsmæssige udnyttelse af Færøerne. Størstedelen af øerne består af højtliggende fjeld-områder, hvis naturlige vegetation veksler fra de frodigste græssange til de bare stenørkner. Skov forekommer ik-

(Foto: Jesper Brandt)

Fig. 21. I dag er Færøerne en fiskerination, hvor størstedelen af befolkningen er direkte eller indirekte afhængige af fiskeriet. Billedet viser stabling af saltfisk til eksport.

ke, bortset fra nogle få ubetydelige plantager. Endvidere ligger øerne ved den klimatiske nordgrænse for kornavl, som derfor kun finder sted i de lavtliggende dalstrøg.

Kun i et fåtal af de færøske bygder udgør det opdyrkelige areal mere end 100 ha ialt. I de fleste bygder ligger det samlede dyrkede areal mellem 25 og 50 ha, hvilket svarer til størrelsen af en dansk gennemsnitsgård.

Naturforholdene har, sammen med forskellige historiske forudsætninger betydet, at det færøske landbrug ikke har gennemgået så drastiske ændringer op gennem historien, som dem vi kender fra Danmark. Da de små arealer i det ujævne og stenfyldte terræn med det tynde muldlag har umuliggjort indførelsen af plov, har man helt op til vore dage behandlet jorden ved hjælp af en form for spade, en »haki«, som man »væltede« jorden med.

(Foto: Jesper Brandt)

Fig. 22. Bygden Dalur. Som alle færøske bygder ligger Dalur ved havet, omgivet af den dyrkede indmark, bøen, omkring hvilken et højt stengærde markerer en skarp overgang til den omliggende haug. Smlg. med fig. 24.

Det bygdesamfund, der har udviklet sig op gennem tiderne, har i sin produktionsmæssige og sociale indretning haft lang tid til at tilpasse sig de naturmæssige forhold.

Den færøske bygd består af en lille indmark »Bøen«, hvor der mest dyrkes græs. Bøen er omgivet af en udmark »Haugen«, der mest bruges til fåreavl

Alle færøske bygder er beliggende ved vandet, omgivet af det dyrkede areal, bøen. Græs, der som hø anvendes til køernes vinterfoder, dækker langt den største del af arealet. I gamle dage dyrkedes endvidere byg i skifte med græs. I slutningen af 1700-tallet indførtes kartofflen. Selvom den kun indtager nogle få pro-

cent af det dyrkede areal, er den en meget vigtig afgrøde. Indførelsen af kartofflen er måske den vigtigste forudsætning for de ændringer, der er sket i det færøske landbrugssamfund i nyere tid. Herudover dyrkedes i gamle dage forskellige former for roer og kål, samt kvan, der havde en vis betydning som C-vitaminkilde.

Bøen er omgivet af et højt stengærde, uden for hvilket den ikke opdyrkede udmark, haugen, er beliggende. Her græsser fårene. Endvidere har man skåret tørv til brændsel i haugen, ligesom man har skåret græstørv til tætning af tage. Nogle steder holder man gæs, og i visse bygder har haugen også betydning ved at være hjemsted for store mængder fugle, navnlig der hvor stejle fjeldsider vender direkte ud mod havet. Den færøske fuglefangst er vidt berømt, men i virkeligheden har den kun i ganske få bygder haft økonomisk betydning, og ingen steder samme betydning som landbrug og senere fiskeri.

Samspillet mellem bø og haug sikrer den bedst mulige udnyttelse af bygdens samlede areal

De to vigtigste sider af det færøske landbrug er kvæghold og fårehold. Almindeligvis siger man, at bøen udgør grundlaget for kvæget og haugen grundlaget for fåreavlen. Men så enkelt er det ikke. Om sommeren drives fårene nemlig helt op på fjeldet til græsning, mens køerne får lov til at gå i den bedste del af haugen, der kaldes hushaugen. Om vinteren, navnlig når der ligger sne, kommer fårene ned på de lavereliggende dele af haugen, og gærderne til bøen bliver åbnet, så fårene også kan gå ind på bøen. Her får de lov til at gå indtil midten af maj, mens køerne står på stald og fodres med det hø der er høstet på bøen den foregående sommer. På denne måde udnyttes arealerne på bedst mulig måde (optimalt).

Den bedst mulige udnyttelse af arealerne sikres også på andre måder. Her skal vi specielt se på et meget vigtigt grundprincip i det færøske landbrug, det såkaldte »skipan«.

Gennem generationers erfaring har man fået et ganske præcist kendskab til, hvor mange får, der skal gå i haugen for at sikre det størst mulige udbytte. Går der for få, bliver græsningsarealerne ikke udnyttet godt nok. Går der for mange, blive fårene for magre og kan have svært ved at klare sig gennem vinteren. Derfor har man fra gammel tid for alle hauger haft et bestemt tal, »skipan«,

(Foto: Jesper Brandt)

Fig. 23. Der er stor forskel på de forskellige græsningsområders bæreevne og kvalitet. Til venstre ses toppen af Stórafjall med varderne, der markerer grænsen mellem Húsavík og Dalur. Græsset højt til fjelds er af god kvalitet men vokser sparsomt. Mange områder er her dækket af ren stenmark, som det fremgår af fig. 24. Til højre ses Áannadal, den frodige dal midt mellem Húsavík og Dalur, det vigtigste græsningsområde for flokkene Heimari Seydur og Hoygimbrarnar. Dalen anvendes også til sommergræsning for køer fra Húsavík.

der angav, hvor stort antallet af får skulle være. Det er betegnende, at det ældste færøske kildeskrift man kender, »Fårebrevet«, der er en færøsk særlov fra 1298, netop drejer sig om reglerne for fåreholdet. I det står bl.a.: »Ingen skal have flere køer og får end efter rigtigt udregnet tal«.

Når det ved lov var påbudt at overholde skipan, hang det i høj grad sammen med det forhold, at man i gamle dage på grund af mangel på egnede materialer ikke kunne lave hegn over store afstande i markskellene mellem bygderne. Hvis man holdt for mange får i en bygd, viste det sig tydeligt ved, at fårene af nød søgte ind i nabobygdens haug. Det skete navnlig sidst på vinteren og om foråret, hvor der i forvejen var sparsomt med føde. Derfor

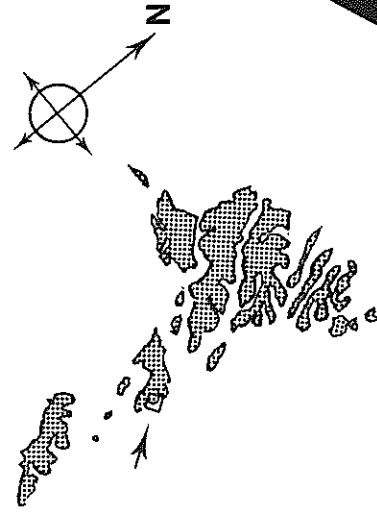
(Foto: Jesper Brandt)

kunne det være ligeså galt at have for få får som for mange. En lille besætning ville efterlade bedre græs end i nabobygden, og det lokkede så fremmede får til.

Som det er angivet i Fårebrevet, havde man også en ko-skipan, ligesom der var ganske faste regler for, hvor mange heste og hunde hver bygd måtte have.

Også ejendomsforholdene har udviklet sig, således at de sikrede en god udnyttelse af arealerne. Ejendomsretten var ikke i første række knyttet til bestemte jordstykker, således som vi kender det i Danmark idag, men man ejede derimod en bestemt andel af den samlede bygd. Hver bygd har fra gammel tid et såkaldt »marketal«, som udtrykker den samlede produktionsmæssige værdi af bygden. Således er bygden Dalur på Sandoy på 23 marker. En bonde, der ejer 1 mark i Dalur, råder altså over 1/23 del af bygden, hvilket betyder, at han råder over:

1. Nogle ganske bestemte stykker jord i bøen, svarende til 1/23 del af bøen.
2. En bestemt andel af de eventuelle nyopdyrkninger af haugen.

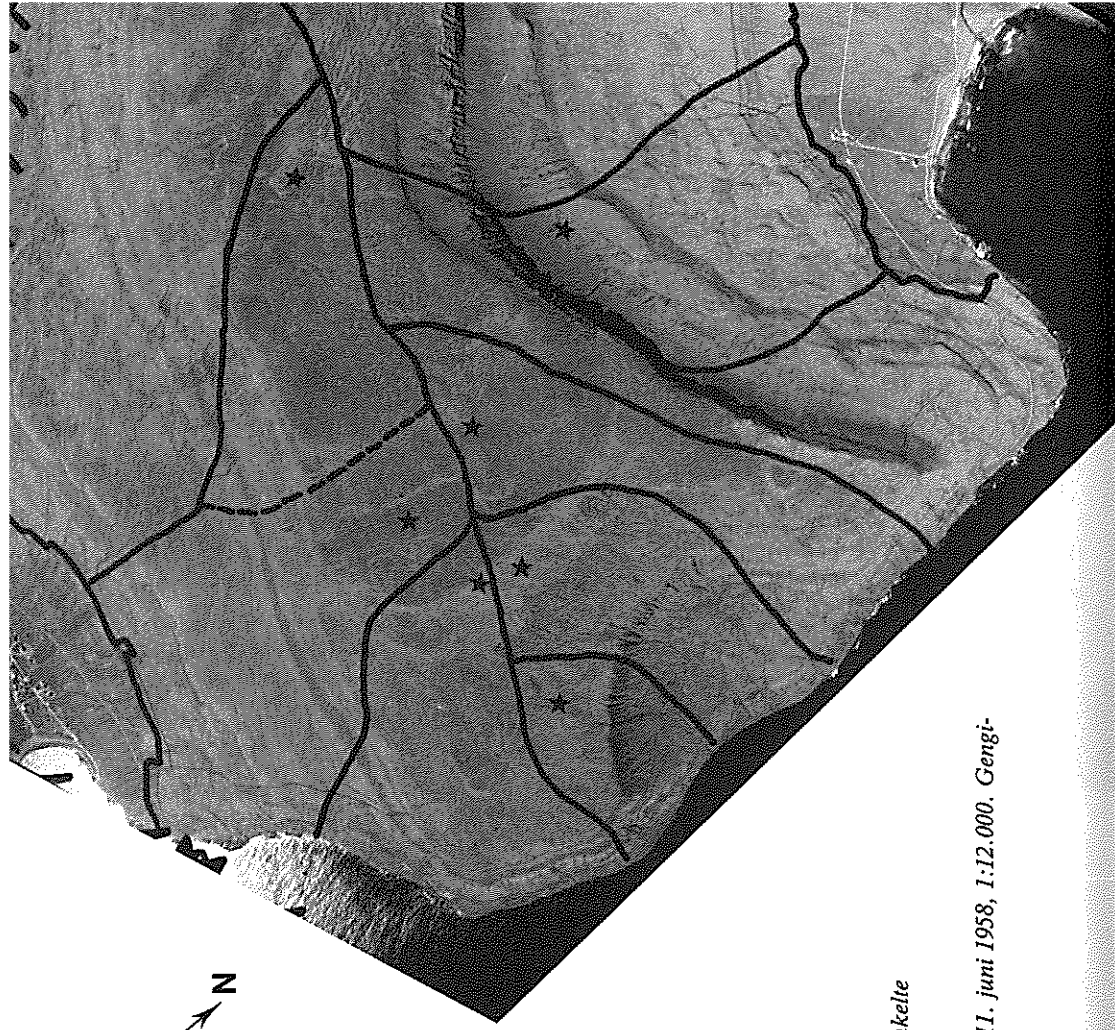

1 ha	1 ha
1 ha	1 ha

1 km (ved havet)

Beregn ved hjælp af rudenet fåretætheden for de enkelte flokke. Diskuter resultatet og mulige fejlkilder.

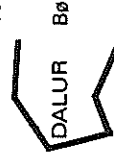
Flyvefotografi: Geodætisk Institut D235 Hnr. 178, 11. juni 1958, 1:12.000. Gengivet med instituttets tilladelse (A. 91/80). Copyright.

Haugegrænse med varder (fig. 23)

Omtrentlig grænse for flok-
kenes græsningsområder

»Ustarp« grænse mellem to
flokke med tildels fælles
græsningsområde i den ned-
re hauge

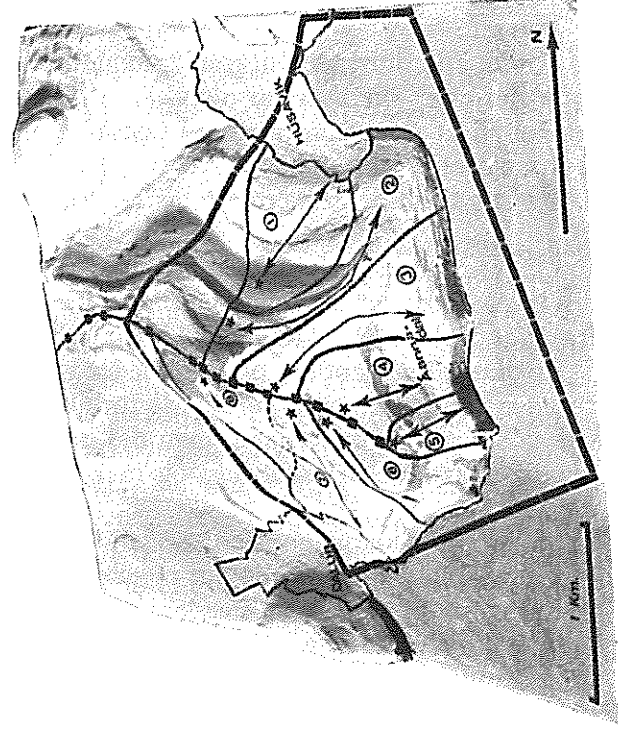

(Mørke områder) = forvitret
klippe (fig. 23) eller fjeld-
vægge (hamre)

★ Samlingspunkt for en flok (antal får)

- ① Litaseyður 40
- ② Knaggaseyður 28-30
- ③ Hoygimbrannar 37-40
- ④ Heimari Seyður 36
- ⑤ Syðsté Seyður 15-18
- ⑥ Óðiseyður 40
- ⑦ Kyrriseyður 60
- ⑧ Molbakkaseyður 36

Fig. 24. Fåregræsningen vest for Stórafjall på Sandoy. Fårene græsser i flokke på mellem 10 og 70 får, der hver har sine ganske bestemte græsningsområder. Når fårene skulle drives sammen, var de enkelte flokke trænet op til at samle sig i bestemte samlingspunkter, angivet på figuren. (Se også teksten side 69). I *Topografisk atlas Danmark* (Det Kongelige Danske Geografiske Selskab: i kommission hos C. A. Reitzel, 1976) er gengivet en sammenføjlet udgave af dele af målebordsbladene M 39 og M 41, der dækker området. Kortet er ledsaget af en beskrivelse af landbruget i bygden Húsavík.

3. 1/23 del af udbyttet af bygdens samlede fåreavl.
4. Ret til sommergræsning for et nærmere fastsat antal køer i haugen.
5. Andel i de til bygden liggende såkaldte »herligheder«, herunder fuglefjelde, drivtømmer o.s.v.
6. Ret til at skære en nærmere fastsat mængde tørv i haugen til brændsel.
7. Ret til at holde et nærmere fastsat antal heste og hunde.

Endvidere var der visse indskrænkninger i ejendomsretten. Således havde man ret til at lade fårene gå frit i hele bøen om vinteren fra mikkelsdag, 22. oktober til 15. maj.

Reglerne for ejendom og rettigheder var således meget komplicerede. Som en gammel fårehyrde fortalte os: »Mange tror, at alt var så simpelt i gamle dage, men det passer ikke. Det var meget indviklet at leve af landbrug, og mere indviklet jo mindre man ejede«.

Vi skal ikke her gå nøjere ind på disse mere eller mindre indviklede bestemmelser, der alle har taget sigte på at få det størst mulige vedvarende udbytte af bygdens forskellige arealer. Men for at give et indtryk af, hvor forfinet samspillet med naturen var, og give et indtryk af den store økologiske forståelse, som den færøske bonde har været i besiddelse af, vil vi se på yderligere nogle foranstaltninger, der blev truffet for at sikre det størst mulige udbytte af fåreavlen.

Kort sagt

Det meste af Færøerne består af højereliggende fjelde, der kun kan udnyttes til græsning, mens dyrkning af jorden i gamle dage kun kunne finde sted på de begrænsede arealer i dalbundene. Naturen har således lagt snævre bånd på de landbrugsmæssige muligheder. For at sikre den nødvendige produktion er der gennem tiden udviklet et system, der gennem en intim forbindelse mellem de forskellige dele af landbruget – først og fremmest hø- og korndyrkningen, kvægbruget, og fåreavlen – tilstræber en så effektiv udnyttelse af landbrugsarealerne som muligt.

Fåregræsningen omkring Stórafjall på Sandoy – et eksempel på økologisk tilpasning

For at sikre en effektiv græsning i haugen blev fårene delt i små flokke, der havde hver sine bestemte græsgange

Fristelsen til at holde flere får i haugen, end den kunne bære, har været stor. Fastsættelsen af skipan var et af midlerne til at sikre, at besætningen blev holdt på et rimeligt niveau. Men man havde yderligere bestemmelser til at sikre, at de enkelte ejere ikke udnyttede haugen til egen fordel på bekostning af de andre ejere.

Et af de vigtigste midler hertil var et indtil for 100 år siden gældende krav om, at man ikke måtte eje nogle bestemte får, men at disse var bygdens fælleseje. Til gengæld fik man den andel i slagte- og uldudbyttet af fårene, der svarede til ens marketal-andel. (Kunne man f.eks. i bygden Dalur et år slagte 300 får, ville en mand, der ejede 1/2 mark dér få et udbytte på $(300:23) \times \frac{1}{2} = \text{ca. } 6\frac{1}{2}$ får). Havde man nemlig sine egne får, kunne den ihærdige, ofte fattige ejer sørge for, at hans får holdt til på de gode græsningssteder, og derved sikre sig et højt slagteudbytte på bekostning af de andre ejere. Det var ved lov påbudt, at der hvert år skulle vælges en eller flere fårehyrder, der forestod alt arbejde i haugen. Fårehyrdens beslutninger vedrørende fåreavl skulle alle andre efterkomme. Han sørgede for, at alle arealer blev afgræsset, at de bedste væddere blev valgt ud som fædre til næste års lam, og han forestod klipning og slagtning af fårene. Reglerne var endda så skrappe, at det ikke var tilladt nogen person, heller ikke ejerne, at færdes i haugen uden tilladelse eller uden ledsagelse af fårehyrden.

Dette hang sammen med en anden ting, nemlig den måde fårene græssede på i haugen. De vandrede ingenlunde tilfældigt rundt. Fårene var delt op i flokke på mellem 10 og 70 stykker, der hver havde sine ganske bestemte græsningsområder. Hver flok havde sit eget navn (se fig. 24).

Generelt sørgede man for at holde fårene så langt oppe på fjeldet som muligt om sommeren, for derved at spare den lavere-liggende del af haugen til koldere perioder. Men græsningen måtte hele tiden tilpasses det skiftende vejrlig. Lad os som eksempel tage flokken Knakkaseydur, i Húsavík (seydur betyder – fårene). Den gik om vinteren hver dag op til fjeldvæggen helt op mod Stórafjall. Hvis den var ordentligt røgtet, blev den deroppe, når vejret var

godt. Den kom normalt ikke ind på Dalshaugens område, idet den blev holdt i skak af en anden fåreflok, Molbakkaseyður fra Dalur, der netop var så stor, at de to flokke ikke havde anledning til at besøge hinandens græsningsområder. Man siger, at de to flokke »røgtes mod hinanden«.

På Sandoy havde hver fåreflok et eller flere steder, hvor de var blevet trænet op til at samles, når de blev drevet til fjelds. Almindeligvis var fårene sky og flygtede, når man nærmede sig, men var de røgtet ordentligt, flygtede de altid hen til samlingspunktet, hvor de blev stående, næsten uanset hvor tæt man kom dem. Dette lettede naturligvis arbejdet, når man skulle drive fårene sammen til klipning eller slagtning. Samlingspunktet kunne desuden være valgt et sted, hvor fårene ellers ikke af sig selv ville komme og græsse. Man sikrede sig således også på denne måde en bedre udnyttelse af græsningsarealerne.

Blev vejret dårligt, faldt det ind med storm eller sne, søgte fårene ly, enten hvor der var naturligt læ eller bag nogle hesteskoformede stengærder, såkaldte »snestød«. Muligheden for at søge ly afhang naturligvis af vejrforholdene. Således havde Knakkaseyður svært ved at finde ly, når vinden kom fra nord og nordvest. Så søgte den enten helt over på østsiden af Stórafjall eller søgte over i Dalshaugen. Omvendt kunne fårene fra Dalur i tilfælde af sønden-vind søge ly i Húsavíks haug. Dette var fuldt ud tilladt. Således står der i en dom fra 1753, der fastslår det rette markskel mellem Húsavík og Dalur, at »hvad angår snestøden ... som henhører til Húsavíks haug, da bør det af kristen kærlighed tåles, når Dals får af sig selv driver derhen, og de bør lades stå fri, indtil de uden fare ved første lejlighed kan komme derfra. Således bør også Dalsmænd tåle, når Húsavíks får imod deres vilje driver ind i Dalurs haug, og begge parter skal hente deres får tilbage til deres egen haug ved førstkommande lejlighed.«

Fåreavlens udvikling i vor tid

Den intensive udnyttelse af haugen er idag ophørt. Men takket være de tekniske fremskridt er udbyttet idag alligevel lige så stort som i gamle dage

Vi har set, hvordan man på mange måder gennem et nøje kendskab til de økologiske forhold har forstået at udnytte græsningsområderne på Færøerne med de midler man nu havde til rådighed i

(Foto: Mogens Skjoldager)

Fig. 25. Fårefolden »rætt« i Húsavíks sydlige haug, hvor flokkene 1-5 (se fig. 24) drives sammen til klipning og slagtning.

ældre tid. Idag anvendes græsningsarealerne ikke nær så intensivt. Til trods for opførelse af fårehuse, udstrakt anvendelse af fodring med høg og importeret kraftfoder i vintermånederne og de fremskridt, der er sket indenfor sygdomsbekæmpelsen, er slagteudbyttet ikke steget. Til gengæld er den nødvendige arbejdstid faldet betydeligt. Røgtingen af fårene er faldet bort, men dermed også den intensive udnyttelse af græsningsarealerne. Samtidigt er fårene i de senere år mere og mere overgået til privat eje. Dette har medført, at haugen er blevet splittet mere og mere op i privatejede, indhegnede »haugeparter«. Dermed har man løst problemerne omkring det at »røgte fårene imod hinanden«. Det krævede ikke blot dygtige fårehyrder, men også at disse kunne og ville samarbejde. Det har også gjort det lettere at drive fårene sammen til klipning og slagtning, noget, der før i tiden kunne kræve mange mænds deltagelse. Men samtidigt har det givet ringere mulighed for en smidig udnyttelse af de forskellige arealtyper.

Mange steder holder fårene op med at vokse, når de efter en

vinter på kraftfoder om foråret kommer ud i haugen. Derved får de vanskeligt ved at klare sig igennem den følgende vinter. Kvaliteten af kødet er også blevet ringere.

Hvorfor nu denne ændring?

Hvorfor har man forladt den næsten perfekte økologiske tilpasning, hvor økosystemet udnyttedes så det gav den maksimale produktion af fårekød og uld?

Økologisk tilpasning – for hvem?

Der var økonomiske grunde til fåreavlens økologiske tilpasning. Fåreavlen gav vigtige eksportvarer

Både dengang og idag må mennesket tilpasse sig naturen. Og både dengang og idag er denne tilpasning blevet påvirket af økonomiske samfundsmæssige forhold.

Det var en økonomisk nødvendighed for det færøske landbrugs-samfund at tilpasse sig naturforholdene så godt som muligt. Men de store anstrengelser, der blev lagt for dagen for at gøre fåreavlen så effektiv som muligt, kan og skal ikke forklares »økologisk«.

At specielt fåreavlen blev drevet på en økologisk optimal måde hang sammen med uldproduktionens altdominerende betydning som eksportvare. »Fåre-uld er færø-guld« hed det i gamle dage. I 1700-tallet udgjorde uld og uldprodukter over 90% af eksporten.

Det færøske samfund var dengang som idag et classesamfund. Det bestod af storbønder (heriblandt præsterne og andre øvrighedspersoner), småbønder og endelig de ejendomsløse, der tjente til livets ophold som tjenestefolk eller daglejere på de større gårde.

Det var naturligvis først og fremmest de større bønder, der havde interesse i fåreavl med henblik på eksport af uld. De var også interesseret i, at der var et vist antal småbønder og besiddelsesløse, som kunne sikre den arbejdskraft til forarbejdning af ulden, der eksporteredes som strømper og trøjer.

Men det var ikke blot storbønderne, der havde interesse i uld-eksporten. Den største magtfaktor på Færøerne var den danske konge. Han ejede halvdelen af al jorden på øerne. Den var forpagtet ud til fæstebønder. Fra 1709 til 1856 havde han endvidere eneret (monopol) på al handel på Færøerne. Da således ulden dannede grundlaget for hans handelsindtægter og da ulden havde stor betydning for hans muligheder for at pålægge befolkningen skatter og afgifter, var han direkte interesseret i, at uldproduktionen var så stor som mulig.

(Foto: Mogens Skjoldager)

Fig. 26. Janus Sørensen, der har været fårehyrde i Húsavík siden sin barndom. Området er et af de få steder på Færøerne, hvor den beskrevne form for fårerøgt stadig praktiseres.

Den færøske lovgivning fastsattes formelt af den enevældige konge. Men på grund af øernes specielle forhold, forhold som man ikke havde meget begreb om i Kongens København, havde de færøske storbønder og øvrighedspersoner reelt stor indflydelse på udformningen af lovene.

Mange af kongens fæstebønder var præster. De forstod at udnytte situationen ved at klage til kongen over deres »dårlige« forhold. På den måde opnåede de privilegier, sikrede sig mere jord, og fik gennemført en lovgivning, der var særdeles gunstig for dem.

Loven om at det var forbudt at have fårene i særeje, og at de skulle røgtes sammen, var klart dikteret af kongens og storbøndernes fælles interesse: Kongen var interesseret i den størst mulige uldproduktion, og storbønderne var interesserede i, at småbønderne ikke sørgede for deres egne får på bekostning af storbøndernes. Derfor havde man fællesdrift, og derfor var det forbudt ejerne at gå i haugen. Fårehyrderne valgtes nemlig ikke ved simpel flertalsafgørelse mellem ejerne, men ved flertalsafgørelse mellem

ejernes marketal-andele. Ejede en bonde f.eks. halvdelen af en bygds marketal, talte hans stemme således ligeså meget, som alle de andre ejeres tilsammen.

Efter kartofflens indførelse gav retten til at holde fårene på bøen i vinterhalvåret vanskeligheder, navnlig for de små jordejere, der var helt afhængige af kartoffelavl. Fårene gik ofte i kartoffelbedene, og det var forbudt at have hegn omkring.

Da eksportprisen på strømper og trøjer steg i 1700-tallet, fik man vanskeligheder, fordi de besiddelsesløse kunne tjene en større dagløn ved at strikke, end de fik ved at arbejde som tjenestefolk på gårdene. Det eneste, der krævedes, var et par strikkepinde og uld. I den anledning blev der vedtaget en lov, der forbød unge mennesker at gifte sig, hvis de ikke havde lovligt erhverv eller havde tjent mindst 5 år som tjenestefolk på en gård. Som lovligt erhverv regnedes naturligvis ikke tilvirkning af hoser og trøjer. På den måde søgte man at fastholde den billige arbejdskraft på landet. Det lykkedes også delvist i perioden indtil det færøske fiskeri for alvor kom igang. De fattiges indtjening ved selvstændigt fiskeri holdtes også i ave ved hjælp af en lov, hvorefter de rige bønder havde ret til at udskrive folk til bemanning af deres både til forårsfiskeriet.

Mange har ment, at befolkningstallet på Færøerne holdt sig nogenlunde konstant på omkring 4.000 indbyggere op til slutningen af 1700-tallet. Og man har taget det som udtryk for den største befolkning, Færøerne kunne brødføde gennem landbrug. Men uanset den smidige tilpasning har det næppe været tilfældet netop på grund af de herskende klasseforhold. Dette sandsynliggøres af den kendsgerning, at der mange steder på Færøerne er spor efter tidligere opdyrkninger på lavtliggende områder, der ikke har været opdyrket i nyere tid. Det kan netop tænkes at hænge sammen med ønsket om at optimere fåreavlen på bekostning af kvægholdet og korndyrkningen. – Jo færre køer og jo mindre korn des flere får og des større indtægter.

Det viser sig da også, at kornavlens dalede kraftigt i 1700-tallet, hvilket gav anledning til en konflikt mellem kongen og storbønderne: Da handelspriserne på korn netop på den tid steg kraftigt gjorde monopolhandelens faste priser eksport af korn til Færøerne urentabel for kongen. Han søgte derfor at fremme korndyrkningen på Færøerne, dog uden særligt held. Disse forhold førte ofte til regulær hungersnød blandt den fattige del af befolkningen.

Situationen lettedes dog ved indførelsen af kartoffelavl. Kartoffelen kunne give et stort udbytte år efter år på samme lille jord-

(Foto: Københavns Universitets geografiske Instituts billedarkiv)

Fig. 27. Kartoffellægning ved Tórshavn i 1898. Med skibsfiskeriets udvikling i slutningen af forrige århundrede svækkedes storbøndernes magt i det færøske samfund. Herigennem åbnedes muligheden for at udstykke jord til fiskerne og arbejderne. Navnlig omkring Tórshavn blev større områder udstykket. Kartoffel dyrkningen kunne passes ind i fiskeriets sæsoner, og således kunne skibsejernes udgifter til lønninger mindskes. Den udvikling var altså af interesse for den nye herskende klasse: De store handelsforetagender, der ganske dominerede den færøske økonomi fra slutningen af 1800-tallet.

stykke, ofte dårlig sandjord, blot der blev gødet tilstrækkeligt. Kartoffelavl kom som nævnt ovenfor i konflikt med andre dele af landbruget, men samtidig kunne den gøre folk mindre afhængige af bygdens snævre rammer. På den måde hjalp den med til at løsne storbøndernes greb om den fattige del af befolkningen.

Vi ser her, hvordan man har gennemført en delvis økologisk optimering ikke ud fra økologiske, men ud fra økonomiske målsætninger. Og vi ser, hvorledes vi ikke kan adskille den økologiske tilpasning fra samfundets indretning, specielt klasseforholdene.

Økologisk viden i det færøske landbrugssamfund. Landbruget krævede et indgående kendskab til dyrenes og planternes livscyklus og vækstbetingelser

Ligesom vi så det hos grønlænderne, har også færingerne for at overleve måttet tilegne sig et indgående kendskab til naturen. Den største indsigt fik de gennem deres hovederhverv, landbruget, men også gennem fuglefangsten og fiskeriet, der foruden kendskaber til de mange men små fiskepladser, navnlig krævede indsigt i de indviklede tidevandsstrømme omkring øerne.

Men den egentlige økologiske forståelse kom klarest til udtryk gennem landbrugsproduktionen, fordi denne fordrer et indgående kendskab til dyrenes og planternes livscyklus og vækstbetingelser. Lad os først se på produktionen i bøen. Dyrkning af jorden betyder, at man griber ind i naturen ved at erstatte et plantesamfund med et andet. Vi har nævnt, at man i gamle dage dyrkede korn. Det foregik under meget vanskelige forhold. På grund af klimaet var det som regel kun byg, der kunne nå at modnes. Det stejle og ujævne terræn gjorde det umuligt at bruge plov og harve og gjorde det vanskeligt at bringe gødning ud på markerne. Endvidere faldt den bedste tid for fiskeriet sammen med forårs»pløjningen« og såning. Behandlingen af det høstede korn var uhyre tidkrævende, bl.a. fordi det regnfulde klima ofte gjorde det nødvendigt at tørre kornet kunstigt. Og det var ofte vanskeligt at skille kernerne fra avnerne på det ikke altid helt modne korn.

Derfor kunne det mange steder økonomisk set bedre betale sig at købe kornet fra den kongelige handelsbod med de penge, man tjente ved at sælge uld, fårekød, smør og fisk. Når man alligevel dyrkede korn, hang det sammen med, at korndyrkningen var godt for jorden. Den øgede græsvæksten. Kornet dyrkedes derfor ikke det samme sted hvert år, men markerne forrykkedes, således at der i gennemsnit blev dyrket korn overalt i bøen hvert 7.-10. år.

Om det græs, der voksede op, efter at der var dyrket korn, skriver Jørgen Landt, der var sognepræst på Færøerne fra 1792-98:

»I det første og andet år efter dyrkningen giver ageren den største mængde græs, men det er groft og fuldt af syrestilke, så det ikke kan anses for godt hø. Det bedste græs kommer først det tredje og påfølgende år. Det kommer an på jordens beskaffenhed og beliggenhed, hvor mange år en ager efter dyrkningen kan bære godt græs; på nogle steder ikke længere end 6 til 7 år, men på andre steder i 8 til 10 år. Jo længere en ager ligger udyrket, desto

finere bliver vel græsset, men også desto mindre i kvantitet, thi det mere og mere overhåndtagende ukrudt kvæler græsset.«

Hvad man her har gjort har således blot været en praktisk udnyttelse af kendskabet til økologisk succession (se kap. 7) og problemerne omkring udpining af jorden (Se kap. 6).

Også græsvæksten i haugen var genstand for påvirkning i det færøske landbrug. Navnlig gennem dræning af de sumpede dele af haugen ændrede man vegetationen, således at den stemte bedre overens med de krav som fårenes og køernes græsning stillede.

Hvor man skar tørv i haugen, sørgede man for først forsigtigt at fjerne det øverste græslag. Efter endt tørveskær lagde man græsset på plads igen, således at jorden ikke kom til at ligge bar til ingen nytte og udsat for regn og blæst med udvaskning og udtørring til følge.

Begrebet skipan, der som omtalt var et udtryk for den optimale besætning, gjaldt ikke blot fårene men også køerne, hestene og hundene (der brugtes ved fårerøgtningen). Det viser tydeligt forståelsen for, hvorledes en rationel udnyttelse af et område hænger intimt sammen med en afbalanceret påvirkning af alle de faktorer, der indgår i systemet.

Kort sagt

For at sikre så stort et udbytte af fåreavlen som muligt røgtes fårene på en sådan måde, at alle græsningsarealerne udnyttedes så effektivt som muligt. Dette sikredes gennem fælleseje af fårene, gennem kravet om overholdelse af skipan, gennem retten til fri vintergræsning på bøen, gennem god vedligeholdelse af haugen og gennem en effektiv røgtning af fårene. Denne økologiske tilpasning var imidlertid økonomisk bestemt og fremmedes af de høje priser på uldprodukter.

Befolkningstallet kunne sandsynligvis have været øget og de fattiges kår bedre, hvis man i større udstrækning havde lagt vægt på korndyrkningen og ko-holdet, men de herskende klasseforhold hindrede dette.

Landbrugsproduktionens krav om godt kendskab til dyrenes og planternes livscyklus og vækstbetingelser betød en omfattende økologisk forståelse hos den færøske bonde.

DE INDUSTRIELLE SAMFUNDS MATERIELLE GRUNDLAG

Industrisamfundet er baseret på en verdensomspændende stofomflytning

Vi har set, hvordan det grønlandske fangersamfund helt og holdent hvilede på et grundlag, der ikke gik udover Grønlands grænser.

Vi har beskrevet det færøske bondesamfund, som kun var delvist selvforsynende, idet navnlig korn, træ, salt og isenkram måtte importeres. Til gengæld fandt der en eksport sted, især af uldvarer. Således var altså det materielle økologiske grundlag for det færøske bondesamfund betydeligt bredere, end hvad Færøerne kunne byde på fra naturens hånd, eftersom øernes »humane økosystem« strakte sig udover store dele af det nordlige Europa.

Også de moderne industrisamfund hviler nødvendigvis på et materielt grundlag. Dette grundlag omfatter efterhånden hele jordkloden, hvilket viser sig selv i de mindste dagligdags ting.

Følger vi for eksempel en plade chokolades tilblivelse, kommer vi mange steder hen (se fig. 28). Den kan måske være importeret fra Schweiz. Det kakaosmør, der er anvendt til fremstillingen, er lavet af kakaobønner, der muligvis er importeret fra Ghana. Sukkeret kan komme fra Brasilien. Mælkepulveret stammer måske fra køer, der har græsset i Alperne om sommeren, og som om vinteren har fået fodertilskud bestående af soyakager fremstillet i USA. Mandlerne kan stamme fra Sicilien og rosinerne fra Californien. Endvidere indeholder chokoladen en del kunststoffer, der dels har betydning for chokoladens konsistens (f.eks. stoffet lecithin), dels virker som smags- og farvestoffer. Disse industriprodukter kan igen komme mange steder fra. Chokoladen er pakket ind i alumi-

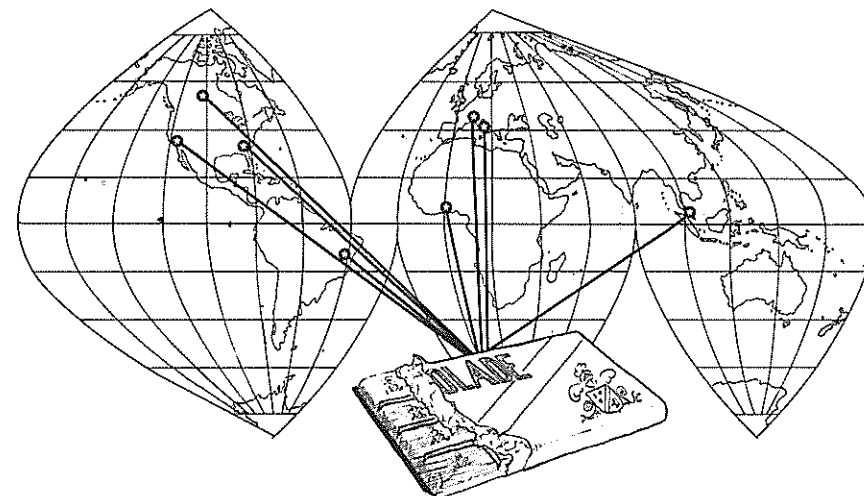

Fig. 28. Følger man en plade chokolades tilblivelse kommer man mange steder hen. På figuren er vist ophavsstederne for nogle af de stoffer, der kan indgå i det færdige produkt. Eksemplet viser, hvorledes det materielle grundlag for de moderne samfund spreder sig over hele jordkloden.

niumfolie, hvori bl.a. indgår aluminium, der måske er udvundet af bauxit fra Malaysia. Og papiremballagen er måske baseret på træ fra de canadiske skove.

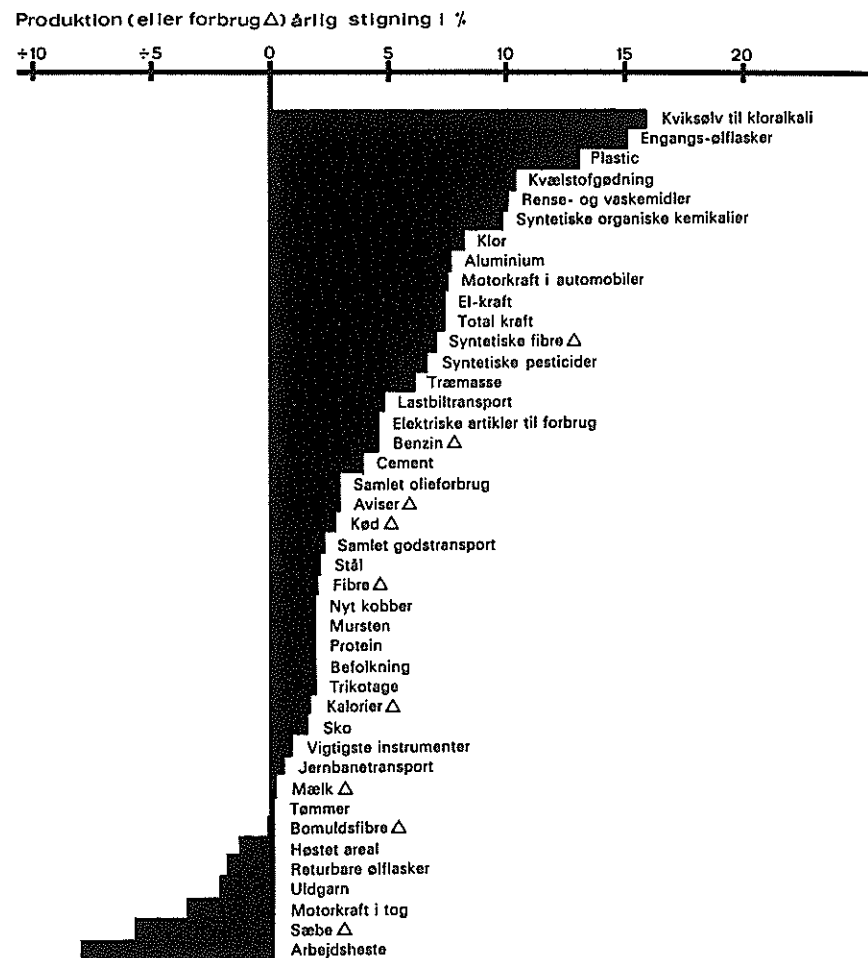
Hvis vi går et led længere tilbage i produktionen og ser på oprindelsen af de maskiner og den energi, der er nødvendig for chokoladeproduktionen, vil vi komme atter andre steder hen.

På denne måde sker der en verdensomspændende stofomflytning, hvis omfang bliver større og større, for hver dag der går. Den vigtigste forudsætning for dette finder vi i den teknologiske udvikling, der har fundet sted navnlig siden midten af forrige århundrede.

Industrialismen

Udviklingen af industrialismen hang sammen med kapitalismens gennembrud. Stadig nye sider af naturen blev inddraget i produktionen, der steg kolossalt

Før industrialismens gennembrud fandt produktionen i Europa sted under de faste og stive ejendomsforhold, der kendetegnede feudalismen. De store jordbesiddere havde magten og ejendom-

(Efter: Barry Commener: *The environmental costs of economic growth. Chemistry in Britain. VOL 8, no. 2, feb. 1972.*)

Fig. 29. Figuren viser USA's årlige vækst i forbrug og produktion af en række produkter. Det fremgår af figuren, at den største vækst finder sted indenfor den ikke-biologiske produktion, særligt indenfor den del af produktionen, der er baseret på den kemiske industri.

men, og de, der kun ejede lidt eller slet intet, var i realiteten jordbesiddernes slaver. Med industrialismens udvikling »frigjordes« bønderne. De kunne nu tage arbejde i industrien, men i realiteten var deres stilling ikke forbedret, snarere forværret. For de var nu helt afhængige af, om de kunne sælge deres arbejdskraft.

I samfundets top var der ligeledes sket en markant ændring. Det var nu ikke længere godsejerne alene, men i stigende grad borger-

skabet – kapitalisterne – der havde magten. Begge disse klasser lukrerede på de lave klasser, men ikke på samme måde. Hvor godsejeren udbyttede fæstebønder og besiddelsesløse med det formål at forøge sit eget *forbrug* og sin egen rigdom, så udbyttede kapitalisten lønarbejderne med det formål at investere sit overskud i ny produktion. Dette skyldtes ikke sparsommelighed eller godgørenhed fra kapitalistens side, men derimod nødvendighed. Han var nemlig ikke økonomisk sikret på samme måde som gods-ejeren, der havde sine faste ejendomme og fæstebønder. Af konkurrencemæssige årsager stod han hele tiden i fare for at miste sin kapital. Han måtte derfor til stadighed producere endnu bedre og endnu billigere ved at produktiviteten øgedes og ved at finde nye konkurrencedygtige ting at producere.

Dette har betydet, at produktionen er steget kolossalt, men samtidigt også, at produktionen til stadighed har ændret karakter: Dels har man opfundet nye og mere arbejdsbesparende måder at udvinde og forarbejde allerede udnyttede former for naturstoffer på, og dels har man taget helt nye sider af naturen i anvendelse.

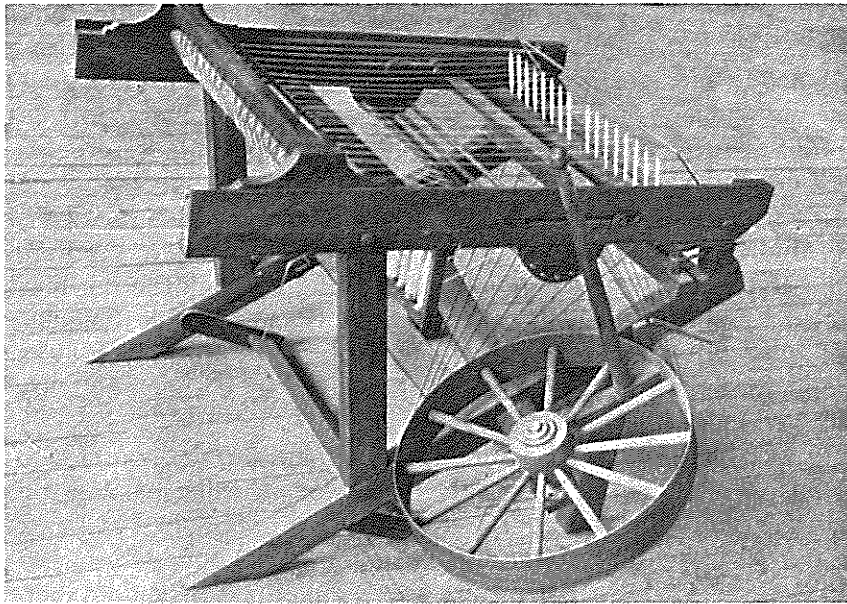
Således har de forskellige former for spinde- og vævemaskiner, der udvikledes i England i første halvdel af 1800-tallet, gjort det muligt at producere langt mere klæde med langt mindre arbejdsindsats, end det tidligere havde været tilfældet (se fig. 30).

En mere indirekte form for produktivitsforøgelse lå i transportmidlernes udvikling, hvorved produkterne i højere grad end tidligere kunne produceres der, hvor forholdene gjorde det mest gunstigt. Industrialismens og kapitalismens vækst skyldes således i høj grad udviklingen af sø- og jernbanetransporten, der f.eks. muliggjorde import til Europa af billig hvede fra Rusland og USA, hvorved landbruget i Europa svækkedes.

Hvad angår inddragelse af nye sider af naturen, der ikke tidligere har været udnyttet, behøver vi her blot at tænke på ting som anvendelsen af elektricitet og atomkraft, og opfindelsen af kunststoffer til erstatning af »naturlige« produkter. For landbrugsproduktionens udvikling har næppe nogen enkeltfaktor betydet mere end udviklingen af kunstgødning som erstatning for og supplement til naturgødningen. På fig. 29 er vist, hvorledes produktionen af forskellige syntetiske produkter i de seneste år har udviklet sig i forhold til naturprodukterne.

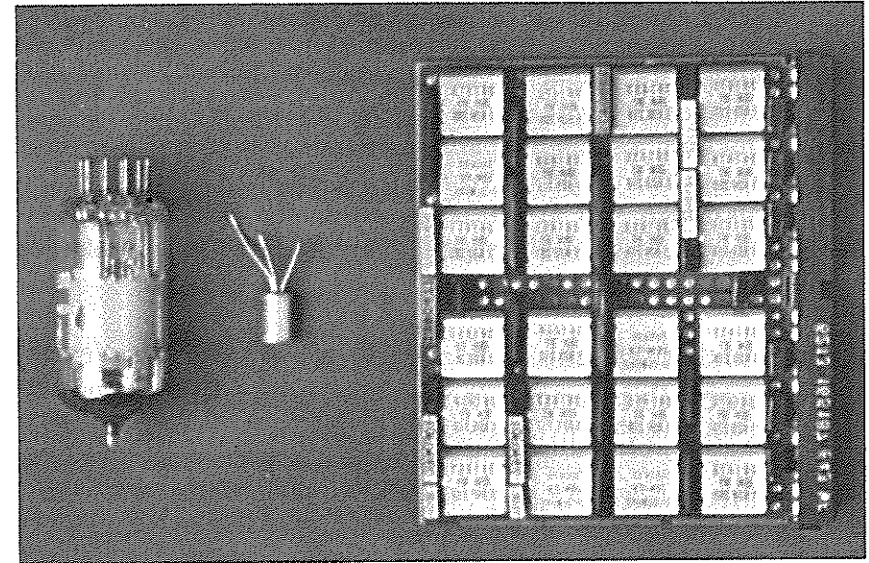
A

B

(Efter A. Jensen og B. Kledal: Den industrielle revolution i England 1780-1850)

Fig. 30. A) Spinding med hånden. Manden og kvinden spinder, mens barnet vinder den spundne tråd. Stik fra det 16. århundrede. B) Moderne rekonstruktion af den første spinde-jenny fra 1766. Med denne kunne nu én person spinde så megen tråd, som der før havde været 12-16 personer om. Da netop spindeprocessen på dette tidspunkt var blevet flaskehalsen i forarbejdningen af bomuld, fik udviklingen af spindemaskiner stor betydning for udviklingen af tekstilindustrien.

(Efter: Teknisk Leksikon III)

Fig. 31. Datamaskinernes udvikling viser hvorledes den teknologiske udvikling også kan betyde ressourcebesparelser: Figuren viser, hvorledes den centrale enhed i en datamaskine er blevet langt mindre gennem de seneste år: Fra elektronrøret over dens afløser transistoren til den integrerede kreds til højre, der indeholder flere hundrede transistorer.

Naturressourcerne øges i takt med den teknologiske udvikling

Ganske vist anvendes der, med produktionsstigningen større og større mængder råstoffer. Men samtidig hermed betyder den teknologiske udvikling, at nye hidtil ikke udnyttede sider af naturen kan tages i menneskets tjeneste. Hvis vi definerer naturressourcer som de dele af naturen, det er teknisk muligt at anvende i produktionen, kan vi sige, at de samlede ressourcer stiger i takt med den teknologiske udvikling, selv om det kan være vanskeligt at gøre det op i tal.

Anvendelsen af nye sider af naturen kan også resultere i forurening, endda i større udstrækning end tidligere. Den moderne produktion er i høj grad baseret på anvendelse og produktion af kunststoffer, der er vanskelige at nedbryde og dermed vanskelige at få til at indgå i naturen igen (se fig. 29).

Teknisk er der store muligheder for genanvendelse af spildstoffer fra produktionen. Men 100% genbrug vil der næppe kunne

blive tale om. Rensning vil i praksis aldrig kunne blive 100% effektiv. Derfor er problemet med forureningen og de begrænsede råstofressourcer til stadighed aktuelt.

Forureningen er dog ikke blot et spørgsmål om at skaffe plads til spildprodukterne og om at spare på knappe ressourcer. Når forureningsgraden når op på en vis størrelse, er den til direkte skade for produktionen ved at ødelægge ressourcer (vand, luft, jordbund), og ved at den ødelægger arbejdskraften (lønarbejdernes sundhed).

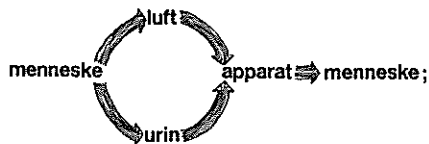
Rumskibsfilosofien

I det lange løb må også menneskets stofskifte med naturen indgå i et lukket stofkredsløb

Med kapitalismens udvikling er produktionen generelt steget enormt, og kravet om vækst i produktionen er blevet et grundlæggende økonomisk krav, der også har præget det enkelte menneske i det moderne industrisamfund. Der er nu ved at ske en reaktion på denne indstilling. Mange har gjort opmærksom på den indlysende sandhed, at jorden er begrænset, at »vi lever i et rumskib«.

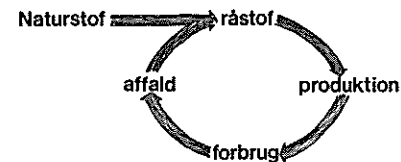
Sammenligningen er ved første øjekast slående. I et rumskib med begrænset plads er det yderst vigtigt, at man kun medtager det allernødvendigste udstyr. For proviantens vedkommende sker dette bedst ved at sikre, at alt stof genanvendes (recirkuleres), mens den nødvendige gennemstrømning af energi fås i form af solenergi. I et sådant system kan der kun blive tale om vækst, for såvidt som en forøget tilførsel af energi kan få kredsløbene til at forløbe hurtigere.

Man kan for at illustrere dette eksempelvis tænke på rumskibets destillationsapparat, der ved at opfange vandmolekylerne fra rum-piloternes udåndingsluft og ved at rense deres urin, kan fremstille drikkevand. Lad os tænke os, at det kan producere 10 liter vand i døgnet, når det er indstillet normalt. Derved forbruger det en vis mængde energi. Drejer vi op for apparatet, vil det kunne producere måske 20 liter i døgnet, men vel at mærke med et højere energiforbrug. Den samlede mængde vand i rumskibet er den samme, men kredsløbet

forløber hurtigere.

Overført på jorden betyder det, at produktionen må betragtes på følgende måde:

(Naturstof: stofferne i naturen i deres oprindelige dvs. ikke af mennesket påvirkede tilstand.)

Normalt overlades nedbrydningen af affaldet i vores samfund til naturen.

Tænk på en by, der får sit drikkevand fra den samme sø, som benyttes som modtager for byens spildevand.

Vokser produktionen og dermed vandforbruget i byen fra år til år, øges også spildevandsmængden. På et tidspunkt vil spildevandsmængden være så stor, at søvandets kvalitet som drikkevand er blevet for ringe. En videre forøgelse af vandforbruget er da afhængig af, at man enten renser søvandet inden det bruges (forrenser), eller renser spildevandet inden det ledes ud i søen (efterrenser). Begge rensningsformer er energikrævende, direkte ved opvarmnings- og omrøringsprocesser, og indirekte ved at fremstilling af renseanlæggene kræver energi.

Kredsløb, hvor affaldet i naturen nedbrydes til naturstof, der igen kan anvendes som råstof for produktionen, kendes fra mange former for produktion. Det gjaldt for eksempel hele den produktion, der fandt sted i det grønlandske fangersamfund, som vi beskrev tidligere. Vi genfinder det også i landbrugets anvendelse af staldgødning i kornproduktionen.

Ved anvendelsen af gammelt jern i stålproduktionen, og anvendelsen af aviser og andet papiraffald i papirindustrien, har man derimod »skudt genvej« ved direkte at anvende affaldet som råstof for den videre produktion. Dette er råstofbesparende, men energikrævende.

Men en stor del af den produktionsforøgelse, der har fundet sted siden industrialismens gennembrud, er dog ikke indgået i noget kredsløb. I stedet har stoffet hobet sig op som affald. Ophobet affald på uønskede steder kaldes forurening.

Problemet har også en anden side. Når stoffet ikke vender tilbage som anvendeligt stof for den videre produktion, betyder det, at råstofressourcerne står i fare for at slippe op. Forurening og ressourceknaphed er netop to centrale temaer i debatten om økokrisen.

Kort sagt

Det moderne samfund er baseret på en verdensomspændende stofomflytning, der navnlig siden kapitalismens gennembrud er blevet mere og mere omfattende. Samtidig er nye sider af naturen blevet inddraget i produktionen i takt med den teknologiske udvikling. Den enorme produktion, dette har givet anledning til, ender som affald. Det medfører forurening og råstofmangel, hvis man ikke sørger for efterhånden at sikre, at affaldet indgår igen som råstof i produktionen. Vi kan sammenligne dette med den stadige genanvendelse, der finder sted i et rumskib.

Fig. 32. »Vi bliver en smidig og homogen forbrugermasse, der følger pengenes søgen efter produkter med hurtig fortjeneste«. (Noah 1970). – eller sagt lidt tørt udspringer artiklens tale om »en samfundsøkonomisk nødvendighed« ikke af samfundsmæssige behov, men af den kapitalistiske produktions ønsker.

Teknologi og kapitalisme

Den teknologiske udvikling, stadige ændringer i forbrugernes »behov« og befolkningsvæksten kan ikke forklare produktionens vækst i sig selv og de mange sider af produktionen, der ikke har noget formål. Det er heller ikke nok til at forklare rovdriften på ressourcerne og de stadigt stigende affaldsmængder

Vi har ovenfor givet en skildring af betydningen af den teknologiske udvikling, men vi mangler at uddybe en vigtig side af problemet. Den teknologiske udvikling er et resultat af den stigende menneskelige forståelse for naturens indretning og opbygning. Men den har som nævnt også i høj grad været fremprovokeret af kapitalismens fremkomst. Tager man ikke dette med, forstår man ikke de mange sider af produktionen, der ikke har noget fornuftigt formål. De stadigt skiftende modeller af biler koster fantastiske summer i omlægning af produktion og udgifter til planlægning og reklame. Indenfor kosmetikbranchen er der et helt urimeligt forhold mellem den indsats, der bliver gjort for at producere de kosmetiske stoffer, og den indsats, der bliver ydet til emballage, udformning og i reklame. Dette skal ikke opfattes som en modstand mod biler og kosmetik, eller mod at man gør varerne tiltrækkende, men blot som en konstatering af, at den massive indsats på dette område ikke kan forklares ud fra stadige ændringer i »behovet«.

Befolkningstilvæksten er ofte angivet som årsag til den store vækst i produktionen (og dermed forureningen). Set i historisk belysning er befolkningen i de industrialiserede lande da også vokset meget siden industrialismens barndom. Men den kan kun forklare en lille del af produktionsstigningen. Og det kan endnu mindre forklare den kolossale stigning i affaldsmængderne, som samtidig har fundet sted. For at forstå produktionens stadige vækst må vi derimod sætte den i forbindelse med vort økonomiske system. Vi vil som eksempel på, hvordan denne mekanisme fungerer, anvende udviklingen i den moderne hvalfangst.

Dette er valgt, fordi udviklingen af hvalfangsten netop er et eksempel på, hvorledes den økologiske forskning har kunnet forudsige konsekvenserne af en rovdrift på ressourcerne.

Rovdriften på hvalbestandene er blevet forelagt den internationale hvalkommission, og man har gang på gang kunnet dokumen-

tere, hvordan hvalerne ville blive overfiskede og udryddet, hvis man ikke indskrænkede fangsterne væsentligt. Alligevel kunne man ikke blive enige om at begrænse fangsten til den mængde, økologerne foreslog.

Hvilke interesser styrer hvalfangsten? Hvalernes udryddelse skyldes ikke menneskelig dumhed

Udviklingen i den moderne hvalfangst beskrives ofte som en endeløs række af menneskelige dumheder. I bogen »Grænser for Vækst« beskrives udviklingen således:

»Først dræbte hvalfangerindustrien de store hvaler – blåhvalerne. Men da bestanden i 40'erne svandt ind, begyndte de på finhvalerne, og efterhånden som også bestanden af disse blev mindre, slog de sig på sejhvalerne, og nu bliver kaskelothvalerne fanget i et ubegrænset antal – den endelige dumhed. Alligevel bliver mennesket tilsyneladende ikke klogere af at støde på jordens åbenbare grænser. Historien om hvalfangerindustrien viser, for et lille område, det uundgåelige resultat af forsøg på at vokse evigt i et begrænset miljø.« (Se fig. 33 og 34.)

Men hvem er det, der handler dumt?

Det kan ikke være hvalfangerne. Hvis de skulle nedsætte deres fangstrate, ville det blot forringe erhvervets rentabilitet. Så ville investeringerne ophøre, kapitalen overgå til andre erhverv, og fangerne ville dermed gøre sig selv arbejdsløse. – Ville det ikke snarere være dumt?

Det kan heller ikke være dem, der ejer hvalflåden. De driver jo netop rovdrift, fordi det er den måde de hurtigst kan tjene investeringerne ind på.

Det kan heller ikke være de politikere, der repræsenterer de store hvalfangnationer, for disse politikere ville blive afsat, hvis de gik imod deres »lands økonomiske interesser«.

Det kan heller ikke være repræsentanter for alle de nationer, der ikke driver hvalfangst, men som gerne vil have hvalerne bevaret af andre grunde. – For de har ingen stemmeret i den internationale hvalkommission.

Endelig kan det heller ikke være videnskabsfolkenes skyld. For

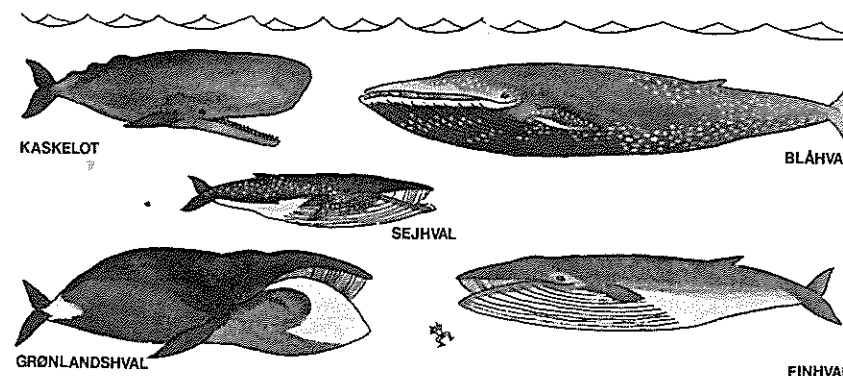

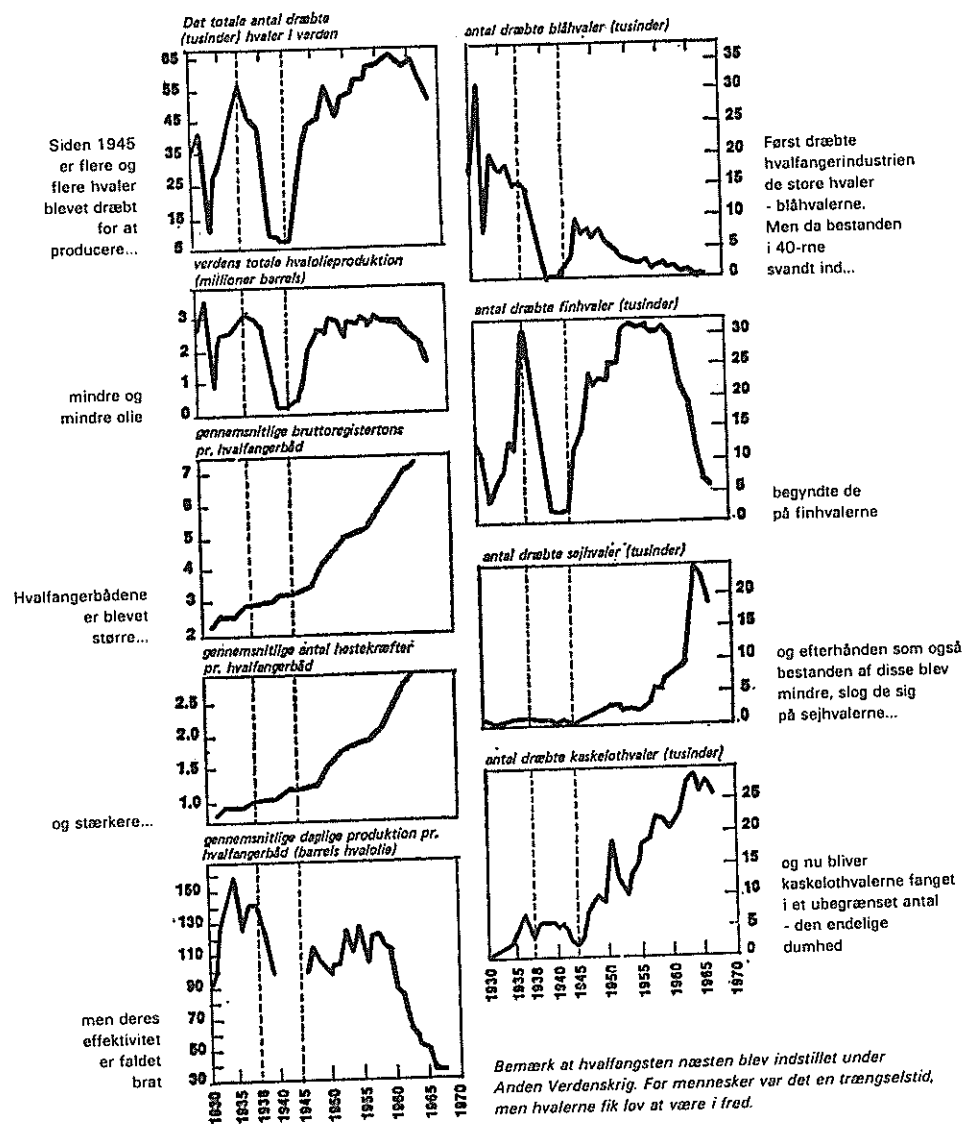
Fig. 33. Blåhvalen, finhvalen, sejhvalen og kaskelotten er de vigtigste arter for hvalfangsten omkring antarktis. De trues idag med udryddelse. På den nordlige halvkugle fangede man tidligere grønlandshvalen; den er idag yderst sjælden og ligesom blåhvalen totalfredet.

de har i mange år påpeget, hvad rovdriften på hvalerne ville betyde for hvalbestanden. De biologiske konsekvenser er for længst blevet forudset og forelagt den internationale hvalkommission, så ingen kan have været i tvivl om den side af sagen.

Udryddelsen af hvalerne hænger sammen med kapitalens stadige krav om forrentning

Skal vi kunne forstå »dumheden«, må vi tage udgangspunkt i den måde, hvalfangererhvervet drives på økonomisk: Hvalfangsten drives primært for at forrente den kapital, der er investeret i fangsten. Det følgende er en forsimplet forklaring på disse forhold:

Lad os tænke os en bank, der står for at skulle investere 100 millioner kroner. Forudsætningen for at den vil investere i hvalfangst er, at den kan regne med, at kapitalen vil forrente sig ligeså godt i dette erhverv, som hvis den blev investeret i andre erhverv. Lad os i dette eksempel sætte den gennemsnitlige rente – profitten – for investeringer i erhvervslivet til 10%. Det betyder, at forrentningen af de 100 millioner skal være 10 millioner kr. det første år. Næste år skal forrentningen være 11 millioner (10% af 110 millioner kr.), 2 år efter 12,1 mill. kr. (10% af 121 mill.kr.). Således skal altså profitten stige for hvert år, der går, hvis investeringen skal kunne betale sig. Så med mindre priserne på hvalpro-

(Efter Meadows et al.: Grænser for vækst)

Fig. 34. Er udryddelsen af de store hvaler blot et udtryk for menneskelig dumhed? (Se teksten).

dukter stiger, må man nødvendigvis øge fangsten eller nedsætte omkostningerne år efter år. Og da det sidste kun kan lade sig gøre indtil en vis grænse, kan man ikke i længden tillade sig at holde fangsten konstant. Eksemplet er som sagt meget forsimplet. Såle-

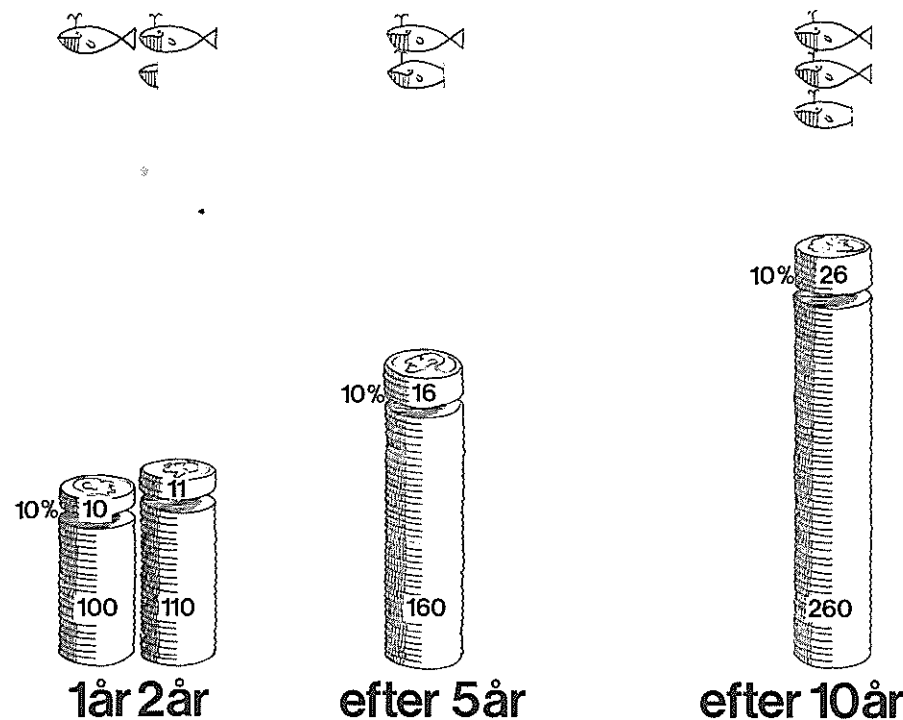

Fig. 35. Skal den kapital, der er investeret i hvalfangsten, give en forrentning, der er lige så god, som den der kan fås over en bankkonto (her ansat til 10%), er det i reglen nødvendigt, at fangsterne øges år for år. Eksemplet er stærkt forsimplet, se teksten.

des kunne man godt tænke sig, at profitten investeredes i andet end hvalfangst. Herved skulle fangsten kunne holde sig på et konstant stade. Når det alligevel ikke er sket, hænger det bl.a. sammen med, at fangstteknikken har udviklet sig med en sådan hast, at man på grund af konkurrencen har følt sig tvunget til at investere i den nye teknik. Ellers ville man nemlig ikke kunne få del i fangsten af de færre og færre hvaler, der var tilbage (se fig. 35).

Derfor er det vanskeligt at gennemføre faste kvotaordninger, selvom man kan forudse, at den øgede fangst ikke kan fortsætte.

Det fremføres ofte som forsvar for kapitalismen i spørgsmålet om udryddelse af hvalerne, at de socialistiske lande, især USSR, også har deltaget i denne rovdrift. Fangst i internationalt farvand kan imidlertid ikke foregå »blidere« fra nogle parter end andre, så længe der ikke eksisterer fælles regler for reguleringen. En ensidig »regulering« af et enkelt lands hvalfangst vil i så fald blot betyde en stigning i andre nationers fangst og dermed undergrave formålet med reguleringen. De socialistiske landes stilling i forbin-

delse med rovdriften på hvaler kan derfor ikke bedømmes ud fra deres deltagelse i fangsten, men må bedømmes ud fra deres bestræbelser på at få gennemført internationale aftaler om regulering af fangsten.

Vi har set, hvorledes en ressource er blevet ødelagt som følge af de lovmæssigheder, der gælder for produktionen under kapitalismen. Vi kunne også have hentet et eksempel fra den »modsatte« ende af produktionsprocessen, nemlig hvor affalds- og forureningsproblemerne er blevet så store, at de i sig selv virker hæmmende for en fortsat produktion enten ved at ødelægge ressourcer (vand, luft, agerjord) eller ved at ødelægge arbejdskraften (arbejderens sundhed) eller begge dele.

Men i begge tilfælde ser vi, at produktionens stadige vækst under kapitalismen indebærer nogle miljømæssige konsekvenser, der kan være vanskelige at overskue og modvirke.

Teknologi og samfund

Vi har i det forrige hæftet os meget ved den betydning den tekniske udvikling har haft for samfundets udvikling. Alligevel gav vi kapitalismen og ikke teknologien skylden for de økologiske og ressourcemæssige problemer, denne udvikling har givet anledning til. Det betyder ikke, at teknologien nu pludselig er god nok i det øjeblik de hindringer, som den kapitalistiske økonomi lægger i vejen, er fjernet. For teknologien er bundet stærkt til økonomien. Således har kapitalismen provokeret en voldsom udvikling frem på visse teknologiske områder, nemlig indenfor områder, der kunne virke profitskabende.

For de økologiske kredsløb har det i særlig grad betydet, at evnen til at omsætte stof og energi i samfundet er blevet kolossalt udviklet. Nogle har tolket dette som et udtryk for, at teknologien under kapitalismen direkte »overudvikles« eller fejludvikles. Man kan også betragte det som en art underudvikling af teknologien, forstået på den måde, at samfundets evne til samtidig at opbygge og nedbryde det stof, der indgår i de humanøkologiske kredsløb, er forblevet uudviklet.

Udvikling af denne evne kræver omfattende teknologisk og videnskabelig udforskning. Denne drejer sig primært om metoder til en mere effektiv udnyttelse af de stoffer, der indgår i produktionsprocesserne. Det er ikke blot et spørgsmål om at undgå spild (og dermed også forurening), men snarere hvorledes samfundets pro-

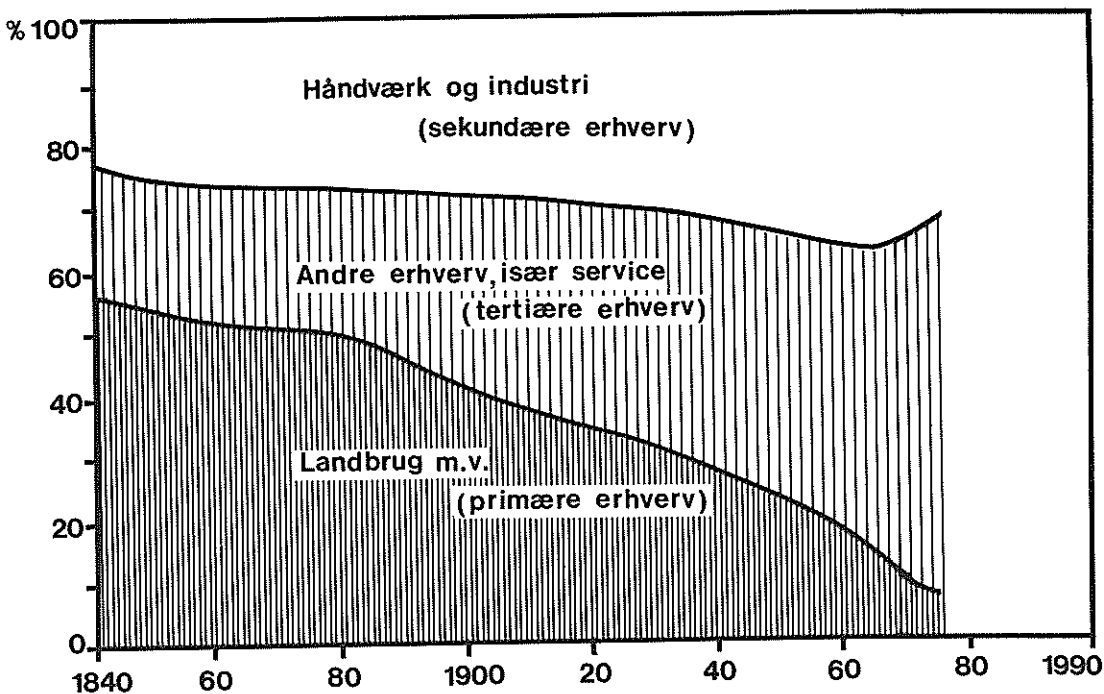
dukter, når de er brugt (og dermed er blevet til affald) igen kan indgå som råstoffer i samfundets produktion. På grund af såvel råstof- som forureningsproblemerne har man i de seneste år kunnet konstatere, at stofudnyttelsesgraden i industrilandene er steget markant.

Kort sagt

Den teknologiske udvikling, stadige ændringer i forbrugernes behov og befolkningstilvæksten er ikke tilstrækkeligt til at forklare produktionens vækst og stigningen i produktionen af ting, der ikke har noget fornuftigt formål. Det kan heller ikke forklare den stadigt stigende forurening og rovdriften på ressourcerne. Således viser hvalfangerindustriens udryddelse af de store hvaler tydeligt, at det ikke er menneskelig dumhed, der ligger bag dette. Rovdriften er derimod blevet fremmet af den økonomiske »fornuft«, der ligger i det kapitalistiske system. Kapitalismen har hæmmet udviklingen af en teknologi, der kan sikre recirkulering af stof i det humane økosystem.

Erhvervsformer i det moderne samfund Produktionen i det moderne samfund er baseret på en stadigt stigende arbejdsdeling

Udviklingen til det moderne industrisamfund beskrives ofte gennem en skildring af erhvervenes udvikling. Her er det almindeligt at skelne mellem *primære, sekundære og tertiære erhverv*. Til de *primære erhverv* hører landbrug, skovbrug, fiskeri og minedrift, altså de erhverv der direkte er tilknyttet udvindingen af naturressourcerne. (Ofte henregnes minedrift dog til den sekundære sektor, fordi den på grund af den stærke mekanisering tit har et meget »industrielt« præg, og fordi der i forbindelse med udvindingen ofte også er knyttet en vis forarbejdning til udvindingen af råstoffer). De *sekundære erhverv* omfatter de erhverv, der forarbejder naturressourcerne, det er først og fremmest de forskellige industrigrene. De *tertiære erhverv* omfatter alle de erhverv, der ikke direkte er tilknyttet udvindingen og forarbejdningen af naturressourcerne,

(Delvis efter V. Hansen: Danmarks kulturgeografi)

Fig. 36. Erhvervsudviklingen i Danmark 1840-1970.

men som er nødvendige for, at den materielle produktion kan opretholdes og fordeles. Det drejer sig om alle de erhverv, der knytter sig til distributionen af varer, herunder transport, en gros- og detailhandel samt serviceerhverv (mekanikere, læger, jurister, offentligt ansatte i administrationen, undervisningssektoren og den sociale sektor).

Ser man historisk på udviklingen indenfor disse tre former for erhverv, kan man konstatere, hvorledes en stadigt faldende andel af de beskæftigede befinder sig i de råstofudvindende erhverv, medens på den anden side flere og flere bliver beskæftiget i servicesektoren. Fig. 36 viser erhvervsgruppernes udvikling, udtrykt ved den andel af de erhvervsbeskæftigede, der befinder sig indenfor de forskellige grupper fra 1840 til 1970.

Alene i betegnelserne primære, sekundære og tertiære erhverv ligger en opfattelse af, at de primære erhverv er de oprindelige, de mere uudviklede, de der mest umiddelbart er knyttet til naturen.

Med industrialismens udvikling blev de sekundære erhverv, først og fremmest de forskellige industrigrupper, i højere grad betragtet som samfundets økonomiske grundlag. Idag taler man om servicesamfundet, hvor nu også antallet af arbejdspladser i industrien svinder ind.

Man kunne på denne måde fristes til at tro, at mennesket i højere og højere grad »lagde naturen fra sig« – at det i sit arbejde var mindre og mindre knyttet til naturen. Men som vi har set i forrige afsnit er dette ikke rigtigt. Når en mindre del af befolkningen i vore dage er tilknyttet de primære erhverv, hænger det sammen med den øgede *arbejdsdeling* i samfundet.

Lad os tænke os en dansk bonde i forrige århundrede. Han ville ifølge statistikken være tilknyttet de primære erhverv. Alligevel lavede han meget andet end at dyrke jorden. Han fremstillede selv mange af sine redskaber, ligesom han selv foretog de fleste reparationer på dem. Dette er funktioner, som idag varetages af henholdsvis industri og service-erhverv. Selvom det var andre redskaber og dermed andre reparationer dengang, var det principielt de samme *funktioner*, der blev varetaget.

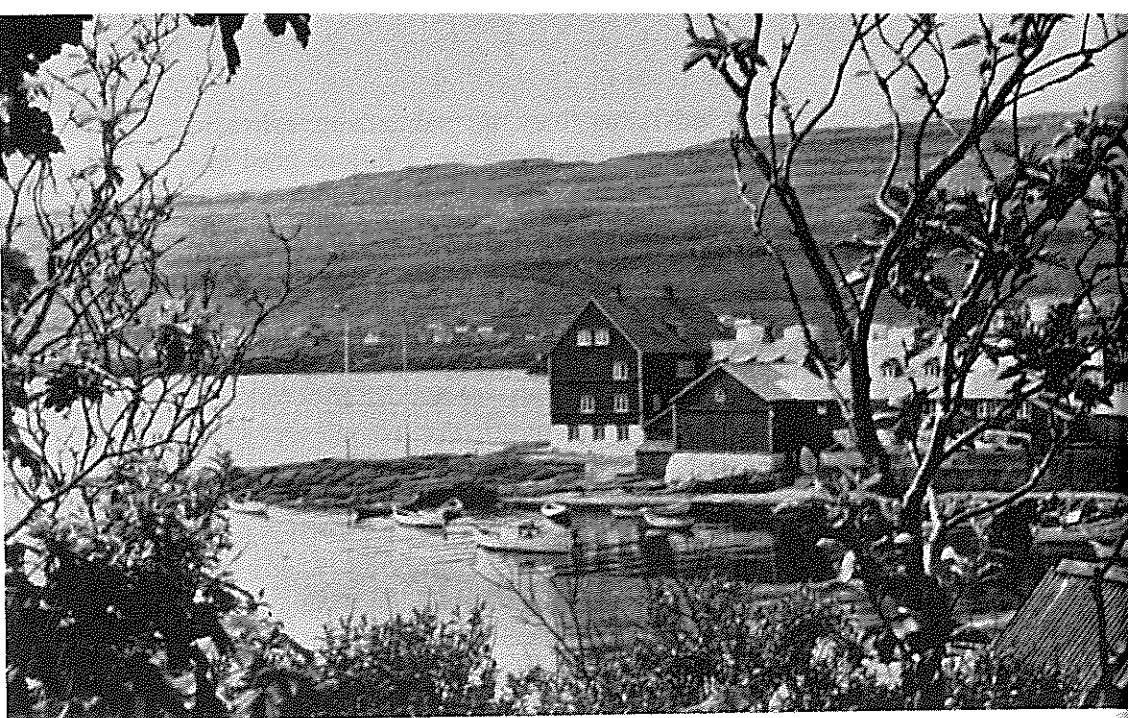
Vi ser dermed, at det, der ligger bag erhvervsopdelingen, blot er en opdeling i samfundsmæssige funktioner. En opdeling i udvindingen af naturressourcerne (primære funktioner), deres bearbejdning til menneskelig anvendelse (sekundære funktioner) og distributionen af produkterne samt det arbejde, der ikke direkte har tilknytning til den materielle produktion, men som alligevel er nødvendigt for at samfundet kan opretholdes (tertiære funktioner).

Men hvordan så denne funktionsopdeling ud i det grønlandske og færøske samfund?

Arbejdsdelingen i det grønlandske fangersamfund og det færøske landbrugssamfund

Skal man groft skitsere situationen i det grønlandske fangersamfund, må vi sige, at mændene mest forestod primære funktioner, mens kvinderne tog sig af de sekundære. Men samtidigt må vi også huske på, at der var store overlapninger, og at både mænd og kvinder også forestod tertiære funktioner.

Allerede i beskrivelsen af den færøske bygd og den færøske erhvervsudvikling støder vi på problemer. I det gamle bygdesamfund ville man umiddelbart sige, at de fleste var tilknyttet landbru-

(Foto: A. Poulsen. Fra Jørgen-Frantz Jacobsen: Færøerne. Natur og folk)

Fig. 37. Halvøen Tinganes i Tórshavn. På dette »ting« (jvf. »Folketinget«) har færingerne i snart 1.000 år afgjort retssager og ført folkelig kontrol med øvrighedspersonerne, d.v.s. kongens foged, den kongelige handelsbestyrer m.fl., dog ikke altid med lige stort held. Tinget samledes hvert år i slutningen af juli, og Tórshavn blev samtidig centrum for en hektisk handelsaktivitet. På disse dage samledes således nogle vigtige samfundsmæssige tertiære funktioner.

get, det primære erhverv, og næsten alle havde da også en nær tilknytning til det. Men faktisk var en stor del af tiden afsat til sekundære funktioner: Først og fremmest strikkede man strømper til eksport. Med udviklingen af fiskeriet kan vi sige, at der skete en ændring af de færøske erhvervsfunktioner fra sekundære henimod primære funktioner. Denne ændring sker først og fremmest, fordi Færøerne bliver inddraget i verdensøkonomien på en anden måde end tidligere. I begyndelsen var forskellen egentlig ikke så stor. I stedet for at eksportere strømper og trøjer, forarbejdede af uld man selv producerede, eksporterede man nu klipfisk, tilvirket af fisk færingerne selv fangede. Men efter århundredskiftet gik man i højere grad over til at eksportere fisk, som ikke blev forarbejdet til klipfisk hjemme på Færøerne, men i modtagerlandene, først og fremmest Portugal, Brasilien og Italien. På denne måde blev den primære funktion mere og mere isoleret fra de sekundære funktioner, der fandt sted uden for Færøerne.

Det samme er sket i alle andre moderne samfund. Det vi idag

kalder landbrug er noget andet og langt mere specialiseret, end det var før i tiden. Med den stigende mekanisering af landbruget forsvinder endda i stigende grad opfattelsen af dette erhverv som noget knyttet direkte til naturen. Den jord man pløjer bliver blot én blandt mange produktionsfaktorer på linie med gødning, vand, traktorbenzin, foderblandinger, medicin o.s.v.

Økologisk viden i det moderne samfund

Med den moderne arbejdsdeling mister det enkelte menneske overblikket over de økologiske kredsløb, i hvilke det indgår. Samtidigt kræver de stadigt mere omfattende indgreb i naturen et øget overblik over konsekvenserne af disse indgreb. Dette overblik kan kun skabes gennem systematisk forskning i de problemer, der knytter sig til menneskets stofskifte med naturen. En del af denne forskning varetages af den økologiske videnskab

I beskrivelsen af det grønlandske fangersamfund og det færøske landbrugssamfund fandt vi, at det naturkendskab man besad var et resultat af de erfaringer man havde indhøstet gennem den daglige produktionsmæssige omgang med naturen gennem århundreder. For det grønlandske fangersamfund betød det et indgående kendskab til vejr- og strømforholdene samt jagt- og fangstdyrenes vaner og tilbøjeligheder. Men da fangersamfundet *ikke selv organiserede produktionen* af deres føde, men blot *tappede på det naturlige økosystem*, havde de ikke megen brug for egentlig økologisk viden. Økologisk viden, i form af et grundigt kendskab til organismernes livscyklus og vækstbetingelser, finder vi derimod i det færøske landbrugssamfund, hvor denne viden var nødvendig for *organiseringen af produktionen i det kunstige menneskeskabte økosystem*: den færøske bygd.

Også produktionen i det moderne samfund er baseret på udnyttelsen af delvist kunstige menneskeskabte økosystemer. Med industrialismens gennembrud og den øgede arbejdsdeling blev det enkelte menneske i stigende grad gjort fremmed for den kendsgerning, at samfundets produktion til stadighed er bundet til et naturmæssigt grundlag. Det blev almindeligt at tro, at mennesket gen-

nem den tekniske udvikling kunne »frigøre sig fra naturen«. Kapitalismens økonomiske lovmæssigheder, der kun nødtvunget tager hensyn til de økologiske forhold ud over, hvad der kan betale sig på kort sigt, har virket fremmede på denne udvikling.

Men samtidigt har de stadigt øgede indgreb i naturen gjort det nødvendigt at kunne overskue de naturmæssige konsekvenser af indgrebene.

For at kunne det, er det nødvendigt at foretage en systematisk forskning, herunder økologisk forskning, baseret på eksperimenter med kunstige såvel som naturlige økosystemer, og udviklingen af en videnskabelig teoribygning.

En sådan forskning har længe stået på. Men de eksperimenter, den økologiske videnskab hidtil har kunnet foretage, har været uhyre forenkede i forhold til de meget komplicerede økologiske sammenhænge, der gælder i virkeligheden. Imidlertid har navnlig udviklingen af EDB-teknikken og den videnskabelige måleteknik åbnet tekniske muligheder for at efterligne forholdene i virkeligheden (simuleringsteknik).

Økologien er dog stadigvæk en ung videnskab, der stiller langt flere spørgsmål, end den besvarer.

Kort sagt

Grundlaget for den moderne industrielle produktion er en stadig øget arbejdsdeling. Denne medfører, at en stadig mindre del af befolkningen er direkte tilknyttet til den primære udvinding af råstofferne i naturen. Dette kan konstateres i udviklingen af befolkningens erhvervssammensætning.

Også udviklingen af økologien som videnskab kan betragtes som et resultat af den øgede arbejdsdeling og specialisering. Allerede i det færøske landbrugssamfund kan vi konstatere et kendskab til egentlige økologiske forhold. Men først med udviklingen af den økologiske forskning, baseret på eksperimentelt arbejde og videnskabelig teoribygning bliver studiet af økologiske sammenhænge egentlig videnskabeliggjort. Denne udvikling er blevet fremmet af de miljømæssige problemer, som det øgede stofskifte med naturen har medført.

III. DEL

ØKOLOGIENS GRUNDBEGREBER

Indledning

Vi har i forrige kapitel set, hvorledes produktionen har givet anledning til, at man har høstet erfaring om naturens indretning. Med den industrielle udvikling fremmedes arbejdsdelingen, og erfaringerne om naturen samledes i systematisk ordnede videnskaber, deriblandt økologien.

I det følgende vil vi beskrive nogle af de lovmæssigheder og arbejdsprincipper, man idag er nået frem til indenfor den økologiske forskning. Endnu i vore dage er fødevareproduktionen den vigtigste kilde til forståelsen af de økologiske mekanismer. Vi har derfor fundet det naturligt at tage udgangspunkt i denne, specielt i landbruget og fiskeriet.

Såvel landbrug som fiskeri kan betragtes som en udnyttelse af økologiske systemer. Hvad enten vi betragter en mark eller en ørredam, har vi at gøre med økologiske systemer med mange fællestræk. Vi har i begge tilfælde at gøre med systemer, der gennemstrømmes af *energi*, hvilket betinger en række *stofkredsløb*. Bliver marken eller dammen forsømt, sker der en række ændringer i systemerne, der har visse lighedspunkter. Marken gror til med skov, og dammen dækkes af andemad. Men derefter indtræder der en vis *stabilitet*, som kun igen kan ændres gennem indgreb udefra.

Beskrivelsen er bygget op om disse tre centrale emner: Energi, stofkredsløb og stabilitet, alle med udgangspunkt i fødevareproduktionen begyndende med beskrivelsen af en kornmark.

Kapitel 6

ENERGI

Alle livsprocesser er ledsaget af energiomsætning. Fra solen optages energien af planterne, der opbygger energirigt organisk stof. Ved planternes nedbrydning frigøres energien gradvist og forlader kloden igen som varme.

Det korn, der høstes på marken, er ikke kommet af ingenting. Det består af mineraler og næringssalte, der opløst i vand er blevet suget op i planten i årets løb, samt af kuldioxid, som er indtaget fra luften. Men for at denne proces overhovedet kan finde sted, kræves der endvidere *energi*.

Alle livsprocesser er ledsaget af energiomsætning. Ved nogle processer (som f.eks. kornproduktionen) opbygges der energirige organiske forbindelser ud fra uorganiske bestanddele og energi. Da alle andre livsprocesser er afhængige af den energi, der bindes ved denne produktion, kaldes den for *primærproduktionen*.

Den energi, der bindes ved primærproduktionen, kan igen frigøres i andre organismer (eller organismen selv) ved at det organiske stof bliver nedbrudt (forbrændt) under tilførsel af ilt. Disse nedbrydningsprocesser kaldes *respiration* (ånding). Er der ikke ilt tilstede, kan der ske en delvis nedbrydning gennem processer, der kaldes *gæring*.

Eksempel: Ved primærproduktion kan der dannes sukker i druer. En kondiløber kan få tilført ny energi ved at spise druesukker. Den energi, der er indeholdt i sukkeret frigøres, når det nedbrydes ved løberens respirationsprocesser. Var druesukkeret gæret (som det sker ved vinfremstilling) var kun en del af energien blevet frigjort. Resten ville befinde sig i den alkohol, der var dannet ved gæringen.

De organismer, der kan foretage opbygning af organisk stof ud fra energi + uorganiske stoffer (vand og salte) kaldes for *pri-*

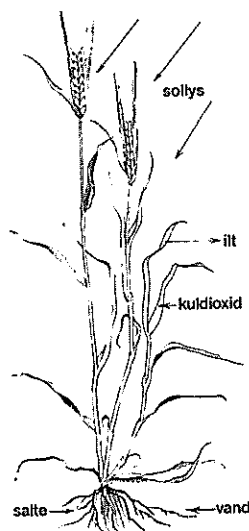

Fig. 38. De grønne planter kan ud fra vand og kuldioxid ved sollysets hjælp danne organisk stof. Ved denne proces, der kaldes fotosyntese, afgives der ilt.

mærproducenterne eller de *autotrofe* organismer. Disse adskiller sig grundlæggende fra de organismer, der må have organisk stof tilført for at kunne eksistere, de *heterotrofe* organismer. Til disse hører først og fremmest alle dyr, herunder mennesket.

Fotosyntesen

Langt den største del af det energirige stof, der dannes ved primærproduktionen, dannes med lyset som energikilde. I de grønne planter (herunder også træer og buske) kan sollyset absorberes af det grønne stof klorofyl. Klorofylet er i stand til at sammenkoble det abiotiske miljøes hovedkomponenter: energi og stof. Energien kommer fra solen i form af stråling. Stoffet tages fra jordbunden (næringssalte og vand) og fra luften og vandet f.eks. ilt, kuldioxid, kvælstof, fosfor, svovl o.s.v. (se fig. 38). Udfra simple forbindelser er planten i stand til at danne kompliceret sammensatte stoffer med stort energiindhold, som udgør næring dels for planten selv, dels for de heterotrofe organismer. Denne proces kaldes *fotosyntesen* (af foto = lys og syntese = sætte sammen).

Det stof, der i første omgang dannes ved fotosyntesen, er sukker, og processen kan skrives som:

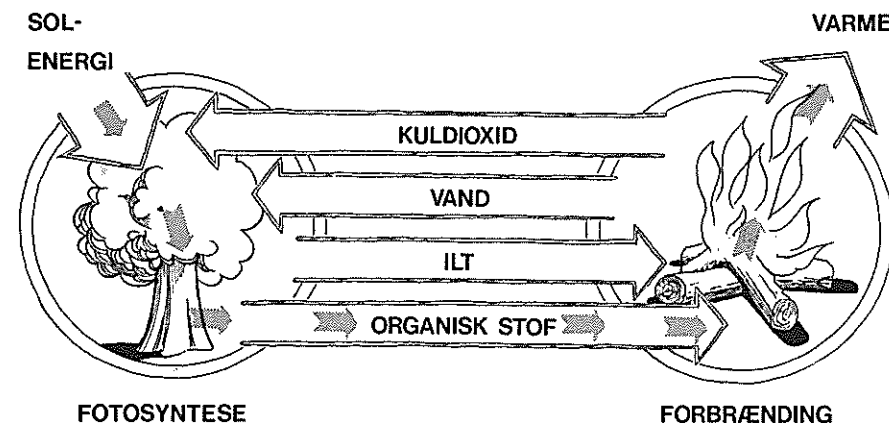

Fig. 39. Ved fotosyntesen opbygges udfra solenergi, kuldioxid og vand, organiske stoffer (sukker), og der frigøres ilt. Ved forbrænding kan den bundne energi atter frigøres. Under forbrug af ilt afgives varme, kuldioxid og vand.

Stofferne i den levende natur kan deles op i tre hovedtyper, kulhydrater (sukker, stivelse, cellulose), fedtstoffer (bl.a. olie og talg) og proteinstoffer (bl.a. i kød og ærter). Planterne kan ret let omdanne det sukker der dannes ved fotosyntesen til andre kulhydrater. I korn oplagres ikke sukker, men stivelse. Men for at kunne danne proteiner og visse af fedtstofferne må planten udover kuldioxid og vand også have tilført andre stoffer, f.eks. kvælstof.

Den energi, der er bundet i sukkeret, kan igen frigøres ved en forbrændingsproces. Det sker, når planten ædes af et dyr, (som kondiløberen indirekte gør det) eller når planten selv har brug for energi til sine øvrige livsprocesser (vækst, optagelse af vand og salte, blomstring o.s.v.) (se fig. 39).

De grønne planter er nok specielle, derved at de kan foretage fotosyntese, men planterne ligner alle andre organismer ved at også de er nødt til at frigøre energi ved respiration døgnet rundt. Hvis vi således måler, hvor meget sukkermængden i en plante er forøget i løbet af et døgn, finder vi ikke den mængde sukker, der virkelig blev dannet i døgnets løb (*bruttoproduktionen*), men kun den del af bruttoproduktionen der er blevet tilovers efter at en del er blevet brugt til respiration. Dette overskud (*bruttoproduktionen* ÷ *respirationen*) kaldes *nettoproduktionen*. Derimod er bruttoproduktionen meget svær at måle.

Vender vi tilbage til vores kornmark, ser vi, at nettoproduktionen kan måles som det »sukkeroverskud«, der er dannet i planterne i årets løb. En del heraf er omdannet til andre former for kulhydrat såsom cellulose i strå, avner, rødder og stivelse inde i

kernerne. Også i kernerne finder vi en lille, men for næringsværdien vigtig mængde proteinstoffer. Landmanden indhøster kun en del af denne produktion: rødderne og kornstubbene bliver ladet tilbage på marken, og det samme gælder i stor udstrækning stråene. Gennem tærskningen skilles avnerne fra kernerne, som er det væsentligste udbytte. Derfor er man indenfor landbruget i højere grad interesseret i at måle denne *nytteproduktion*, end nettoproduktionen.

Dermed skal ikke forstås, at den øvrige produktion har været »unyttig«. Opbygningen af rod, stængel og blade og forløbet af de stofskifteprocesser, der ikke direkte leder til dannelse af stivelse i kernerne, er jo en forudsætning for at en nytteproduktion overhovedet kan forekomme.

Sekundærproduktionen:

Planternes nettoproduktion kan enten bruges til deres vækst eller til planteæderes eller nedbryderes respiration og vækst

Vi har nu set på fotosyntesen, hvorved der opbygges energirige organiske forbindelser. Vi har nævnt, hvorledes en del af den samlede primærproduktion forbruges af planten selv gennem en række processer, som samlet kaldes respirationen.

Vi skal nu se på den del, der bliver til overs (nettoproduktionen) efter at respirationen først har taget sin del. Normalt udgør nettoproduktionen ca. halvdelen af den mængde stof, der er dannet ved bruttoproduktionen. Men det kan variere meget alt efter klimaet, og plantens art og alder. Urter som græs og korn, har således en nettoproduktion, der udgør 4/5 af bruttoproduktionen, mens der for eksempel hos gamle udvoksede træer kun bliver ganske få procent tilovers til nettoproduktionen.

Det dannede sukker kan oplagres som stivelse eller omdannes til andre stoffer (proteiner, fedtstof, cellulose o.s.v.), som indgår i plantens legeme. Herfra kan det vandre videre enten ved at plantedelen eller hele planten ædes i levende live af dyr (de kaldes græs- eller planteædere) eller ved at plantedelen eller hele planten dør, hvorefter den ædes eller opløses af dyr, svampe eller bakterier (der kaldes nedbrydere). Det betyder, at den energimængde, som var bundet i nettoproduktionen hos den autotrofe organisme, nu overføres til heterotrofe organismer, der ligesom planten vil

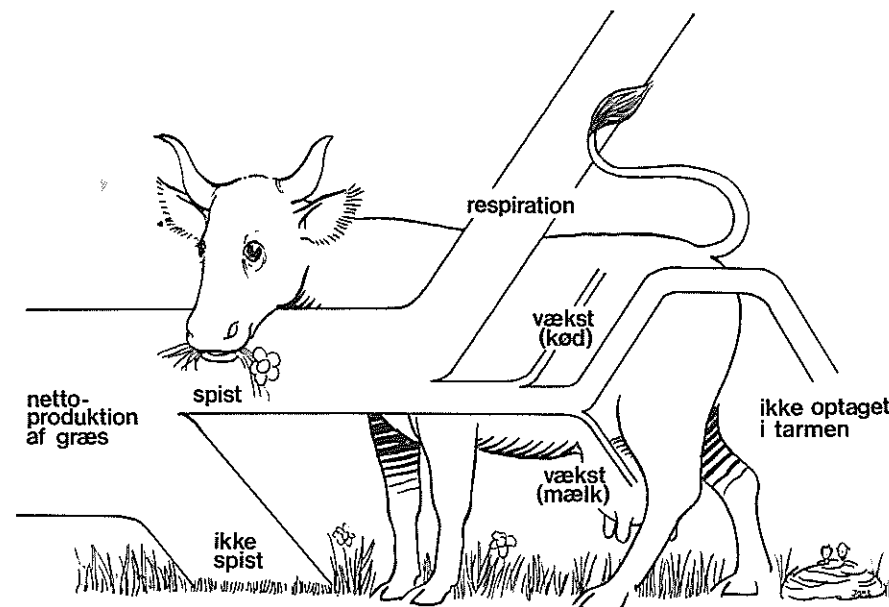

Fig. 40. Skematisk energiregnskab for en planteæder. Af den tilgængelige primærproducentbiomasse er det kun en mindre del, der ædes. Af det der ædes er der en del, der ikke optages, men afgives med ekskrementerne. Af den del, der optages gennem tarmen, vil størstedelen gå til respirationsprocesserne (der holder dyret i live). En mindre del vil gå til ny produktion (sekundærproduktion) af kød, knogler og mælk.

bruge en væsentlig del til respiration og en mindre del til vækst. Denne sidste del kaldes også for *sekundærproduktionen* (se fig. 40).

Det stof, der ved sekundærproduktionen er dannet enten hos en nedbryder, eller hos en planteæder, kan igen optages enten af en kødæder, der tager den levende, eller en ny nedbryder, der går i lag med den døde organisme. Som beskrevet før vil også nu en væsentlig del anvendes ved respiration og en mindre del vil kunne indgå i opbygningen (af ny biomasse). Denne kan igen kanaliseres videre til rovdyr eller nedbrydere o.s.v.

Energi kan udføre arbejde, men kun en del omdannes til nyttigt arbejde. Resten vil blive omdannet til varme

Energi kan forekomme i forskellige former. Man kan tale om beliggenhedsenergi, bevægelsesenergi, kemisk energi, strålingsenergi etc. Energi kan omdannes fra en form til en anden.

I mange fysikbøger om mekanik defineres energi som evnen til at udføre arbejde. Under visse *ideelle betingelser*, f.eks. i mekaniske systemer uden gnidningsmodstand, kan energien skifte form (fra bevægelsesenergi til beliggenhedsenergi eller omvendt) uden at der går nogen energi til spilde. I sådanne tilfælde kan systemet bringes til at udføre arbejde på omgivelserne, således at systemets energi formindskes svarende til størrelsen af dette arbejde. Omvendt kan man forøge et systems energi ved at udføre et positivt arbejde på det.

I virkelige systemer (hvor der optræder gnidningskræfter, varmemstrømme og processer, som kun kan forløbe i en retning) er det imidlertid sådan, at kun en del af systemets energi kan omdannes til nyttigt arbejde. Resten vil uvægerligt blive omdannet til varme.

Lad os som eksempel tænke på et ideelt kukkeur. Her vil pendulet, når det én gang er sat igang, være i besiddelse af energi, som skifter mellem beliggenhedsenergi og bevægelsesenergi i en uendelighed. Men virkelige kukkeure går i stå, hvis de ikke trækkes op. Det skyldes, at selv i et velsmurt ur vil der på grund af gnidningsmodstand i lejerne og ved pendulets gnidning mod luftens molekyler ske det, at en del af bevægelsesenergien omdannes til varme. Varmen fordeler sig i uret og videre ud i dets omgivelser, hvor vi vanskeligt kan drage nytte af den ved at få den til at udføre mere arbejde (her pendulsving).

Kukkeurets energi formindskes altså langsomt. Kun når vi så trækker loddet op og derved udfører et positivt arbejde på systemet, øges systemets energi igen. Uret bliver så igen i stand til at udføre arbejde: at svinge pendulet selvom der er forskellig slags gnidningsmodstand og arbejde med at dreje viserne.

Ved fotosyntesen omdannes strålingsenergi til kemisk energi. Det dannede sukker er mere energirigt end de stoffer (vand og kuldioxid), som medgik til dets dannelse. Den kemiske energi i sukkeret kan overføres til cellulose, hvorfra den igen kan frigøres til varmeenergi på samme måde som cellulose (brænde) kan bruges til at fyre op under en dampmaskine. Dampmaskinen kan

omdanne noget af denne energi til bevægelsesenergi, når den driver et lokomotiv eller en dampturbine o.s.v. Tilsvarende kan sukkerets energi frigøres, når det ædes og forbrændes i et dyr. Her kan det enten overføres til andre kemiske forbindelser, når dyret vokser, eller til bevægelsesenergi når hele dyret eller dele af det (f.eks. blodet) sættes i bevægelse. På samme måde som vi så det med pendulet i det virkelige kukkeur, vil der ved hver energiforandring ske det, at en del af energien omformes til varme, som ikke uden videre igen kan omdannes til nyttig energi.

Alle biologiske (og mange geologiske) processer, der foregår på kloden, er betinget af, at der foregår en stadig gennemstrømning af energi. Betragtet under ét modtager biosfæren fra solen en stadig strøm af strålingsenergi, som så undergår en række omdannelser til andre energiformer – for til sidst at udsendes til verdensrummet igen i form af varmemstråling. Gennem opvarmning og fordampning af jord, luft og vand holdes havstrømme og vinde igang. Klipper forvitrer og materialer spredes. Gennem fotosyntesen opbygges og vedligeholdes de biologiske organismer. På denne måde udnyttes den »arbejdsevne«, som repræsenteres ved solstrålingen til at opretholde biosfærens struktur og funktion.

Kort sagt

Jorden modtager energi fra solen. Når energien strømmer gennem biosfæren vil en lille del opfanges og bindes ved fotosyntesen. Her ved opbygges energirige organiske forbindelser, først sukker og herefter andre kulhydrater, fedtstoffer og proteiner. En del af den samlede produktion (bruttoproduktionen) forbrændes ved plantens egen respiration, resten (nettoproduktionen) er tilgængelig for andre organismer (planteædere og nedbrydere). Her vil igen en del gå til respiration og resten til produktion af ny biomasse (sekundærproduktion). Energien afgives igen som varmemstråling til verdensrummet.

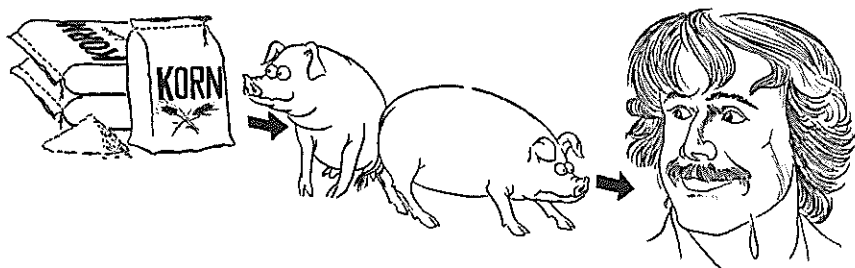

Fig. 41. Fødekæde: Korn – svin – menneske.

Via fødekæder strømmer energien gennem økosystemerne

Det generelle mønster er altså, at en lille del af den energi, der kommer ind med solstrålingen, indbygges i organiske forbindelser ved fotosyntesen. Fra denne primærproduktion nedbrydes stoffet og energien frigives og forbruges ved respiration på forskellige såkaldt *trofiske niveauer*.

Den række af organismer, der kan være indblandet i en sådan nedbrydning, kaldes en *fødekæde*, hvor et enkelt led i kæden svarer til ét trofisk niveau.

Lad os som eksempel se, hvad der blev af det korn, der blev høstet på marken. Vi så ovenfor, hvorledes kun en lille del af den solenergi, der blev bundet ved fotosyntesen blev tilbage i det høstede korn. Anvendes kornet i svineproduktionen, går størstedelen af den energi, der er bundet i kornet tabt gennem respiration hos svinet. Kun en mindre del går til forøget vækst, d.v.s. dannelse af svinekød. Kødet spises af mennesker, som igen frigør størstedelen af energien, blandt andet gennem *arbejde*. Men heller ikke hele sekundærproduktionen bliver spist af mennesker. Nogle af svinene dør, inden de bliver slagtefærdige, og kun en del af det slagtede svin anvendes til menneskeføde. Resten: huder, børster, tarme, indvolde m.m. nedbrydes eller anvendes på anden måde.

Vi har set en fødekæde med tre led: korn-svin-menneske. Det svarer til 3 trofiske niveauer: første trofiske niveau (primærproducent), andet trofiske niveau (planteæder) og tredje trofiske niveau (kødæder) (se fig. 41).

Denne form for fødekæde kaldes en *græsningsfødekæde*. Kornet kunne være gået en anden vej og dermed være indgået i en

anden græsningsfødekæde: det kunne være blevet spist af en mus, der så igen var blevet ædt af en kat – en anden fødekæde, men de samme trofiske niveauer.

Men det kunne også være gået helt anderledes. For det er jo kun en ringe del af planten, der optages af planteædere. På samme måde om end i ringere grad må man regne med, at det højere oppe i fødekæden kun er en del af den samlede mængde levende stof, biomassen, der overføres til næste trin. En meget stor del af både planter og dyr vil i stedet dø og blive nedbrudt af bakterier, svampe og andre organismer, der lever af dødt organisk stof, ditritus, i det vi kan kalde en *nedbryderkæde*.

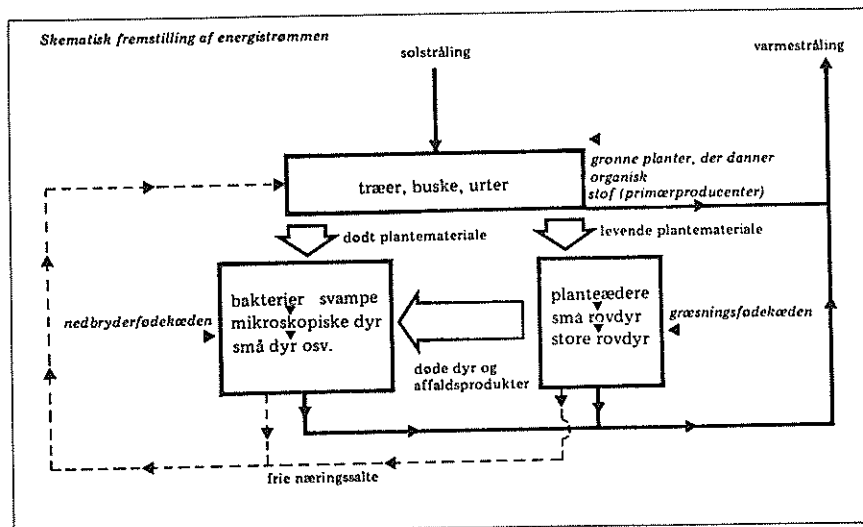
I skovøkosystemer går i reglen langt den største del af nettoproduktionen til nedbryderkæden. Lad os som eksempel se på en bøgeskov.

Selv om der hvert efterår falder nye mængder blade ned på skovbunden forsvinder de hurtigt. Som regel ligger kun et tyndt lag svarende til et års bladfald tilbage. For i den fugtige skovbund angribes bladene af bakterier og svampe. De udskiller forskellige stoffer, der opløser bladene, hvorefter de kan optages af mikroorganismerne, der frigør den energi, der er bundet i bladene eller anvender den til selv at vokse (sekundærproduktion). Slutproduktet er som ved græsningskæden det samme, som var udgangspunktet for fotosyntesen, nemlig kuldioxid, vand, salte. Endelig er energien frigjort som varme.

Nedbrydningen i skovbunden fremskyndes kraftigt af, at en lang række smådyr for at udnytte de mikroorganismer, der sidder på overfladen, bider bladene i stykker. På den måde mørnes bladmassen, og nye mikroorganismer får lettere ved at komme til.

Når vi skelner mellem græsnings- og nedbryderkæder, skal det ikke tages alt for bogstaveligt. Der er jo både hos planteæderne og nedbryderne tale om, at de organiske stoffer, der er dannet i den autotrofe plante, enten nedbrydes for at frigøre energi, eller omdannes til andre stoffer, der indgår i den heterotrofe organismes legeme. Betegnelsen nedbrydere er lidt uheldig, da også planteæderne nedbryder stoffet.

På samme måde er beskrivelsen af »en fødekæde« også kun en meget forsimplet model for en betydeligt mere indviklet virkelighed. Ser vi nemlig på et enkelt individ eller en samling af ens individer, så vil det i reglen vise sig, at de henter deres føde fra flere forskellige trofiske niveauer på samme tid. Tag f.eks. os selv. Selvom mennesket overvejende er planteæder, kan der for os i samme måltid indgå ingredienser fra mange trofiske niveauer. En madpakke kan indeholde produkter fra første trofiske niveau:

(Efter NOAH 14/15)

Fig. 42. Skematisk fremstilling af energistrømmen gennem et naturligt økosystem. De brede pile viser overførsel af (energirigt) organisk stof, de sorte af strålingsenergi, de punkterede af uorganisk stof.

Brød, grøn salat, tomat, plantemargarine. Fra andet trofiske niveau: Pølse, margarine (lavet på basis af sildeolie), leverpostej. Fra tredje niveau: Æg (af høns, der spiser fiskemel), torskerogn. Og endelig fra fjerde niveau: Tunfisk (der hovedsagelig lever af fisk, som igen lever af andre fisk).

Ligesom en organisme på samme tid kan hente energi fra flere forskellige trofiske niveauer, kan den gennem sit liv ændre sine fødevaner. I én periode af sit liv henter den føden fra ét niveau, i en anden periode fra et andet niveau. De fleste unger har brug for meget proteinrig kost, da de vokser meget, hvorimod dette er mindre nødvendigt, når dyret er udvokset og ikke mere skal bygge kroppen op, men blot vedligeholde den (og evt. formere sig). Børns proteinbehov er således større end voksnes. Mange frø- og bærspisende fugle giver deres unger orme og insekter, medens de selv overvejende lever som planteædere.

Fordi dyrene på samme tid kan hente føde fra mange trofiske niveauer og fordi de gennem deres liv ofte ændrer spisevaner, får man et mere realistisk billede af energistrømmen gennem økosystemet ved i stedet for at forestille sig fødekæder at se på forholdene som et fødenet (se fig. 43).

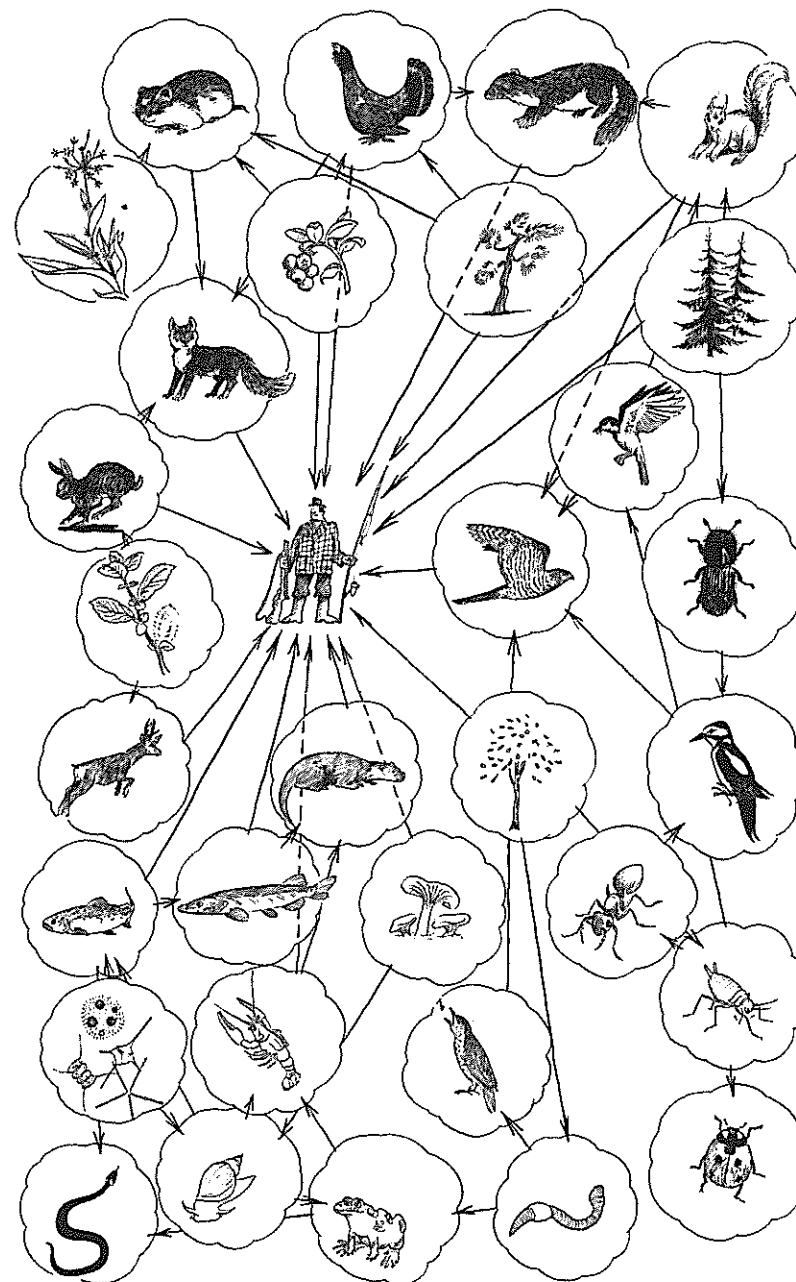

Fig. 43. Eksempel på fødenet hentet fra en svensk skov. Nettet er opbygget af mange fødekæder. Billedet er dog ret simplificeret, bl.a. mangler alle de mikroskopiske organismer (der især er nedbrydere).

Højere oppe i fødekæden er der som regel færre dyr, mindre biomasse og altid mindre energiomsætning

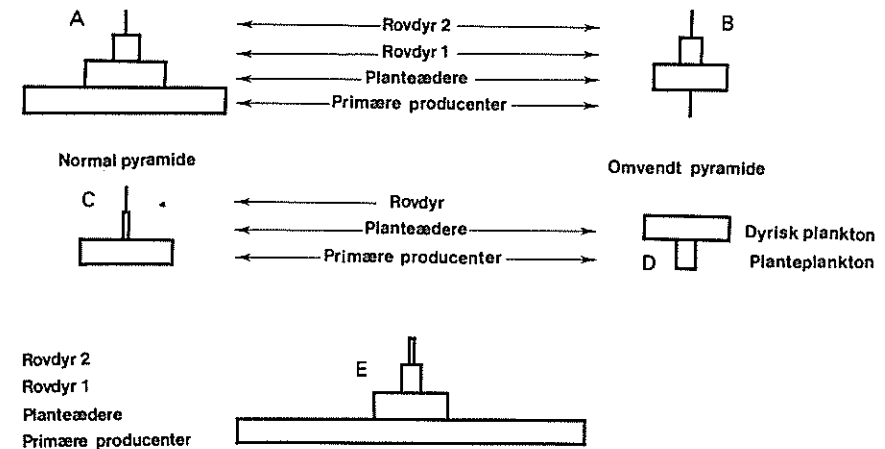
Vi har nu beskrevet, hvorledes der ved overgangen fra det ene led til det næste hver gang tabes noget energi som respirationsvarme efterhånden som energien spredes gennem fødenettet. Det er meget vanskeligt at få målt præcist, hvor meget der overføres, og hvor meget der tabes ved overgangen fra et trofisk niveau til et andet.

Et groft udtryk for økosystemernes energiforhold kan dog opnås ved, at man tæller antallet af organismer på hvert af de trofiske niveauer, man finder i det økosystem, man ønsker at undersøge.

Optæller vi antallet af organismer på det ene trofiske niveau efter det andet i forskellige økosystemer, vil vi kunne finde en generel tendens til, at antallet af individer aftager, jo højere trofisk niveau man kommer op på. Denne tendens er tydelig i de højere led af de typiske græsningsfødekæder. På den afrikanske savanne er der langt flere individer blandt planteæderne (antiloper, giraffer, zebraer) end blandt de rovdyr, der lever af dem (løver). I vore skove ses den samme tendens. Der er mange planteædere (forskellige insekter), færre insektædere (sangfugle) og få rovfugle (spurvehøg og musvåge). Selvom sprøjtning med miljøgifte og mange års forfølgelse af rovfugle kan have fordrejet billedet visse steder, er der også i mere uberørte økosystemer den samme tendens til, at planteæderne er talrige og rovdyrene sjældne.

I fig. 44A er de vandretliggende søjler proportionale med antallet af individer. Søjlen for andet niveau er lagt ovenpå den for første, søjlen for tredje ovenpå den for andet o.s.v. Den før omtalte tendens til aftagende individtal opad, vil da give figuren en pyramideform, og denne figur har da også fået navnet *antalspyramiden*. Men når det drejer sig om at beskrive de energetiske forhold i naturen, er modellen alligevel uhensigtsmæssig, fordi den alt for ofte er misvisende. En enkelt lille bladlus vil her tælle ligeså meget som en kronhjort eller som hele det bøgetræ, hvorpå der kan leve tusinder af bladlus. Netop i skovøkosystemer vil en sådan antalspyramide ofte i sin nederste del være »for smal« (se fig. 44B).

For at komme dette problem til livs, kan man istedet for at optælle antallet af individer prøve at måle vægten af den samlede biomasse på hvert niveau. I fig. 44C er vist en sådan *biomassepyramide*.

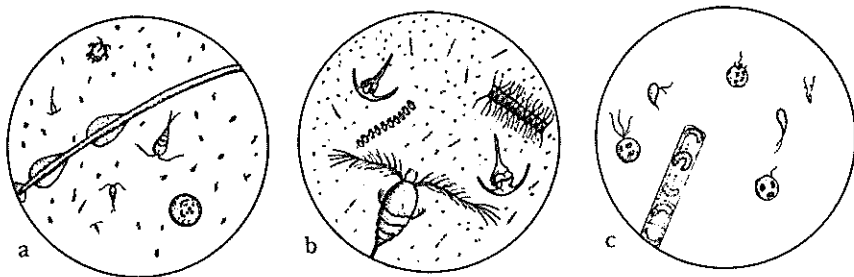
(Efter Phillipson: *Ecological Energetic*)

Fig. 44. Økologiske pyramider. A og B er antalspyramider i økosystemer med henholdsvis små og store primærproducenter (f.eks. en eng og en skov). C og D er biomassepyramider (C f.eks. fra en eng, D fra havet). E er en energipyramide som den i princippet tager sig ud for alle økosystemer.

I reglen er således biomassen af primærproducenterne større end planteædernes biomasse, der på sin side er større end rovdyrenes o.s.v. I fødevareproduktionen spiller denne sammenhæng en vigtig rolle: Det betyder f.eks., at den mængde korn, der kan vokse på en mark, vil kunne brødføde mange flere mennesker, hvis de lever direkte af kornet, end hvis kornet anvendes til opfodring af husdyr, der siden slægtes og anvendes til menneskeføde. Dette fænomen vil vi komme tilbage til under omtalen af fødekæder i havet.

Men heller ikke en biomassepyramide vil i alle tilfælde vise den samme tendens til, at biomasse aftager med stigende trofisk niveau. For eksempel vil biomassen af primærproducenterne i visse havmiljøer ofte være væsentlig mindre end planteædernes biomasse (se fig. 44D).

Den eneste pyramide, der med garanti altid vender rigtigt, er *energi*pyramiden (se fig. 44E). I dette tilfælde er det energienstrømningen pr. tidsenhed, der er grundlaget for pyramidens konstruktion. Den er dog som nævnt vanskelig at få målinger til. I fig. 45 er givet en grafisk fremstilling af energiforholdene, der tager højde for både biomassefordelingen og for energistrømmen gennem de forskellige trofiske niveauer.

(Efter J. Møller Christensen: *Havet som næringskilde*)

Fig. 47. Planktonprøve forstørret henholdsvis 4, 40 og 400 gange. I fig. a. ses et stykke af en pilorm, et fiskeæg og forskellige små krebsdyr. I fig. b. ses en vandloppe (med fjerformede antenner) og forskellige planktonalger. I fig. c. ses et stykke af en algetråd og forskellige encellede mikroorganismer.

der faldt på vandoverfladen. Dette har betydning for fotosyntesen.

Ved højlys dag vil der være mere end rigeligt lys tilstede for fotosyntesen i overfladen. Men hen under solnedgang, eller når vi bevæger os dybere ned i vandet, vil lyset blive den faktor, der begrænser produktionen. Vi har tidligere omtalt, hvorledes kun en del af bruttoproduktionen, (det stof, der dannes ved fotosyntesen), kunne danne basis for livet på højere trofiske niveauer, fordi der også skulle bruges energi til at opretholde plantens egne livsfunktioner (respirationen). Når lysmængden er nede på godt 1% af, hvad den er ved overfladen om dagen, vil fotosynteseprocesserne være så hæmmede, at den energi, der bindes ved bruttoproduktionen, kun lige netop kan dække energiforbruget ved respirationen. Ved mindre lysintensiteter kan respirationen ikke opretholdes, og den smule lys, der trænger ned, kan derfor ikke danne basis for vedvarende planteliv.

Således er fotosyntesen i havet begrænset til de øverste 200 meter af vandmassen. Inde under land spiller de store fastsiddende tangplanter en rolle, men da langt størstedelen (93%) af havbunden er beliggende på større dybder end 200 meter, er de mikroskopiske alger, der svæver i overfladen, det såkaldte *planteplankton*, langt vigtigere for produktionen i havet som helhed.

Den anden faktor, der på afgørende vis begrænser produktionen i havet, er tilførslen af næringssalte. Vi så før, hvorledes stofferne på marken og i skoven blev optaget af de fotosyntetiserende planter rødder og indbygget i organiske forbindelser. Herfra kunne de igen frigøres og vende tilbage til jorden efter at de organiske forbindelser var nedbrudt i græsnings- og nedbryderfødekæderne.

I havet udgør det imidlertid et problem, at en stor del af de døde dyre- og planterester med deres indhold af næringssalte daler ned på store dybder, hvorfra de har vanskeligt ved at vende tilbage til overfladen og påny optages af planktonalgerne og indgå i organiske forbindelser. Af denne grund opstår der mangel på næringssalte i overfladevandet i store dele af havet, og det i en sådan grad, at vi kan tale om, at store områder henligger som »ørkener«. Altså områder, der er fattige på liv, ikke som på land og på grund af vandmangel, men på grund af mangel på næringssalte. Stor planteproduktion – og dermed også stor fiskeproduktion – er i havet bundet til områder, der enten modtager næringsstoffer med flod- og spildevand fra land, eller områder hvor næringsrigt bundvand strømmer op til havoverfladen. Til sådanne områder hører f.eks. farvandene udfor Senegal, Syd Afrika og Peru.

For at komme længere ind i diskussionen om havet som fødekilde for menneskeheden vil vi se lidt nærmere på, hvorledes fiskeriet hænger sammen med planteproduktionen.

Fødekæderne i havet er ret overskuelige. Forholdet mellem produktionen i et led og det næste er ca. som 5:1

En fødekæde i havet kunne starte med en mikroskopisk grønalge, der ædes af en vandloppe. Vandloppen kan ædes af en sild, der selv ædes af en makrel. Makrellen kan ædes af en tun, der fanges, lægges i dåse, og siden spises af et menneske. Dette er eksempel på en meget lang fødekæde med seks trofiske niveauer (det primære: planktonalgen, planteæderen: vandloppen, og 4 kødæderniveauer (sild, makrel, tun, menneske)).

Det er klart, at det kun vil være en ringe del af den energi, der bindes af planktonalgerne, der vil kunne nå frem til toprovdyrene (mennesket i vores eksempel). Dels vil en stor del af det producerede stof gå til nedbryderne, fordi det ikke er alle algerne, der ædes af vandlopperne, ikke alle lopper, der tages af sild o.s.v. Dels vil en stor del af den energi, der dog overføres fra et niveau til det næste frigøres ved respirationsprocesser.

Spørgsmålet, om hvor stor en del af den energi en organisme optager, der går til respiration, og hvor stor en del, der går til den sekundære produktion, er, når vi ser bort fra vores husdyr, tem-

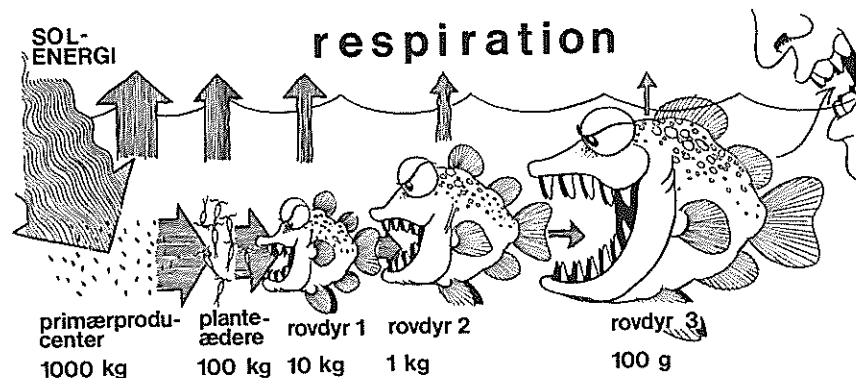

Fig. 48. Størstedelen af den energi en organisme indtager vil i reglen gå til respirationen og kun en mindre del vil blive anvendt til opbyggelse af nyt stof (sekundærproduktion). I denne marine fødekæde er regnet med forholdet 10/1 mellem fødeindtagelse og produktion i kædens enkelte led. NB: Forholdet mellem pilenes tykkelse angiver kun antydningssvis energistrømmenes størrelsesforhold.

meligt dårligt undersøgt. Det er nemlig svært at opstille eksperimenter, hvor dyrene opfører sig, som de ville gøre i naturen.

Et af de heldigst gennemførte forsøg på at få bestemt forholdet mellem, hvor stor en del af føden, der går til respiration og hvor stor en del, der går til vækst af dyret selv, er gennemført på små ferskvandsdafnier. Dette forsøg viste, at dafnierne for at vokse 1 milligram i gennemsnit måtte have tilført 10 milligram føde. Det vil sige, at forholdet mellem fødeindtagelse og sekundærproduktion var som 10 til 1.

Lad os antage, at dette forhold gælder generelt på de forskellige trofiske niveauer i havet. Vender vi så tilbage til vores fødekæde-eksempel, vil det sige, at 1 ton alger vil kunne omsættes til 100 kilo vandlopper. Disse vil igen kunne omsættes til 10 kilo sild, der omsat til makrel vil blive til 1 kilo. Makrellerne vil give basis for 100 gram tunkød, der skulle kunne forøge vægten hos et menneske med 10 gram. Der kan rettes mange indvendinger mod dette regnestykke (bl.a. at mennesket har et betydeligt større respirations-tab end en fisk), men det tjener til at vise, hvorledes energien forbruges op gennem fødekæden: Af 1 ton alger bliver der på 6. trofiske niveau kun nogle få gram tilbage (se fig. 48).

Regnestykket var baseret på laboratorieagttagelser af ferskvandsdafnier. Undersøgelser over, hvor megen biomasse, der rent faktisk findes i havet på de forskellige trofiske niveauer, tyder på, at overførselseffektiviteten er noget større end det vi opererede med ovenfor, måske er den snarere i nærheden af 5 til 1.

En begrænset forøgelse af fødeproduktion fra havet er mulig

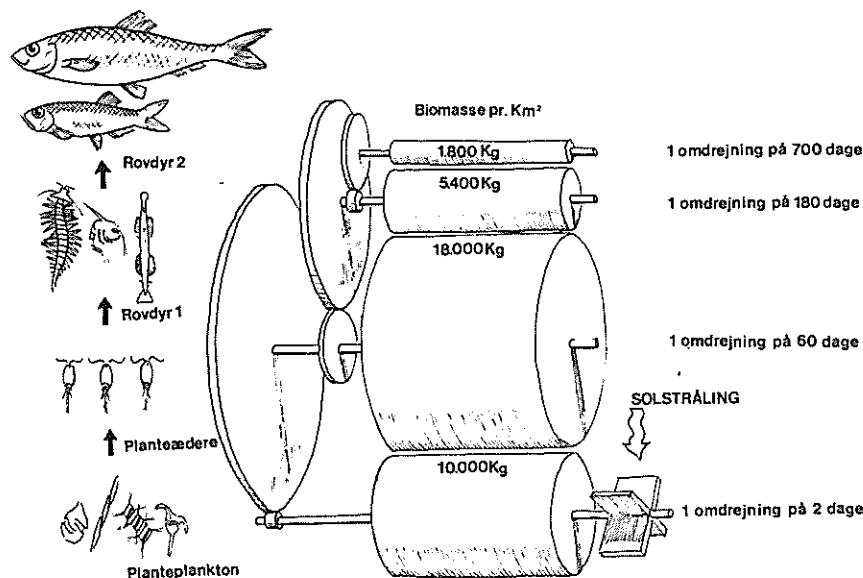
Det er regnestykker, som dette over energitabet op gennem de forskellige trofiske niveauer, der har givet anledning til mange fantastiske beregninger over, hvor meget menneskeheden vil kunne forøge fangsterne fra havet ved at gå ind på de allerførste trin i fødekæden, i stedet for som hidtil stort set at begrænse fiskeriet til arter stående på tredje og fjerde trofiske niveau. Der er dog flere forhold der gør, at forestillingerne om havet som fremtidens enorme spisekammer må betragtes som temmelig urealistisk fremtidsmusik.

For det første må man gøre sig klart, at en forudsætning for at en bestand af organismer vil blive gjort til genstand for fiskeri er, at de er koncentreret i rimelig mængde, således at omkostningerne ved at fiske dem op kan konkurrere med, hvad det koster at fremstille føde ved landbrug. Det er således ikke alle fiskearter, der er genstand for fiskeri, men netop især dem, der danner stimer. Disse arter fiskes navnlig på de årstider, hvor stimerne er tættest (ofte i gydetiden). Planktonet er i modsætning til stimefiskene mere spredt udover store havområder.

Derudover finder man i havets plankton det uventede, at biomassen af primærproducenterne (planteplanktonet) i reglen er betydeligt mindre end mængden af planteædere (vandlopper o.a.). Dette kan forklares ved, at produktionen af alger foregår meget hurtigt, samtidigt med at det der produceres, hurtigt ædes bort (se fig. 44D og fig. 49).

Dette vil sige, at selvom vi udfra teoretiske overvejelser kommer frem til, at fiskeriet burde kunne 5-10 dobles for hvert trin vi kan gå ned i fødekæden, så er det yderst tvivlsomt i hvor høj grad det er teknisk muligt at gennemføre. For at kunne udnytte mulighederne skal man nemlig udvikle en fiskeriteknologi, hvor man som vandlopperne simpelthen er på stedet dag for dag året rundt for til stadighed at kunne høste en del af primærproduktionen efterhånden som den produceres. Alle de mest oplagte muligheder for at udnytte en »af sig selv« akkumuleret biomasse er allerede udnyttet med fiskeriet på stimefiskene.

Man kunne så tænke sig, at havets produktion kunne øges ved at man ligesom på land gav sig til at manipulere med naturen – indføre havbrug – hvor man gøder, sår o.s.v. Men også dette er stort set fantasier uden altfor stor forbindelse med virkeligheden. Også hvad angår havbrug i form af at oprette dambrug i laguner og

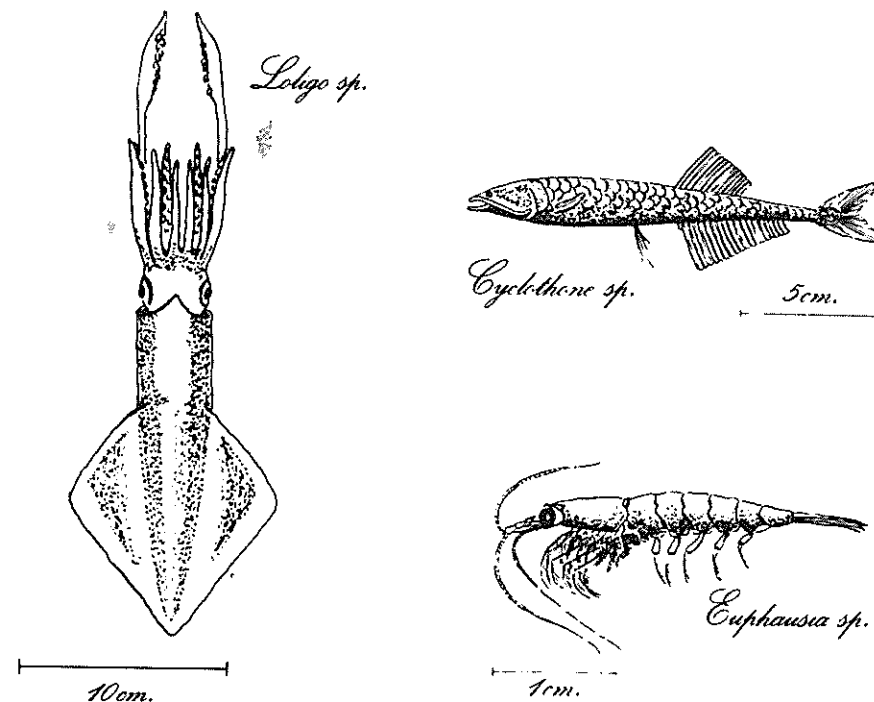

(Efter B. Stuggren: *Grundlagen der Allgemeine Ökologie*)

Fig 49. Mekanisk model over energiforhold i havet. Modellen illustrerer årsagen til, at man finder så forholdsvis store biomasser på højere trofiske niveauer, selvom produktionen her er lavere. Den gennemsnitlige generationstid (omsætningstid) er 700 dage på fjerde niveau (rovdyr 2). I samme tidsrum har der været knap 4 generationer på tredje, godt 12 på andet og ikke mindre end 350 på første trofiske niveau.

inddæmmede fjorde er alle de mest oplagte muligheder allerede taget i brug. En videre udbygning vil for det meste hæmmes af store ingeniørmæssige og dermed økonomiske krav, der sjældent vil gøre dem konkurrencedygtige med den produktivtetsforøgelse, man ville kunne opnå ved at investere pengene i landbrug i stedet. Disse muligheder vil kunne få stor lokal betydning, men vil ikke indenfor en overskuelig tid påvirke den samlede fødeproduktion fra havet nævneværdigt.

Verdens samlede fiskefangster ligger idag på ca. 75 millioner tons. Lykkes det i fremtiden at undgå rovfiskeri regner man med, at de fiskearter, der befiskes idag, vil kunne yde yderligere godt 40 millioner tons om året. Lykkes det også at udvikle fangstmetoder for et fiskeri på blæksprutter, dybhavssild og lyskrebs (også kaldet krill) (se fig. 50) skulle det samlede verdensfiskeri kunne yde af størrelsesordenen 400 millioner tons, bedømt med den store usikkerhed som vi må operere med idag. Til sammenligning kan nævnes, at den samlede kødproduktion på land i 1976 lå på 96 millio-

(Efter Fisk og hav, 73)

Fig. 50. Med forbedret fangstteknologi vil det i fremtiden være muligt at udnytte de store forekomster af små men talrige dyr som små blæksprutter, dybhavssild og lyskrebs.

ner tons, og den samlede høst (hvoraf en stor del anvendes til foderbrug) var 2,4 milliarder tons.

Set i relation til menneskehedens ernæringssituation er der på kort sigt utvivlsomt mest at hente ved at undgå at forringe fiskebestandens produktionsevne ved rovfiskeri og ved at undgå spild p.g.a. sløseri med fangsterne og endelig ved at udnytte en større del af fangsterne direkte til menneskeføde fremfor at bruge dem til fremstilling af husdyrfoder.

Kort sagt

Den trofiske struktur i havet er særlig overskuelig. Energiregnskabet viser, at det er mellem 4/5 dele og 9/10 dele af energien, der tabes til respiration og nedbrydning, hver gang energien passerer ét led i

fødekedden. Fiskefangsterne vil kunne øges ved, at man retter fiskeriet mod fangstobjekter, der står på lavere trin i fødekæden. En sådan omlægning af fiskeriet støder dog på store tekniske vanskeligheder. Man skønner idag, at fangsterne på de kendte fiskeriobjekter vil kunne øges med godt 60%. Inddrages utraditionelle arter såsom dybhavssild, blæksprutter og lyskrebs kan fangsterne formentlig 5-6dobles.

Jordens energiregnskab

Vi har nu set på, hvorledes der ved fotosyntesen opbygges energirige stoffer, der enten igen kan nedbrydes ved plantens respiration eller kan indgå i opbygningen af plantens biomasse, hvorfra det kan kanaliseres videre til græsningsfødekæder og nedbryderkæder. Her danner det dels basis for en sekundærproduktion, dels leverer det energi til sekundærproducenternes respirationsprocesser.

Økosystemerne er altså gennemstrømmet af energi.

Her skal vi prøve at se på, hvor meget energi, der tilføres kloden under ét, i et forsøg på at opstille et groft regnskab for jordens energiforhold.

Af al den energi, der daglig afgives fra solen, er det kun 1/2 milliardedel, der rammer den ydre atmosfære. Af denne energi vil halvdelen kastes tilbage til verdensrummet med det samme. 1/4 vil reflekteres fra atmosfæren eller jordoverfladen eller vil blive absorberet af atmosfæren, som herved bliver opvarmet. 1/4 optages af jordens overflade. Denne sidste del vil opvarme jord og vand og en del vil medgå til at fordampe vand. En ubetydelig del rammer de grønne planter, absorberes og indbygges i de organiske fotosynteseprodukter.

For den samlede jordklode viser det sig, at det faktisk kun er ca. 0.1% af den energi, der modtages fra solen, der bindes ved fotosyntesen.

Det er ikke kun de 0.1% der bindes direkte, som har betydning for fotosyntesen. Opvarmningen af jord, luft og vand sætter stoffer i bevægelse. Vinden har stor betydning som en faktor, der modificerer klimaet forskellige steder på kloden. Havstrømme tjener ligeledes til at udjævne de store temperaturforskelle, der ellers ville være mellem sommer og vinter. Vandet på jord- og havoverfladen fordamper, stiger op, danner skyer, der kan drive ind over andre egne, hvor det igen kan falde ned som regn, der siver ned

gennem jordlagene til grundvandet eller løber tilbage til havet via floder og søer. Uden et sådant vandkredsløb, der jo er betinget af jordoverfladens daglige opvarmning, ville størstedelen af alle landområder henligge som ørkener på grund af vandmangel. Også produktionen i havet ville være stærkt nedsat, fordi der ikke til stadighed ville blive tilført nye næringssalte med floderne fra land, eller med strømme fra havbunden.

I det følgende kapitel skal vi komme nøjere ind på stofkredsløbets betydning, især for produktionen af fødevarer.

STOFKREDSLØB

Det vand, der på sin vej mod havet får en vandmølle til at løbe rundt, passerer kun møllen én gang. Vandhjulets enkelte dele, der bliver sat i bevægelse, drejer derimod om navet igen og igen.

Som vandet i vandmøllen strømmer energien gennem økosystemerne, hvor det sætter stofferne i kredsløb. Fra planterne vandrer stof op gennem fødekæderne, hvorfra det igen via nedbryderkæder eller som ekskrementer før eller siden vender tilbage til en form, hvor det påny kan optages af planterne.

Men stoffernes kredsløb i økosystemerne foregår ikke bare ved, at organismerne lidt efter lidt optager stof, som så afgives igen til miljøet ved organismens død og forrådnelse. Den enkelte organisme står i en stadig stofudveksling med sine omgivelser. Alene gennem hvert åndedræt modtages og afgives store mængder molekyler af ilt, kuldioxid og vand. Så kraftig er denne stofudveksling med omgivelserne, at et menneskelegeme gennemsnitligt skifter alle sine atomer ud hver fjerde måned. Når man tænker på, at menneskekroppen indeholder 5 000 000 000 000 000 000 000 000 atomer, er det sandsynligt, at hver nulevende i sig bærer nogle af de samme atomer, som på et eller andet tidspunkt passerede gennem for eksempel filosofen og økologen Heraklit, der levede i Grækenland 500 år før vor tidsregning.

Heraklits berømte ord »panta rei« – alting flyder – kan passende anvendes, når man taler om stofferne i økosystemerne. For næsten alle stoffer i økosystemerne gælder, at de mere eller mindre udtalt befinder sig i lukkede kredsløb. Dette er på langt sigt også nødvendigt. For de systemer, der har kunnet bestå gennem lang tid, må jo netop være sådan indrettet, at de til stadighed kan få erstatning for det stof, der mistes. Ingen lagre er uendelige. Derfor vil det økosystem, hvor der sker et forbrug, men ingen fornyelse af et eller andet stof, før eller siden bukke under eller ændre karakter.

Lad os se på hvilke stoffer det drejer sig om. Af de 103 grund-

stoffer, der kendes idag, findes de 90 i naturen. Men det er kun mellem 30 og 40 af disse, der er nødvendige for de levende organismer. Nogle stoffer kræves i store, andre kun i ganske små mængder (makro- og mikronæringsstoffer). Nogle stoffer (ilt, brint, kulstof, kvælstof og fosfor) forekommer i alt levende, andre kun i ganske bestemte organismer.

Selv om alle stoffer er i et evigt kredsløb, betyder det ikke, at alt stof hele tiden indgår som komponent i de biologiske systemer. I kredsløbene indgår altid større eller mindre *reservoirs*, hvor stoffet er oplagret gennem længere eller kortere tid. Verdenshavene er således et kæmpereservoir for størstedelen af det vand, der indgår i det globale vandkredsløb. Atmosfæren er hovedreservoir for det kvælstof, der indgår i alle levende væsener, og de geologiske aflejringer udgør det største reservoir for den fosfat, der gennem forvittringsprocesser i jorden (eller via kunstgødningindustrien) kan blive frigjort som næringssalt, der med vandets hjælp kan tilføres primærproduktionen.

Vi kan slet ikke her gennemgå alle eksisterende kredsløb (for så vidt som de overhovedet er kendte). I stedet har vi valgt kort at beskrive kredsløbet for tre stoffer, der i særlig grad har vist sig at være af betydning for fødevareproduktionen, nemlig vand, kvælstof og fosfor.

Vandets kredsløb

Alle organismer er afhængige af vand. Der er næppe nogen miljøfaktor, der præger vegetationen på land så afgørende som vand

Vandets globale kredsløb er skitseret i fig. 51. Tallene angiver dels ressourcernes størrelse, dels hvor stor den årlige vandcirkulation er for kloden som helhed.

Det ses af figuren, at havet udgør den helt dominerende vandreserve (99%) her på kloden. Godt 1% af jordens samlede reserver er bundet som is og sne ved polerne. Grundvandsreserven, og i endnu højere grad ferskvand i søer og floder, udgør i denne forbindelse helt ubetydelige mængder (tilsammen udgør de kun 0.02% af jordens vandreserve). Af tallene ved pilene kan man også se, at der årligt fordamper mere vand over havet, end der falder ned som regn i havet. Dette giver omvendt landområderne et årligt nettooverskud, der muliggør en stadig overflade- og grundvandsafstrømning til havet.

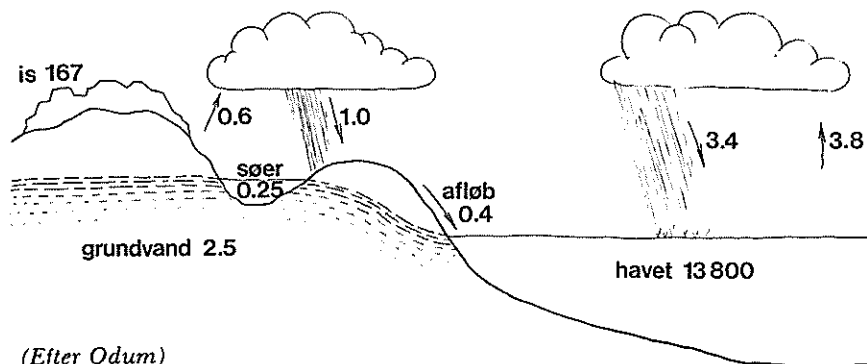

Fig. 51. Vandets globale kredsløb, tallene angiver geogram. 1 geogram = 10^{20} gr eller 100 billioner tons.

Det er den lille vandmængde, der udgøres af ferskvand, der har den direkte betydning for produktionen på landjorden. Kun de færreste organismer tåler ret meget salt.

Alle levende organismer er afhængige af vand. Planterne har specielle problemer, fordi de ikke kan bevæge sig og dermed ikke kan opsøge vand, når det behøves. I planteriget kan man se to principielt forskellige løsninger på vandproblemet.

Det ene, som man ser hos mosser og laver, er at planterne kan tåle at tørre ud i længere tid uden at dø. De er således helt afhængige af nedbøren og vækst kan kun foregå, når luftfugtigheden er høj, og vandtabet dermed lavt.

Hos de højere planter, der ikke kan tåle denne udtørring, findes der til gengæld flere indretninger, der tjener til at give plantens aktive celler en jævn vandforsyning. Dels er de yderste cellevægge beklædt med vandstandsende og fordampningshæmmende lag, dels er planterne i besiddelse af rødder, der gør dem i stand til at udnytte den noget mere stabile vandforekomst længere nede i jorden. Herved kan de højere planter i modsætning til mosser og laver vokse også udenfor nedbørsperioder og perioder med høj luftfugtighed.

Mange planter er i stand til at kunne modstå tørke over meget lange perioder, fordi de har en tyk overhud og en tæt hårbeklædning. Og frø kan bevare deres spiringsevne gennem århundreder ved at nedsætte deres vandafgivelse (og respiration) til noget nær nul.

Men når planter skal vokse og biomassen dermed forøges, bruges der vand, både når frø spirer i jorden, og når de grønne planter foretager fotosyntese.

Yderligere – og det er nok så vigtigt – må kuldioxid fra luften

kunne finde vej frem til de fotosyntetiserende dele af planten. Men når der åbnes vej for at kuldioxiden kan slippe ind, er der dermed også åbnet for, at vand kan slippe ud. Dette transpirationstab sker hos de højere planter, når de med nogle små læbeceller åbner for de små spalteåbninger på bladens overflade. I kritiske situationer, når der er fare for udtørring (ved at luftens fugtighed for eksempel på grund af kraftigt solskin daler), kan planterne modvirke faren ved at lukke for spalteåbningerne. Men dermed lukker de også af for kuldioxiden og fotosyntesen bremses. Vand er også derfor vigtigt for planteproduktionen.

Vand er en vigtig faktor i landbruget

De forskellige landbrugsplanter evne til at klare tørkeperioder varierer. For eksempel er de fleste grøntsager meget vandkrævende, hvorimod kornarterne (bortset fra ris) er relativt nøjsomme med vand.

Det er især i kornets vækstperiode, at vandtilførslen må være rigelig. Hvorimod modningen forløber bedst i tørke.

Selvom der også hos højere planter kan foregå en vandoptagelse fra blade og kviste, er det optagelsen af vand fra jordbunden, der er den afgørende. Her findes vandet i to former. Dels er der, hvad man kalder det *fri vand*, d.v.s. vand, der er i bevægelse på grund af tyngdekraften. Det drejer sig både om overfladevand i pytter, og om vand under nedsynkning og om grundvandet. Derudover findes der det såkaldt *bundne vand*: Dels noget, der hænger ved de små jordpartikler, dels vand, der er optaget af stofferne i jordbunden.

Jordbundens evne til at holde på vandet varierer meget alt efter hvilken størrelse jordpartiklerne har og alt efter, hvad de består af. Således vil det fri vand i sandede jorde hurtigt synke ned til grundvandet, mens det i lerede (finkornede) jorde kun langsomt vil trænge ned. Sandede jorde er kun i stand til at binde relativt lidt vand i modsætning til lerjorde eller jorde, der er rige på organisk stof (muld), der kan binde meget vand.

Udover at indgå direkte i planternes stofskifte gennem fotosyntesen og ved planternes transpiration har vandet indirekte stor betydning, som bærer (transportør) af stof.

I områder, hvor nedbøren er større end den samlede fordampning fra jordoverfladen og plantedækket (evapotranspirationen), vil der ske en udvaskning af jordbundens indhold af opløselige

(Foto: Jesper Brandt)

Fig. 52. Halmafrøending ved Roskilde. (Samme område før afbrændingen er vist i fig. 61).

næringssalte. I landbruget betyder det altså, at der fjernes stoffer fra systemet ikke alene gennem høsten, men også med det afstrømmende og nedsivende vand. Størrelsen af denne udvaskning afhænger foruden af nedbørens størrelse også i høj grad af plantedækkets og de øverste jordlags tilstand. Fra et økosystem, som for eksempel en bøgeskov med træer, urter, mos og et tykt muldlag vil udvaskningen være nær nul. Mulden og planterødderne kan som en svamp holde på vandet, hvorved afstrømningen bliver mindre. Endvidere vil det tætte rodsystem have tid til at optage langt størstedelen af de salte, der måtte være opløst i vandet. Fælder man skoven og fjerner beskyttende trækroner, udtørres jordbunden, så urter og mos får vanskeligere ved at klare sig, hvorefter udvaskningen vil tage voldsomt til, indtil et nyt plantedække, der kan tåle de ændrede forhold, er etableret.

Når plantedækket af den ene eller anden grund fjernes, vil der udover udvaskningen af de opløselige stoffer også kunne ske en direkte bortskylning af jordbundens partikler. Fænomenet, der

(Foto: Jesper Brandt)

Fig. 53. Også i Danmark kan det være påkrævet med kunstvanding for at sikre landbrugsproduktionen. Således medførte tørken i sommeren 1975 en katastrofal nedgang i planteproduktionen på de brug, der ikke havde rådighed over vandringsanlæg. Billedet viser anvendelse af vandkanoner i brug nordvest for Ribe, hvor der næsten ingen nedbør faldt i perioden maj-juli 1975. I Ribe Amt som helhed var kornudbyttet pr. ha. i 1975 kun 72% af udbyttet i 1974.

kaldes *erosion* kan fuldstændig spolere et områdes egnethed som landbrugsland for bestandigt. Hvis den blotlagte jord først udtørres, kan de finere jordpartikler føres bort med vinden. Denne vinderosion har altid været et problem herhjemme.

I det moderne danske landbrug spiller anvendelsen af staldgødning på markerne en stadig mindre rolle (se også s. 136). Yderligere er man gået over til at afbrænde halmen, der ligger tilbage på marken efter høsten (se fig. 52). Dette har hidtil på kort sigt været en økonomisk fordel (bl.a. gennem arbejdsbesparelse) for den enkelte landmand. Men det medfører samtidig, at jorden ikke får tilført organiske stoffer i form af planterester, som kunne danne grundlag for dannelse af muld, der jo har stor betydning for markens evne til at holde på vandet. Nu udtørres jordbunden lettere. Og især i de tørre blæsende forårsmåneder, hvor marken ligger

bar, sker der en udtørring og derefter en vinderosion, den såkaldte muldflugt.

Manglen på vand er mange steder en hindring for landbruget. Den vigtigste modforholdsregel er kunstvanding. Det kan ske på mange måder: ved opdæmning af floder, ved udnyttelse af grundvandet (oppumpning) eller ved opstemning af regnvand i regnrige perioder. Kunstvandingen er ikke blot vigtig i områder, hvor gennemsnitsnedbøren er minimal. I områder med ringe nedbør er denne nemlig samtidig ofte usikker: Det nytter ikke noget at gennemsnitsnedbøren er stor nok, hvis nedbøren i enkelte år er helt utilstrækkelig. Men også selv om nedbøren er tilstrækkelig til f.eks. kornavl, vil man ofte bruge kunstvanding for at sikre en større høst eller for at kunne dyrke mere vandkrævende afgrøder, f.eks. grøntsager. I gartnerier herhjemme sætter man ikke blot temperaturen kunstigt op (i drivhuse), man kunstvander også i stor stil.

Man kan også gå en anden vej: Hvor det ikke er muligt eller det ikke kan betale sig at skaffe kunstvanding, kan man anvende afgrøder, som kun kræver meget lidt vand. Gennem speciel jordbearbejdning kan man selv i næsten ørkenagtige områder sikre jorden tilstrækkelig fugtighed til at den kan anvendes som landbrugsjord (dry-farming).

Kort sagt

Alle organismer er afhængige af vand. Vand er en meget vigtig faktor for primærproduktionen på land. Vand forbruges direkte ved fotosyntesen. Indirekte er det vigtigt, fordi planten for at beskytte sig mod for stort transpirationstab kan hæmme sin egen fotosyntese. Vand har stor betydning som transportør af næringssalte. Jordarternes evne til at holde på vandet er meget varierende. Den kan forringes ved u hensigtsmæssig jordbehandling, der kan medføre udvaskning og erosion.

Kvælstof

Vi skal i det følgende se, hvorledes stofkredsløbet for nogle næringssalte former sig. Vi har valgt kvælstof og fosfor, fordi mangel på begge disse ofte er en begrænsende faktor for planteproduktionen. De spiller således begge en væsentlig rolle som kunstgødning.

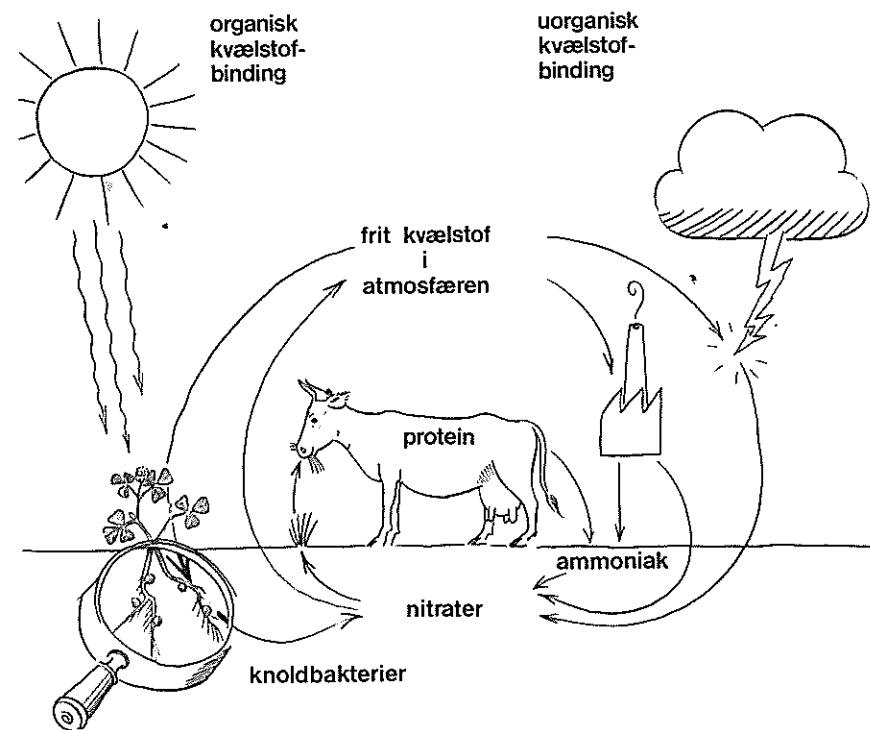

Fig. 54. Kvælstofkredsløb.

Skønt atmosfæren for 4/5 vedkommende består af frit kvælstof er mangel på kvælstofforbindelser en begrænsende faktor for produktionen i mange økosystemer. Det skyldes, at der er forholdsvis få og snævre passager mellem den del af kvælstofreserven, der findes frit i atmosfæren og den del, der er bundet i jord og biomasse. Frit kvælstof omdannes til en bunden vandopløselig form ved kvælstof-bindende mikroorganismers aktivitet i jorden, men det kan også ske i forbindelse med de elektriske udladninger ved lynnedslag. Endelig sker der idag en udstrakt produktion af syntetisk fremstillet kvælstofgødning til landbruget. Denne produktion er femdoblet indenfor de sidste 20 år, således at der idag bindes ligeså meget kvælstof ad kunstig vej i gødningsindustrien, som der bindes ved naturlige processer.

Planterne kan optage kvælstoffet i form af ammoniak eller nitrat. Inde i planten indgår det i produktionen af proteinstoffer.

Når planten angribes af andre organismer (nedbrydere eller planteædere), kan kvælstofforbindelserne enten indgå i nye proteinstoffer eller det kan nedbrydes og vende tilbage til jorden som urinstof. I jorden omdannes det videre af forskellige mikroorga-

nismer, der er i stand til yderligere at udnytte noget af den energi, der endnu er bundet i kvælstofforbindelsen.

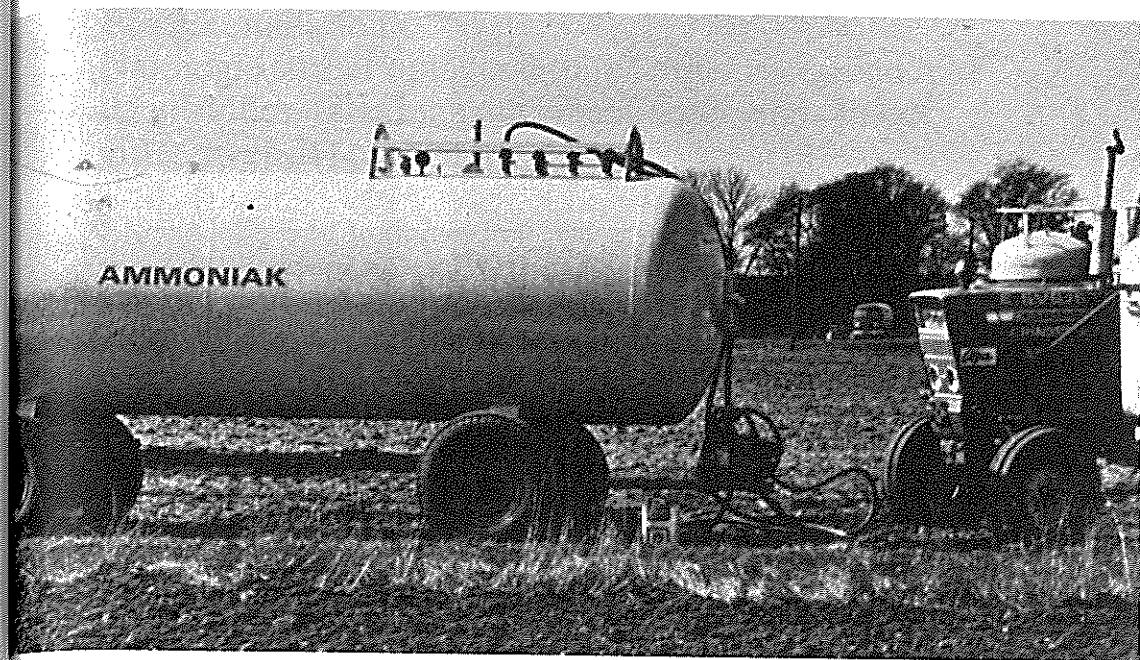
Når forbindelsen er omdannet til nitrat, kan dette dels optages af planterne i vandopløselig form og igen indgå i opbygningen af protein. – Eller det kan yderligere nedbrydes af bakterier, hvorefter kvælstoffet vender tilbage til atmosfæren (se fig. 54).

Hos visse bælplanter (f.eks. ærter, bønner og lucerne) foregår der et samarbejde til gavn for begge parter – en symbiose – mellem planter og nogle kvælstof-bindende bakterier. Bakterierne sidder i små knolde på bælplantens rødder. Her foretager de den energikrævende proces, hvor frit kvælstof bindes i form af ammoniak, som bælplanten kan benytte. Energien til processen leveres af bælplanten i form af kulhydrater dannet ved fotosyntesen. Dette forhold har længe været udnyttet i landbrugsproduktionen, hvor man har foretaget jordforbedring (tilførsel af kvælstof) ved med passende mellemrum at dyrke bælplanter på marken i skifte med andre afgrøder. Andre former for sædskifte, f.eks. mellem korn og græs, kan også have en jordforbedrende virkning. (se s. 80).

I det danske landbrug spiller anvendelsen af staldgødning som jordforbedringsmiddel en stadig mindre rolle. Dels er antallet af husdyr faldet noget, dels er den importerede kunstgødning kommet ind som konkurrent til staldgødningen. Kunstgødningen er lettere at arbejde med og dermed også billigere ihvertfald for den enkelte landmand. Men dermed er det tidligere næsten lukkede stofkredsløb i det danske landbrug brudt. Tidligere gjorde man alt for at bevare næringsstofferne i kredsløbet. Man havde meget fine regler for, hvorledes ajlen skulle opbevares i lukkede beholdere, og for hvorledes staldgødningen skulle placeres og tildækkes på møddingen for at flest muligt af næringsstofferne blev bevaret, indtil den tid på året hvor det var mest hensigtsmæssigt at sprede gødningen ud på markerne. Men der var et stort arbejde forbundet med dette. Idag gør man derfor mindre ud af at passe på møddingen og ajlen, så meget af næringsindholdet tabes inden det spredes ud på markerne.

Fosfor

Fosfors kredsløb er simplere end kvælstofkredsløbet. Også fosfor indgår i alle levende organismer. Er det én gang optaget i en organisme kan det vende tilbage til jordbunden, enten med ekskrementerne eller når organismen dør og nedbrydes. I modsæt-

(Foto: Bent Lauge Madsen. Fra Økologiske grundlove, 7.-9. skoleår)

Fig. 55. Idag spiller tilførslen af kvælstofkunstgødning en afgørende rolle for landbruget.

ning til kvælstof, der fandtes frit i atmosfæren, findes fosfor ikke frit, men bundet til ilt og metal som fosfat i geologiske aflejringer, hvor det er i forbindelse med andre stoffer. Disse aflejringer nedbrydes og opløses i vand, hvorfra det kan optages af planterne. Meget af fosfatet skylles imidlertid ud i havet, hvor det enten kan optages af havets planter eller aflejres på bunden for at indgå som bestanddel i nye geologiske aflejringer.

Med det voldsomme opsving, som anvendelsen af kunstgødning har taget, er man imidlertid kommet i en situation, hvor udvaskningen af fosfor til havet er steget kraftigt. Da reserverne af fosfor-aflejringer på land er begrænsede kan man derfor forudse, at der indenfor en overskuelig tid kan opstå en mangelsituation, indtil det lykkes at udvikle en teknik, der muliggør udvinding af havbundens store fosfataflejringer.

De for øjeblikket vigtigste problemer i forbindelse med anvendelsen af fosfat som kunstgødning er dog ikke ressourceknapheden, men forureningen.

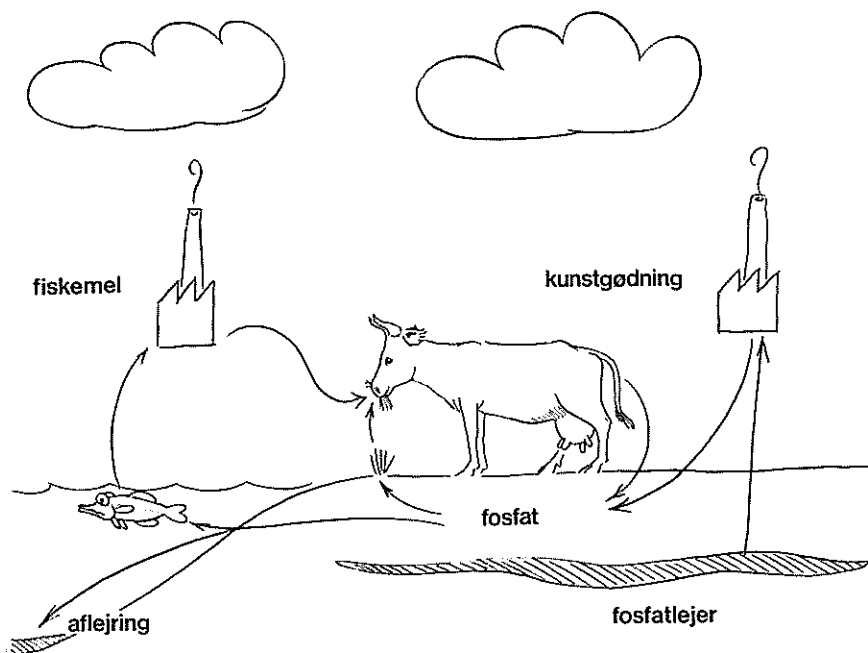

Fig. 56. Fosfors kredsløb.

Manglen på fosfat kan være den begrænsende faktor for plante-produktionen. Det er derfor, man gøder markerne med det. En del af det fosfat, der spredes ud på markerne vil imidlertid udvaskes og føres ud i søer, fjorde og bugter. Her vil det sammen med det fosfat, der stammer fra det nedbrudte husspildevand virke gødende på planteproduktionen. Indtil en vis grænse kan dette være meget godt, da en øget primærproduktion også vil betyde en øget sekundærproduktion, altså flere fisk.

Men det kan være svært at styre denne situation. Ofte er tilførslen så stor, at planteproduktionen helt tager overhånd. Vandoverfladen dækkes af et grønt og frodigt alge-tæppe der imidlertid lukker lyset ude for de planter, der måtte vokse på bunden. De dør, og sammen med døde dele af overfladens alger går de i forrådnelse, hvorved ilten i bundlagene opbruges og fiskene dør.

Fænomenet, der er meget almindeligt, kaldes overgødning eller *eutrofiering*. Det optræder hver eneste sommer i mange af vore søer, damme og lukkede farvande. Eutrofieringen kan fremkaldes ved tilførsel af både fosfor, kvælstof o.a.

Medvirkende til, at vi har kunnet opleve så mange overgødningstilfælde er det forhold, at moderne vaskemidler er tilsat store mængder fosfor. Dette kan have en gunstig indvirkning på vasken, men ikke altid på det økosystem, der må modtage vaskevandet.

Bioakkumulation

Når nogle stoffer optages lettere i organismen end de udskilles, taler man om bioakkumulation. Er det gifte, giver det problemer

I forbindelse med stoffernes kredsløb er det relevant at omtale 2 typer problemer, som produktionen i menneskesamfundet kan føre med sig. For det første kan reservoiret, man udnytter, være så begrænset, at man kan forudse en snarlig udtømmning – at der altså viser sig en *ressourceknaphed*. For det andet kan der opstå problemer i den anden ende af produktionsprocessen, ved at stoffer ledes ud og ophobes på uønskede steder, som *forurening*. Der kan her enten være tale om stoffer, der er helt fremmede for naturen (som DDT og plastic), eller det kan dreje sig om udledningen af stoffer, der er kendte for naturen, men som udledes i helt »unaturlige« mængder.

I omtalen af makronæringsstoffet fosfor var vi inde på problemet med fosfatlejernes begrænsede størrelse og den forurening, fosfatgødningen giver anledning til. Her skal vi gennemgå kviksølv som eksempel på, hvilke problemer, der kan opstå, når man udleder et for naturen sjældent, men »kendt« stof i unaturligt store mængder.

Det meste af det kviksølv, der fremstilles, anvendes indenfor produktionsområder, hvor det kun i små mængder slipper ud i miljøet (f.eks. fremstilling af elektriske apparater). Derfor er disse anvendelsesområder et relativt lille problem i naturen i sammenligning med de områder, hvor kviksølvet sendes med luften eller spildevandet direkte ud i miljøet. (Men de arbejdsmiljømæssige problemer for denne industri kan være alvorlige).

Kviksølvforbindelser er giftige, og dette er grunden til deres anvendelse ved produktion af mange former for bekæmpelsesmidler mod bakterier. Således kan man forbedre papirs holdbarhed ved at behandle det med kviksølv. Derudover slipper der kviksølv ud i naturen som biprodukt. For eksempel indeholder olieprodukter ganske små mængder kviksølv, der frigøres og slipper ud i atmosfæren, når olien afbrændes. Fra atmosfæren kan kviksølvet så spredes ud i økosystemerne.

Man ved meget lidt om, hvad der sker, når et stof som kviksølv slipper ud i naturen. Tidligere videnskabelige jordbundsundersøgelser har været koncentreret om enten kviksølvs betydning som mikronæringsstof for planternes vækst i landbruget, eller også omkring forsøg på at finde frem til kviksølvforekomster, der er egne-

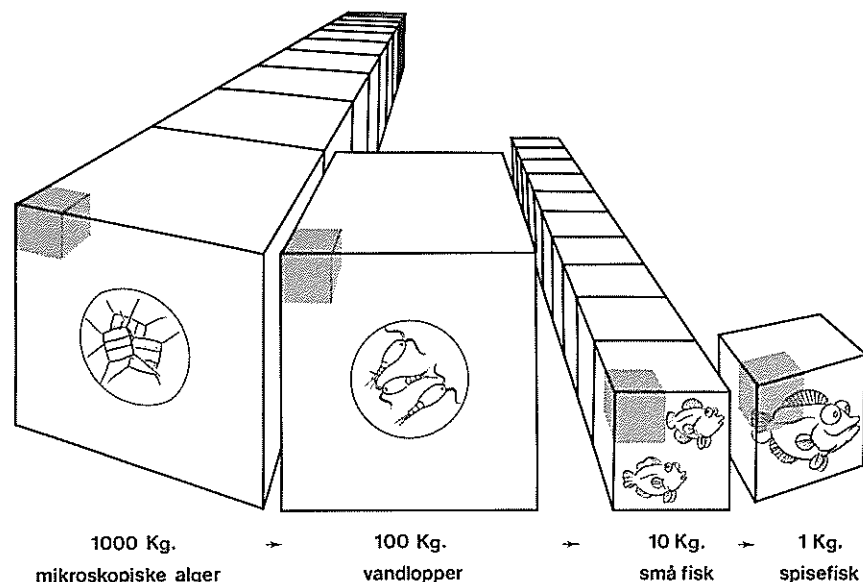

Fig. 57. Bioakkumulation. Fremstilling af den akkumulering, der vil finde sted op gennem en fødekæde. 1.000 kg alger kan danne grundlag for produktion af 100 kg vandlopper o.s.v. Men sker der, som på figuren, ingen udskillelse af en optagen gift (vist med gråt), vil giftkoncentrationen stige med en faktor 10 for hvert trin. Og således i 4. led være $10^4 = 10.000$ gange højere end i 1. led. Fremstillingen er dog stærkt skematisk. Dels sker der ofte en vis udskillelse, dels kan der samtidig ske giftoptagelse også ad andre veje end via føden (f.eks. gennem fiskenes gæller).

de til minedrift. Først i de allerseneste år, hvor den kraftige stigning i forbruget har medført uforudsete skader på miljøet, er en øget forskning kommet igang. Men en medvirkende årsag til at problemerne med kviksølv er så uafklarede er, at det simpelthen er vanskeligt at studere stoffer, der i svage koncentrationer spredes på mange og indviklede måder.

Ikke alle kviksølvforbindelser er lige skadelige. Men i naturen findes der bakterier, der kan omdanne en næsten hvilken som helst kviksølvforbindelse til den farlige form (methylkviksølv), der kan optages af forskellige organismer.

Methylkviksølv kan optages i organismer, men vanskeligt udskilles. Derfor vil selv udledninger af spildevand med kun forsvindende koncentration af kviksølv alligevel kunne gøre skade i økosystemet. Lidt efter lidt vil det ophobes i den enkelte organisme. Og når den ædes af sine fjender på det næste trofiske niveau, vil det yderligere kunne koncentreres. Denne proces kaldes *bioakku-*

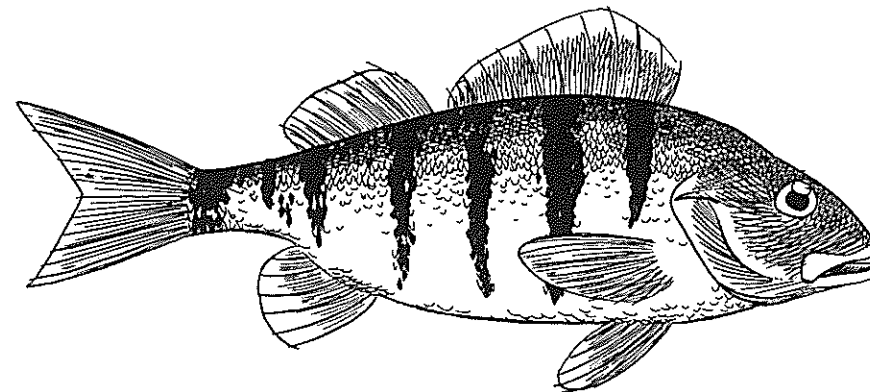

Fig. 58. Den indtil videre anerkendte danmarkrekord i kviksølvindhold i fisk indehaves af en 10 år gammel hanaborre, der blev fanget i Grindsted Å, januar 1971. Den indeholdt 15,8 mg kviksølv pr. kilo, hvilket er mere end 15 gange faregrænsen.

mulation. Derfor er det de rovdyr, som står på det højeste trofiske niveau, der vil være mest udsatte for at komme til at indeholde store kviksølvmængder. Dette volder navnlig problemer, når disse toprovdyr har betydning for mennesket (se fig. 57).

Der, hvor kviksølvforureninger har voldt de foreløbigt største erkendte skader herhjemme, har været i forbindelse med fiskeri. Allerede i 1972 kunne man konstatere, at man på 16 forskellige lokaliteter spredt over hele Danmark fanger fisk med tydeligt forhøjet kviksølvindhold. To steder er forureningen så kraftig, at man fra Sundhedsstyrelsens side er trådt ind med restriktioner overfor fiskeriet. Her overskred indholdet 1 milligram kviksølv pr. kilo fiskekød, som er den grænse man hidtil har ladet gælde for, hvor meget kviksølv i danske fisk, man vil tolerere, idet man ved, at kviksølvforbindelser kan skade nervesystemet og forvolde ændringer af de arvelige egenskaber (se fig. 58).

Denne grænse er meget omdiskuteret. I Danmark og Sverige er man på vej til at nedsætte den til det halve (foreløbig for importeret fisk). I USA, hvor man er langt med disse undersøgelser, har denne lavere grænse allerede været gældende i flere år. Det er sket i bekymring over de ukendte virkninger, det kan have for folkesundheden, når man over længere perioder udsætter hele befolkninger for en svag, men dog konstant forhøjet tilførsel af kviksølv.

Mange naturlige økosystemer er idag truet af kviksølvforureningen (og forurening med andre lignende stoffer). Det er idag næsten uforudsigeligt, hvilke virkninger det vil få på længere sigt. Men følgende står fast: 1) kviksølv har skadende effekt, hvad der

allerede er gået hårdt ud over både frøedende fugle (via kviksvølv-behandlet sàsæd) og rovfuglebestanden. 2) Kviksvølvforureningen i Danmark er meget udbredt. Udover de 16 lokaliteter, hvor forureningen er indiskutabel, tyder det generelt højere kviksvølvindhold i danske fisk (f.eks. i forhold til fisk fra afsides liggende svenske søer) på, at Danmark som helhed er udsat for en *jævn kviksvølvforurening*.

	Antal undersøgt	PCB	DDE	Aldrin
And	12	3,6	1,3	
Lomvie	5	12,9	3,5	
Skarv	3	26,2	10,3	
Rype	5	10,2	3,3	
Ravn	3	37,1	13,9	
Sæl	15	1,8	0,30	0,170
Marsvin	2	6,7	0,32	0,036
Bjørn	1	21,0	1,25	3,060
Ræv	2	2,8	0,14	0,038
Får	1	1,2	0,19	0,410
Ialt analyseret	49			

(Efter Jørgen Clausen)

Indhold af miljøgifte PCB, DDE og Aldrin i grønlandske pattedyr og fugle. Samtlige 49 undersøgte dyr indeholdt noget af de nævnte stoffer, der her gives gennemsnitligt. Tallene angiver indhold i tusindele gram pr. kilo fedt. PCB stammer fra industriaffald, maling o.a., DDE er det stof, som DDT ændres til under sin langsomme nedbrydning. Stoffet er farligt. Aldrin og DDT anvendes i landbruget og kan således ikke stamme fra Grønland selv. De er muligvis kommet til Grønland via den forurenede Golf-strøm, der passerer op langs USA's østkyst. Noget er formentlig spredt via atmosfæren. Selv om tallene er ret små i sammenligning med, hvad vi finder i tættere befolkede egne, viser det med al tydelighed miljøforureningens globale omfang.

Hvornår den er begyndt og hvordan den udvikler sig, ved vi såre lidt om, da det som sagt først er indenfor de allersneste år, at nogen har interesseret sig for problemet. 3) vi ved ikke så meget om spredningsmekanismerne i naturen, men vi ved at der går år, fra kviksvølv slippes ud i naturen til man ser skaderne i toppen af fødepyramiden. Omvendt vil der gå årevis fra vi standser en udledning af kviksvølv, til skaderne holder op. Kviksvølvska-der i naturen viser sig således med en vis *forsinkelse*, hvorfor man må operere

med en vis *opbremsningstid*, når man vil beskytte sig mod sådanne problemer. Man har idag fra myndighedernes side i Danmark sat ind på at begrænse brugen af kviksvølv i produktionen, bl.a. ved at tage andre ikke kviksvølvholdige midler i anvendelse ved behandlingen af sàsæd og papir.

Man har dog ikke lukket af for alle forureningens kilder. Og vi ved ikke, men kan håbe på, at »opbremsningen« er sket så betids, at de værste skader vil kunne undgås.

Kort sagt

»Alting flyder« – næsten alle stoffer er i en eller anden form for kredsløb, der mere eller mindre direkte drives af den fra solen indkommende energi. Mennesket kan gribe ind i disse kredsløb med større eller mindre held. Kredsløbene kan afbrydes eller hæmmes så meget, at der opstår stofmangel, som ved moderne jordbehandling i det danske landbrug. Kredsløbene kan accelereres, så der kan opstå ophobning med skader til følge, som ved eutrofieringsfænomener og ved bioakkumulation af miljøgifte.

STABILITET

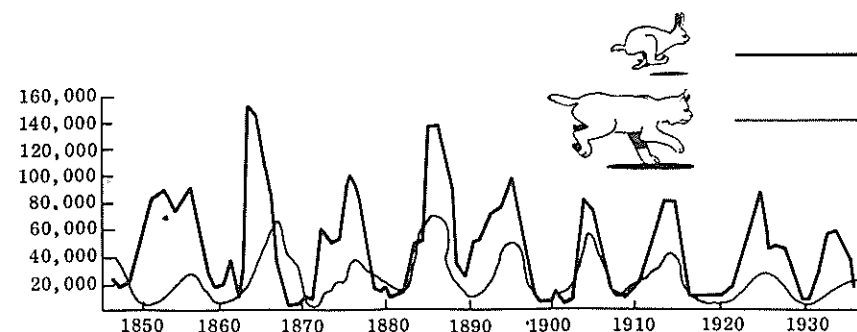
Hvis man fjerner græsset fra en naturlig eng ved at pløje grønsværen ned, så vil græsset i reglen komme igen, hvis man lader jorden i fred. Det sker dog ikke med det samme. De første år vil der indfinde sig forskellige former for ukrudt. Høet man kan høste vil være »groft og fuldt af syrestilke«, som Jørgen Landt beskrev det fra Færøerne (se side 80). Men lidt efter lidt vil den oprindelige vegetation indfinde sig, så engen igen ser ud, som den gjorde før pløjningen. Dette er udtryk for det man i daglig tale kalder »naturens balance«. Hvis vi gør indgreb i naturen, forsøger at ændre den, så vil den have en evne til at modvirke vores indgreb, således at indgrebet udviskes igen. Men denne evne til at modstå indgreb har sine begrænsninger. Sluttilstanden efter indgrebet bliver altid lidt anderledes end situationen før. Og mange af de indgreb, vi idag gør på vores omgivelser, medfører så væsentlige forandringer, at naturen aldrig kommer til at ligne sig selv igen. For at forstå dette skal vi i det følgende lidt nøjere studere de mekanismer, der er baggrunden for »naturens balance«.

Tilbagekobling eller feed-back

Den gensidige regulering af antallet af byttedyr og antallet af rovdyr er et eksempel på tilbagekobling

Lad os begynde beskrivelsen af naturens stabilitet med at se på et simpelt eksempel, hvor to elementer virker tilbage på hinanden – og dermed kontrollerer hinanden.

Hvis der et år på grund af særligt gunstige vejrforhold modnes usædvanligt megen olden i en bøgeskov, vil det give gode livsbetingelser for skovens bestand af mus. De får lettere ved at klare sig gennem den fødeknappe periode hen på vinteren. Et godt oldenår

(Efter D.B. Sutton and N.P. Harmon: Ecology)

Fig. 59. Bestandsvingninger hos los og dens bytte, snehare i Canada. Tallene er antal skind indbragt til Hudson Bay Company 1845-1937. Selvom tallene kun udtrykker de relative svingninger fra år til år, og selvom tallene for los er relativt højere end for hare, fordi los har dyrere skind og derfor jages mere, er figuren enestående fordi 1) den viser nogle cykliske svingninger (over mange år) og 2) den viser hvorledes store årgange for los og hare følges ad. Gode årgange af los synes at være et par år »forsinkede« i forhold til de gode år for snehare, ligesom det var tilfældet i det tænkte eksempel med ræve og mus i teksten.

resulterer i mange mus. Men på samme måde vil et godt museår resultere i, at bestandene af musenes fjender, heriblandt ræve, vokser. Men ræve formerer sig langsommere end mus. De får normalt kun 4-5 unger pr. år, mens et musepar kan få 25. I gode museår kan rævens kuldstørrelse imidlertid vokse til 8-9 unger pr. år.

Året efter det gode oldenår vil således være præget af 1) en stor musebestand, og 2) en stærkt voksende rævebestand. Er oldenmængden dette år igen normal, bliver det en vanskelig vinter for musene. Ikke blot er de nu flere om mindre mad, men de er nu også udsat for større efterstræbelse fra de mange ræve. Resultatet bliver, at musebestanden daler, endog ned under det, som var normalt inden det gode oldenår.

Med en vis forsinkelse vil også rævestanden møde problemer, fordi de vil få stadigt sværere ved at finde føde. De vil svækkes – måske omkomme af sult, eller de bliver et let bytte for jægere.

Med rævebestandens fald vil tiderne bedres for musene. Bestanden vil igen kunne vokse op til den normale størrelse, hvilket også med tiden lidt efter lidt vil blive tilfældet for rævebestanden.

Den måde, hvorpå musebestanden og rævebestanden kontrollerer hinanden, kan beskrives som en *tilbagekoblingsmekanisme*. Tilbagekoblingskontrol finder sted, når resultatet af en proces (outputtet) virker tilbage på det, der satte den i gang (in-puttet).

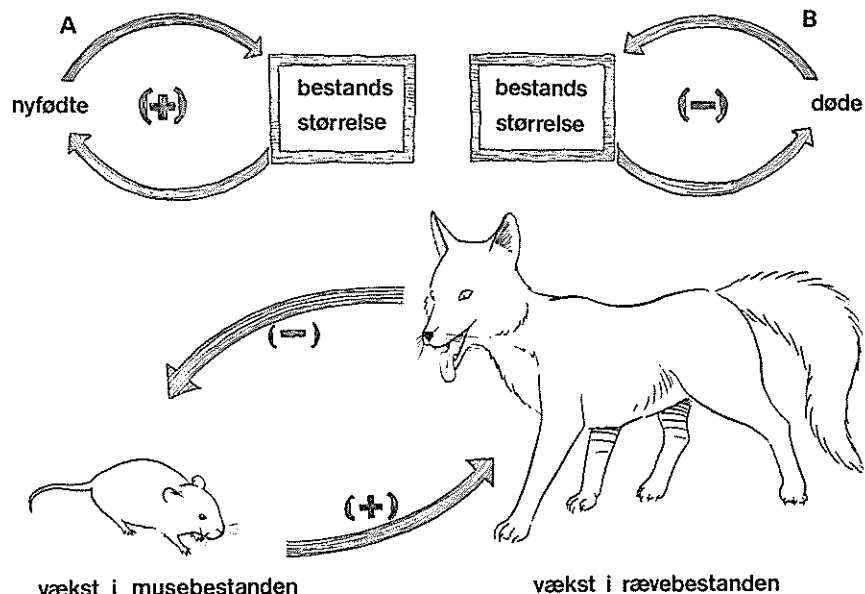

Fig. 60. Eksempler på positiv og negativ tilbagekobling (A og B). Nederst et eksempel på en kombination af henholdsvis positiv og negativ tilbagekobling.

Et eksempel på positiv tilbagekobling er forholdet mellem en bestands størrelse og antallet af nyfødte. Vokser antallet af fødsler, øges bestanden, hvilket igen (efter nogen forsinkelse) vil få antallet af fødsler til at vokse yderligere. En bankbog, hvor man sørger for at renterne bliver stående, kan beskrives på samme måde. Omvendt er der tale om en negativ tilbagekobling mellem bestandenes størrelse og antallet af dødsfald.

Forholdet mellem ræve og mus i eksemplet kan beskrives som en kombination af positiv og negativ tilbagekobling. En vækst i bestanden af byttedyr virker positivt ind på bestanden af rovdyr, hvis vækst på sin side virker negativt tilbage på bestanden af byttedyr.

De negative tilbagekoblingsmekanismer spiller en stor rolle i den levende natur, og er af afgørende betydning for stabiliteten i økosystemerne – for »naturens balance«.

Stabilitet i økosystemer

De mange veltilpassede tilbagekoblingsmekanismer gør det ubelastede økosystem relativt stabilt

Lad os nu gå til et langt mere kompliceret eksempel. Lad os sammenligne en skov med den rationelt opdyrkede kornmark.

Det uberørte økosystem, der ikke er udsat for belastning i form af opdyrkning eller forurening, vil sammenlignet med det belastede være karakteriseret ved sine mange dyre- og plantearter. Skoven (så uberørt som den nu engang findes hos os) har bestået længe sammenlignet med en mark. Derfor har »næringsspecialister« af den ene og den anden art haft tid til at indfinde sig. Og de forskellige bestande har haft tid til at tilpasse sig til hinanden og til miljøets abiotiske faktorer (om tilpasning: se s. 156). Den trofiske struktur er præget af mange og indviklede fødenet. Næsten intet stof går tabt for systemet, idet næsten alt bliver benyttet af en eller anden »specialist«. Derfor fungerer økosystemet meget »økonomisk«, idet næsten al den indkomne energi udnyttes i systemet og stofkredsløbene er sluttede. Dette system kendetegnes ved en relativ høj grad af stabilitet.

Hvis vi nu fælder træerne, pløjer jorden og sår byg på arealet, vil antallet af dyre- og plantearter reduceres drastisk. Bøg, eg, ahorn, hassel, anemoner, skovsyre, laver o.s.v. erstattes af én enkelt planteart, byg. Dermed fjernes også eksistensgrundlaget for de fleste af skovens dyr. Mejser, sangfugle, spurvehøg, barksnegle, stankelben o.s.v. kan ikke trives længere. Og når halmen afbrændes og jorden pløjes fortrækker også en del af jordbundens liv. Det belastede økosystem, bygmarken, bliver således præget af stor artsfattigdom. Enkelte arter, der nu mangler deres naturlige fjender eller konkurrenter, kan nu brede sig og blive besværlige. De bliver så kaldt skadedyr eller ukrudt. Der er få og dårligt tilpassede tilbagekoblingsmekanismer. Og den trofiske struktur bliver reduceret til få og simple fødekæder (byg – gris – menneske, f.eks.). Også energispildet for systemet er stort, idet høsten fjernes og halmen afbrændes. Alt i alt er det belastede system præget af ringe stabilitet.

Ønsker mennesket nu at opretholde en balance i den belastede »natur« må det træde til som formidler af erstatninger for de mange tilpassede tilbagekoblingsmekanismer, som gav det ubelastede system dets store stabilitet, men som nu mangler. Skoven kunne stort set være den »samme« gennem århundreder. Men ønsker man, at det der er en mark i år, også skal være mark næste år, er

(Foto: Lennart Larsen. Fra Danmark Natur, bd. 6)

det nødvendigt at gribe ind utallige steder med gødning, pløjning, vanding og skadedyrs- og ukrudtsbekæmpelse.

Men hvorfor da alt dette besvær med kunstige tilbagekoblingsmekanismer for at sikre en stabilitet, som naturen kan klare meget bedre, hvis den bliver ladet i fred af menneskene? Fordi mennesket til gengæld for sin møje opnår at kunne tilegne sig en stor del af den energi, der er bundet i sæsonens løb af systemet, nemlig nytteproduktionen, kornet. Det skal vi belyse nærmere i næste afsnit.

Udvikling i økosystemer – succession

Overlades et belastet økosystem til sig selv, vil det undergå en række forudsigelige ændringer – en succession – frem mod en sluttilstand, klimakssamfundet

Tænker vi os nu, at vi lader vores bygmark fra før ligge brak, hvad ville så ske?

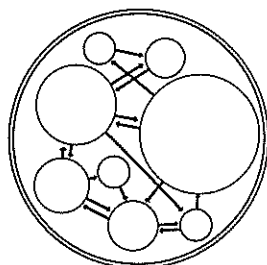
(Foto: Jesper Brandt)

Fig. 61. Hvis jorden i Danmark blev overladt til sig selv, ville der de fleste steder udvikle sig bøgeskovssamfund iblandet eg, el og ask m.m. I 1978 var imidlertid 36% af Danmarks overflade dækket af en eneste plante – byg.

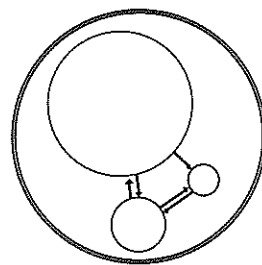
Det første år ville man som beskrevet side 80 kunne konstatere, at hele marken groede til med ukrudt – syre, tidsler, kvikgræs o.s.v. I beskrivelsen fra Færøerne så vi, at der senere udvikledes plantesamfund domineret af forskellige græsser. I det varmere Danmark ville også træer og buske lidt efter lidt vinde indpas. Først ville de arter komme, der har de mest effektive spredningsmekanismer, såsom hyld og kirsebær, hvis frø spredtes med fugle, samt ahorn og birk, der har vindspredning.

Sammen med planterne ville efterhånden også de forskellige dyrearter, der er karakteristiske for skoven, indvandre. Økosystemets udvikling ville lidt efter lidt føre frem til en forholdsvis stabil tilstand – frem til en artssammenhæng og individtæthed typisk for det pågældende områdes klima og beliggenhed. Det samfund betegnes som *klimakssamfundet*. Om hele denne udvikling siger man, at systemet har udviklet sig fra et umodent (ungt) til et modent (gammelt) stadium. Det klimakssamfund, de fleste danske

KORNMARK

- 1) Mange arter
- 2) Ringe spild af stof og energi
- 3) Stor stabilitet

- 1) Få arter
- 2) Stort spild af stof og energi
- 3) Ringe stabilitet

(Økosystemets grænse ○ En art / Påvirkning

Fig. 62. Sammenligning mellem et »naturligt« ubelastet økosystem (skov) og et belastet (opdyrket) system (kornmark).

landbrugsområder ville udvikle sig henimod, hvis man opgav dyrkningen, er en bøgeskov, iblandet andre arter, f.eks. eg, el og ask.

En udvikling som de beskrevne kaldes for *økologisk succession*. I vort tætbebyggede og opdyrkede land er det kun sjældent at successionen får lov at udvikle sig frem til klimakssamfundet. Når landbrugsjord opgives i Danmark, bliver den idag enten inddraget til bymæssig bebyggelse, sommerhusområder eller bliver plantet til med gran. Og en sådan beplantning adskiller sig ikke meget fra en kornmark, når det gælder artsrigdom eller rettere artsfattigdom.

En anden type økologisk succession, der ikke fører frem til noget klimakssamfund, men som også forløber efter nogenlunde forudsigelige »programmer«, kan herhjemme i mindre målestok iagttages i en kokasse eller i et ådsel. Her vil den ene generation af forskellige nedbrydere afløse den anden på en karakteristisk måde, hvor den ene generation forbereder den næstes ankomst, efter et forudsigeligt mønster.

Successionen foregår altså ikke tilfældig, men efter et bestemt mønster, der er en karakteristisk egenskab for hver type økosystem.

Man må dog ikke forestille sig, at successionen altid gennemløber præcist de samme tilstande. Og går man i detaljer er der ikke to klimakssamfund, der er ens. Man finder heller ikke noget klimakssamfund, der er det samme i år, som det var sidste år. Der er nemlig en vis portion tilfældighed med i spillet. Det er ikke sikkert, at en solsort får smidt et hyldefrø på den plet i økosystemet,

(Efter Strandkvalitet og fritidsbebyggelse)

Fig. 63. I det tætbebyggede Danmark er det kun sjældent, at successionen får lov at udvikle sig frem til klimakssamfundet. Når landbrugsjorden opgives bliver den enten inddraget til bymæssig udnyttelse eller bliver plantet til med gran eller som her udlagt til sommerhusområder.

der lige netop er blevet parat til at modtage det. Går der for lang tid, vil måske en ahorn tage pladsen, så hyldefrøet ikke har nogen overlevelseshance, når det endeligt indfinder sig. Ahornen vil påvirke det øvrige økosystem i en lidt anden retning end hylden ville have gjort. Den udnytter stofferne i jordbunden i et lidt andet forhold, og den giver livsmuligheder for andre dyr end hylden ville have gjort. For eksempel ville hylden i modsætning til ahornen kunne give føde til fugle, der æder bær, mens flere insektarter vil kunne eksistere sammen med ahorn, men ikke med hylde.

Dermed er vi igen inde på det vigtige forhold, at vi ikke kan forstå processerne i økosystemet (naturen), hvis vi bare studerer de enkelte arter hver for sig. Helheden (økosystemet) er ikke bare lig med summen af de enkelte dele. De enkelte bestande af dyr og planter påvirkes af det miljø, de lever i (fjender, føde, gemmesteder, næringssalte o.s.v.), men de virker også selv tilbage på miljøet

og omformer dette. Det omformede miljø virker igen tilbage på bestanden o.s.v. i et stadigt vekselspil.

Det, der sker, når et økosystem modnes, er, at nye arter vander ind, og at nogle (ikke nødvendigvis alle) af de arter, der var der i forvejen, forsvinder. Samtidigt vil de enkelte dyre- og plantebestande i systemet påvirke og påvirkes af miljøet. Som helhed vil udviklingen gå i retning af, at stofkredsløbene vil blive stadigt mere »lukkede«. Fødenettet vil blive mere og mere komplekst. Biomassen og respirationen vokser, jo ældre systemet er, og dermed aftager også nettoproduktionen for at nærme sig nul i det modne økosystem.

Det man gør, når man opdyrker en mark, er således at underkaste systemet en kunstig foryngelse for derved at opnå en stor nettoproduktion, som udnyttes af én enkelt konsument, mennesket.

Også forurening af økosystemerne vil kunne virke som en »tvangsforyngelse« af systemet. For eksempel vil udledningen af giftigt spildevand i en sø kunne slå en stor del af det eksisterende dyre- og planteliv ihjel. Efter at giften er nedbrudt eller ført bort, vil det oprindelige dyre- og planteliv kunne indvandre igen lidt efter lidt.

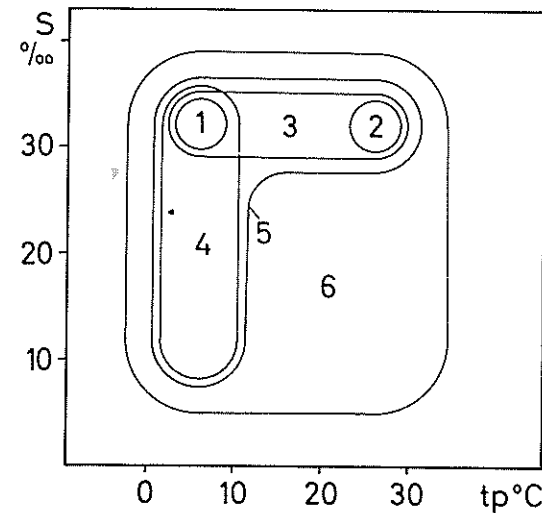
Men ofte er det enkelte bestemte dyre- eller plantearter i økosystemerne, der har vores hovedinteresse. Det kan være, fordi vi udnytter dem direkte i jagt eller fiskeri, eller det kan være fordi de generer os som skadedyr eller ukrudt. Derfor skal vi inden vi forlader spørgsmålet om stabilitet i naturen, se lidt nøjere på, hvordan det enkelte individ og en enkelt bestand af organismer kan reagere på indgreb udefra.

Tolerance

Den enkelte organisme har en vis tolerance overfor pludselige ændringer i miljøet

Ligesom hele økosystemet er i stand til indenfor visse grænser at modvirke ændringer, der påføres systemet udefra (det vi kalder økosystemets stabilitet), således er også den enkelte organisme i stand til at modvirke ydre påvirkninger og dermed at eksistere under ændrede forhold.

Men der er naturligvis grænser for, hvor store ændringer i miljøet organismen kan tåle. For eksempel er der både en øvre og nedre grænse for, under hvilke temperaturer ferskvandsfisk kan trives.

(Efter: Bent Muus.)

Fig. 64. Også overfor saltholdighed har fisk forskellige tolerancegrænser. Figuren viser hvorledes man kan inddеле forskellige marine dyrearter i grupper efter deres tolerance overfor temperatur ($tp^{\circ}C$) og saltholdighed (S ‰). Gruppe 1 er nogle arktiske arter og gruppe 2 omfatter de fleste af de arter, der lever omkring de tropiske koralrev. Begge disse grupper har begrænset tolerance, men lever samtidig i meget stabile miljøer (med hensyn til temperatur og saltholdighed). Gruppe 3 omfatter dyrene i den nordlige tidevandszone, hvor saltholdigheden ligger konstant på ca. 32 ‰, mens temperaturen kan svinge meget. Gruppe 4 omfatter nogle arktiske arter, der kan leve f.eks. i flodmundinger med tidevand, hvor saltholdigheden svinger meget. Gruppe 5 omfatter f.eks. rødspætten, mens gruppe 6 er toleranceområdet for egentlige brakvandsarter, der har stor tolerance både overfor svingninger i saltholdighed og i temperatur.

Dette kan man for eksempel studere ved at holde fisk i akvarier med forskellig vandtemperatur. Hvis man sørger for, at fiskene får lige meget føde, vil man efter nogen tid kunne konstatere, at fiskene i de meget kolde akvarier slet ikke er vokset, hvis de da ikke ligefrem er dræbt af kulden. Heller ikke fiskene i de meget varme akvarier vokser. Men fiskene i de akvarier med moderate temperaturer er vokset ganske godt. Den temperatur, under hvilken fiskene ikke kan klare sig, kaldes den *nedre tolerancegrænse*. Den, over hvilken fiskene dør, kaldes den *øvre tolerancegrænse*. Forskellen mellem øvre og nedre tolerancegrænse kaldes toleranceområdet eller bare tolerancen. Den temperatur, ved hvilken væksten har været stærkest, benævnes den optimale temperatur eller *optimum* (se også fig. 64).

Tilpasning

Den enkelte organisme kan indenfor visse grænser lidt efter lidt tilpasse sit toleranceområde til ændrede ydre forhold

Imidlertid viser det sig, at man ikke nødvendigvis vil få samme tolerance og samme optimale temperatur fra det ene forsøg til det andet, selvom man arbejder med den samme art. Det er der flere grunde til.

For det første er optimum og toleranceområdets bredde ikke det samme for én og samme fisk livet igennem. For fisk og de fleste andre organismer gælder, at toleranceområdet er snævert i perioden omkring formeringstidspunktet og den tidlige opvækst. For eksempel er der voksne fisk der kan leve indenfor et temperaturområde på ca. 20 grader, mens æggene kun kan udklækkes indenfor et snævert temperaturinterval på to-tre grader.

For det andet vil udfaldet af vores akvarieforsøg i en vis udstrækning være bestemt af, ved hvilken temperatur fiskene har levet, inden de blev anvendt som forsøgsdyr. De fysiologiske processer i organismerne tilpasses nemlig lidt efter lidt de forhold, som miljøet byder på. Er forsøgsdyrene i vort forsøg hentet fra 15 grader varmt vand, vil de formentlig have optimum ved 15 grader. Var de hentet fra 20 graders vand ville optimum kunne forventes ved 20 grader. Dette kan dog ikke varieres i det uendelige. Nærmer vi os tolerancegrænserne kan tilpasningen ikke slå til længere.

Vi er her kommet til et meget vigtigt og alment princip: Organismerne har fra fødslen nedarvet en vis bredde af muligheder (eksempelvis muligheden for som voksne at kunne leve et eller andet sted indenfor temperaturintervallet 15-30 grader). Men ikke alle mulighederne realiseres. Hvilken del, der bliver realiseret, bestemmes af de ydre forhold, der bydes de opvoksende organismer.

Organismerne vil også kunne tilpasse sig helt fremmedartede stoffer, hvilket bl.a. er af betydning idag, hvor mange typer gifte fra produktionen slipper ud af miljøet. Velkendt er det for eksempel, hvorledes et menneske lidt efter lidt kan vænnes til stadigt større doser af en eller anden gift (nikotin, koffein, forskellige former for medicin, narkotika o.s.v.) i så stærke doser, at det ville kunne slå en ikke-tilvænnet ihjel.

For visse stoffer gælder det, at der skal en dosis af en vis størrelse til, før der sker nogen skade. Man taler om, at der er en tærskelværdi for, hvornår stoffet optræder som gift. Skal man beskytte

mennesker og miljø er det med den slags gifte klart, at man må lave bestemmelser om, at giften ikke må tilføres i doser over tærskelværdierne.

Det man normalt gør, når man skal finde en tærskelværdi er, at man ved hjælp af forsøg med dyr finder frem til den laveste værdi, der kan forventes at ville skade et menneske, og man fastsætter så faregrænsen ved en tiendedel eller en hundrededel heraf.

Men der findes også stoffer, for hvis skadevirkning der ikke eksisterer nogen tærskelværdi. Her kan ingen give nogen sikkerhed i absolut forstand, med mindre man simpelthen stopper forureningen. Sundhedsmyndighedernes dilemma afspejles også af, at man bestandigt nedsætter grænseværdierne. For eksempel accepterede man oprindeligt, at fisk kunne indeholde 5 mg kviksølv pr. kilo. Siden er grænsen nedsat til 1 mg/kg i Danmark. I USA er man nu nede på 0.5 mg/kg. Og i Sverige taler man om at sænke den yderligere til 0.2 mg/kg.

Men ét er, hvilke tolerancegrænser og tærskelværdier man kan måle ved kontrollerede laboratorieforsøg. Her holder man alle faktorer konstante, mens man varierer den faktor, hvis tærskelværdi man ønsker at finde. Går man ud i naturen, vil det ofte vise sig, at der sker noget andet. Den *økologiske effekt* er ofte anderledes, end man umiddelbart ville forvente udfra sine laboratorieforsøg. Tolerancegrænser kan ikke fastsættes entydigt, fordi den økologiske effekt er et samspil af mange faktorer. For eksempel kan den nedre tolerancegrænse for muslingers krav til vandets indhold af stoffet calcium sænkes, hvis der er rigeligt med grundstoffet strontium til stede i vandet. For karper er den nedre tolerancegrænse for iltmængden i vandet 0.8 mg/liter ved en temperatur på 1 grad, ved 30 grader er den 1.3 mg/liter.

Også for giftstoffers virkning kan den økologiske effekt være en anden, end den man måler i laboratoriet. Særlig kedeligt er det i situationer, hvor den endelige virkning af flere giftstoffer sammen bliver større end summen af de enkelte giftes virkning. Dette kaldes for *synergi*. Synergi er naturligvis særlig ondsksfuld, hvor flere stoffer er ledt ud i harmløse koncentrationer, men hvor summen af dem alligevel bliver skadelig. Et eksempel på en sådan effekt har man i forbindelse med to stoffer i bilers udstødningsgas. Når nitrogenoxid og uforbrændte kulbrinter udsættes for sollys, vil der dannes det, der kaldes fotokemisk smog. Det giver mennesker åndenød, og får øjnene til at løbe i vand. Men det er desuden stærkt giftigt for planter, idet det dels forhøjer respirationen, dels nedsætter fotosyntesen, således at planten »sulter«. Et andet eksempel på synergi, som vi vil komme nærmere ind på i kapitel 10,

opstår, når svovlforbindelser (svovloxider) efter forbrænding af olie frigøres i en atmosfære, hvor det kommer i forbindelse med støv. Føres støvet med svovloxidet hen på en fugtig overflade (som for eksempel i svælg og lunger) dannes svovlsyre.

Udover tilpasning og synergi skal vi omtale endnu et fænomen, der kan gøre den økologiske effekt anderledes end forventet, nemlig *adaptation*.

Adaptation

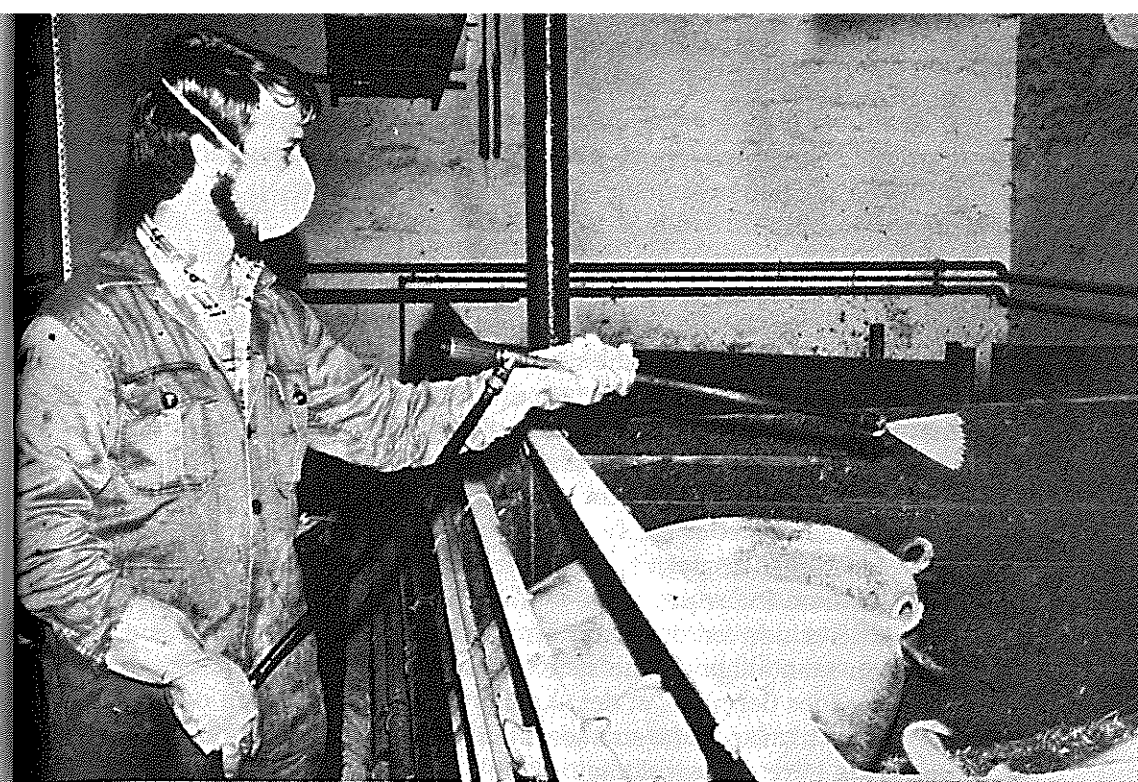
Når de arvelige egenskaber i hele bestanden af organismer ændres som svar på en ydre (langvarig) påvirkning, taler man om adaptation

Herhjemme begyndte man i slutningen af fyrrerne at anvende insektgiften DDT i kampen mod fluer. Efter få år så man gang på gang eksempler på, at giften ikke var tilstrækkelig effektiv. I begyndelsen mente man, at det var, fordi landmændene havde anvendt for svage doser. Og man indskærpede betydningen af ikke at spare på giften. Først senere blev det klarlagt, at den manglende effektivitet ikke skyldtes for svage doser, men derimod »for modstandsdygtige« fluer.

Der var opstået det, man kalder modstandsdygtige (*resistente*) *stammer*. Dannelsen af resistens er et eksempel på den proces, der kaldes adaptation. I modsætning til den fysiologiske tilpasning vi så på før, er det ved adaptation ikke det enkelte individ, der tilpasser sig de ændrede forhold, men derimod bestanden som sådan. Det kræver en lidt nøjere forklaring.

Udsætter man en eller anden bestand af organismer, for eksempel fluer, for et giftstof således at ikke alle de påvirkede fluer slås ihjel (ikke alle får doser over tærskelværdien), vil de mest hårdføre (overfor giften) overleve og formere sig. Gentager man behandlingen på de efterfølgende generationer således, at langt størstedelen dør, mens kun de allermest hårdføre overlever, så vil man efterhånden kunne fremelske en bestand, der kan tåle endog meget store doser af giftstoffet – man har fået fremelsket en resistent stamme ved at ændre bestandens arvelige egenskaber (se fig. 65).

Denne udvikling har gentaget sig næsten hver gang, man har taget en ny gift i anvendelse i landbruget. Først viser den meget lovende resultater, hvorefter virkningen lidt efter lidt forsvinder. Idag har fluerne dannet resistente stammer overfor næsten alle kendte insektgifte.

(Foto: Statens skadedyrlaboratorium)

Fig. 65. Fluebekæmpelse i en svinestald ved sprøjtning af fluernes opholdssteder med et langtidsvirkende middel (dvs. et middel der gennem uger eller måneder virker dræbende på fluer, der opholder sig på de sprøjtede flader). Denne metode har i mange år (siden 1945) været den vigtigste til bekæmpelse af fluer på danske gårde. Hvis sprøjtningen udføres rigtigt, vil langt de fleste af fluerne komme i berøring med giften, og man kan få en meget effektiv bekæmpelse, så længe flertallet af fluerne er følsomme for giften; men man får også en grundig udsortering (selektion) af de modstandsdygtige (resistente) fluer. Fluerne på de danske gårde hører til de mest resistente i verden.

Problemer med resistente stammer kan virke ekstra ondartet i de tilfælde, hvor man ved at sprøjte sin afgrøde mod skadedyr samtidigt får dræbt de »nyttedyr«, der er skadedyrenes naturlige fjender. Hvor skadedyret formerer sig hurtigere end dets fjender, vil det også have de bedste muligheder for hurtigt at danne resistens. Den begyndende resistens hos skadedyret vil få landmanden til at øge doseringen, hvorved de naturlige fjender definitivt forsvinder. Slutresultatet bliver, at man får et skadedyr frem, som hverken kan trues af insektgifte eller af naturlige fjender, hvorfor dets skadevirkning øges.

Problemerne omkring giftsprøjtning mod skadedyr er mangfoldige. På samme måde som kviksvølvforureningen kan sprede sig og ophobes på helt uventede måder i økosystemerne, udviser også mange insektgifte tendens til bioakkumulation. Således er insektgiften DDT ansvarlig for en alvorlig nedgang i rovfuglebestanden, og en uforudset spredning af DDT er årsag til, at der er forbud mod at forhandle frisk (DDT-holdig) lever fra torsk fanget omkring Bornholm. Når dertil kommer, at mange af giftene har øjeblikkelig giftvirkning på mennesker, og tildels langtidseffekter, man kun ved meget lidt om, er det ikke sært, at man leder efter alternativer til den kemiske skadedyrsbekæmpelse.

Det, der ofte nævnes som et alternativ, er *biologisk bekæmpelse*, hvor man i stedet for syntetiske insektgifte anvender »naturens egne bekæmpelsesmekanismer«. Fremfor at sprøjte en mark med DDT, kunne man sprede en portion fjender af det skadedyr man ville til livs udover de områder, hvor skadedyrsangrebet var sat ind. Når man alligevel kun sjældent har anvendt biologisk bekæmpelse skyldes det bl.a., at der skal megen økologisk viden og lokal-kendskab til, for at få en sådan bekæmpelse til at lykkes. Dette kan både gøre det vanskeligt og kostbart.

Idag arbejder man med det, der kaldes *integreret kontrol*, hvor man dels forebygger skadedyrsangreb ved at dyrke særligt modstandsdygtige typer afgrøder, dels behandler jorden på en sådan måde, at det bliver vanskeligt for skadeorganismerne at klare sig. Man sørger for forskellige afgrøder fra mark til mark og fra år til år. Det gør det vanskeligt for skadedyrene at spredes. Og hvis et skadedyrsangreb så alligevel sætter ind, kan man enten kunstigt udsætte nogle af dets fjender eller i nødstilfælde sprøjte med en gift, der ikke spredes for meget.

Indenfor planteforædlingsforskningen har man gennem mange år arbejdet med udvikling af plantearter, som var resistente over for skadedyrsangreb. Men netop i de allerseneste år er man begyndt at modificere denne udvikling, fordi det ofte viste sig, at skadedyrene hurtigt udviklede evne til at omgå planternes resistens. I stedet arbejder man nu mere på at udvikle arter, der kan tåle et vist angreb fra skadedyr, uden at det går væsentligt ud over planternes vigtigste egenskaber. Herigennem regner man med at skadedyrenes evne til at udvikle »modangreb« hæmmes.

Problemer med resistens kendes også indenfor andre felter end landbrug og gartneri. I bekæmpelsen af infektionssygdomme hos mennesker har man således ufrivilligt fået fremelsket penicillinresistente bakterier.

Stabilitetsområde

Indenfor stabilitetsområdet er negative tilbagekoblingsmekanismer i funktion. Udenfor – positive tilbagekoblingsmekanismer

I dette kapitel om stabilitet i naturen har vi dels set på, hvorledes to bestande, mus og ræve, kan regulere hinandens størrelse, hvorved der sikres en vis stabilitet i bestandenes størrelse. Dernæst har vi set mere generelt på stabiliteten i økosystemer ved at sammenligne en uberørt skov med en opdyrket kornmark. Endelig har vi set, hvorledes den enkelte organisme kan tilpasse sig nye forhold, og hvordan bestande af organismer ved at ændre deres arvelige egenskaber kan adapteres til ændrede betingelser. Her skal vi inden vi forlader spørgsmålet om stabilitet i naturen, fremhæve et almindeligt princip for stabiliteten, et princip, der gælder både når vi taler om enkeltindivider, bestande af individer og om økosystemer.

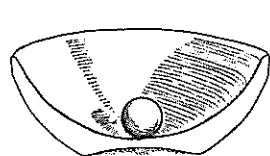
Et eksempel på individniveau kan være et dyr, som vi udsætter for forskellige temperaturer. Indenfor stabilitetsområdet vil fald i temperaturen kunne imødegås med forøget respiration, der frigør varme i kroppen.

På samme måde vil stigende temperaturer kunne imødegås med nedsat varmeproduktion og forøget varmeafgivelse fremkaldt af svedfunktioner. Men kun indenfor et vist område vil disse reguleringsmekanismer kunne slå til. Stiger temperaturen udover den øvre tolerancegrænse vil en yderligere temperaturstigning blot svække varmeafgivelsen, og derved vil situationen yderligere forværres. Under den nedre tolerancegrænse vil dyret efterhånden sløves, hvilket yderligere forværrer situationen ved at sænke varmeproduktionen i kroppen.

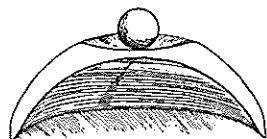
Et andet eksempel på det samme generelle fænomen kan være en sø, der modtager varierende mængder næringssalte. Indenfor stabilitetsområdet vil stigninger og fald i næringsstofftilførslen blive mødt med stigninger og fald i individtætheden uden at økosystemets karakteristiske artssammensætning ændres. Sænkes næringsstofftilførslen under et vist niveau, vil visse af de eksisterende planter kunne udkonkurreres af andre mindre næringskrævende arter, hvorved også vilkårene for de dyr, der er i systemet vil ændres afgørende. Også de vil blive erstattet med andre arter. Stiger næringsstofftilførslen udover den øvre grænse (se omtalen af overgødning s. 138), vil der på samme måde ske en drastisk udskiftning af de arter, der kan trives i systemet.

Dette er det generelle fænomen, at et biologisk system har et givet stabilitetsområde, hvor stabiliteten opretholdes af en række negative tilbagekoblingsmekanismer. Udenfor dette område ophører de at fungere og kan eventuelt erstattes af *positive* tilbagekoblingsmekanismer.

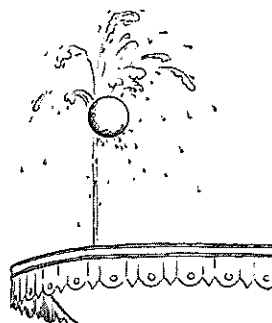
LIGEVÆGTE:

STABIL

BEGRÆNSET

DYNAMISK

Stabil – begrænset og dynamisk ligevægt Biologiske systemer er i dynamisk ligevægt

Dette, at systemerne kun har en stabilitet, der ligger indenfor et afgrænset stabilitetsområde, udtrykkes ved at sige, at systemet er i *begrænset ligevægt* i modsætning til *stabil ligevægt*. Dette er illustreret i fig. 66, hvor man kan tænke sig en kugle liggende henholdsvis i bunden af en dyb skål og i en lille hulning på toppen af en bakke. Kuglen i skålen kan man skubbe til så meget man vil; den vil alligevel altid rulle tilbage til udgangspositionen. Kuglen på bakketoppen derimod kan kun tåle påvirkninger af en vis størrelse (indenfor toleranceområdet). Bliver påvirkningerne for store, får vi en situation, hvor systemet (kuglen) blot vil svare på yderligere påvirkninger ved at accelerere væk fra udgangspositionen. På engelsk betegnes dette som »run away« effekt.

Vi har i dette kapitel gentagne gange været inde på, hvorledes alt liv, og dermed alt, hvad der sker i økosystemerne, er betinget af en stadig strøm af energi gennem systemet. Ligevægten i naturen opretholdes under et stadigt forbrug af energi og en stadig cirkulation af stof – det er kun tilsyneladende, at naturen er uforanderlig. Den skov, du ser idag, er ikke den samme som den, du så

i fjor. Små ændringer er sket. Molekylerne er stort set skiftet ud i alle individer, du møder igen, og mange af de dyr og planter, du så sidst, er væk og erstattet af deres afkom. Som Heraklit sagde: »Alting flyder«, sat i gang af en stadig strøm af energi. Derfor er det mere beskrivende at tale om en *dynamisk ligevægt*, som vi bedre end med kuglen i en hulning på en bakketop kan illustrere med et guldæble i et springvand. Æblet er i ligevægt, men hele systemet er betinget af, at der til stadighed kommer en kraftig vandstrøm nedefra.

Kort sagt

Biologiske systemer har en evne til at modstå indgreb udefra, således at tilstanden, som systemet var i før indgrebet foretoges, genoprettes. Dette gælder økosystemer såvel som bestande og individer.

Økosystemerne vil ved en såkaldt succession udvikle sig henimod en sluttetilstand, som kaldes klimakssamfundet, der er typisk for pågældende områdes klima og beliggenhed.

Det enkelte individ har en vis tolerance overfor ændringer i de forskellige miljøfaktorer. Tolerancen kan ændres ved, at der sker en tilpasning lidt efter lidt.

En hel bestands tolerance kan ændres ved, at bestandens arvelige egenskaber ændres. Dette kaldes adaptation. Adaptation til en gift resulterer i, at der opstår resistente stammer.

Biologiske systemer er i dynamisk ligevægt, nærmere betegnet en ligevægt, der bl.a. er afhængig af at systemet tilføres en jævn energistrøm.

IV. DEL

ØKOLOGIENS ANVENDELSE

Indledning

I Del I forsøgte vi med befolkningsproblemerne som eksempel at vise, hvorledes man kun når frem til en ufuldstændig forklaring på økokrisens problemer, hvis man udelukkende holder sig til biologien. Disse problemer er af en sammensat natur, hvori der indgår både biologiske, sociale, økonomiske og politiske elementer. Dette tog vi op i Del II. Til dels med historiske eksempler søgte vi at vise, hvorledes behovet for viden om menneskets sammenspil med naturen altid har eksisteret, samtidigt med at det har ændret karakter i takt med ændringerne i den måde samfundet producerer på. Vi startede med den umiddelbare og stærke naturafhængighed i det grønlandske fangersamfund. Og vi sluttede i kapitel 5 med at beskrive, hvordan kendskabet til samfundets vekselspil med naturen i det moderne industrisamfund er blevet videnskabeliggjort. Der er sket en udskillelse af en selvstændig biologisk videnskabsdisciplin, økologien. I Del III blev økologiens vigtigste elementer gennemgået med udgangspunkt i fødevareproduktionen.

Vi skal her se tre eksempler på, hvordan denne videnskab anvendes. Det første er hentet fra fiskeriet, og drejer sig om styring af ressourceudnyttelsen. Dernæst vil vi gennemgå et eksempel, hvor økologien anvendes i luftforureningsforskningen. Og endelig til sidst bringes et ganske specielt eksempel på, hvorledes økologisk viden, udviklet teknologi og politisk beslutsomhed kan kombineres – den økologiske krigsførelse.

Kapitel 9

NORDSØSILDEN – EN FORNYELIG RESSOURCE

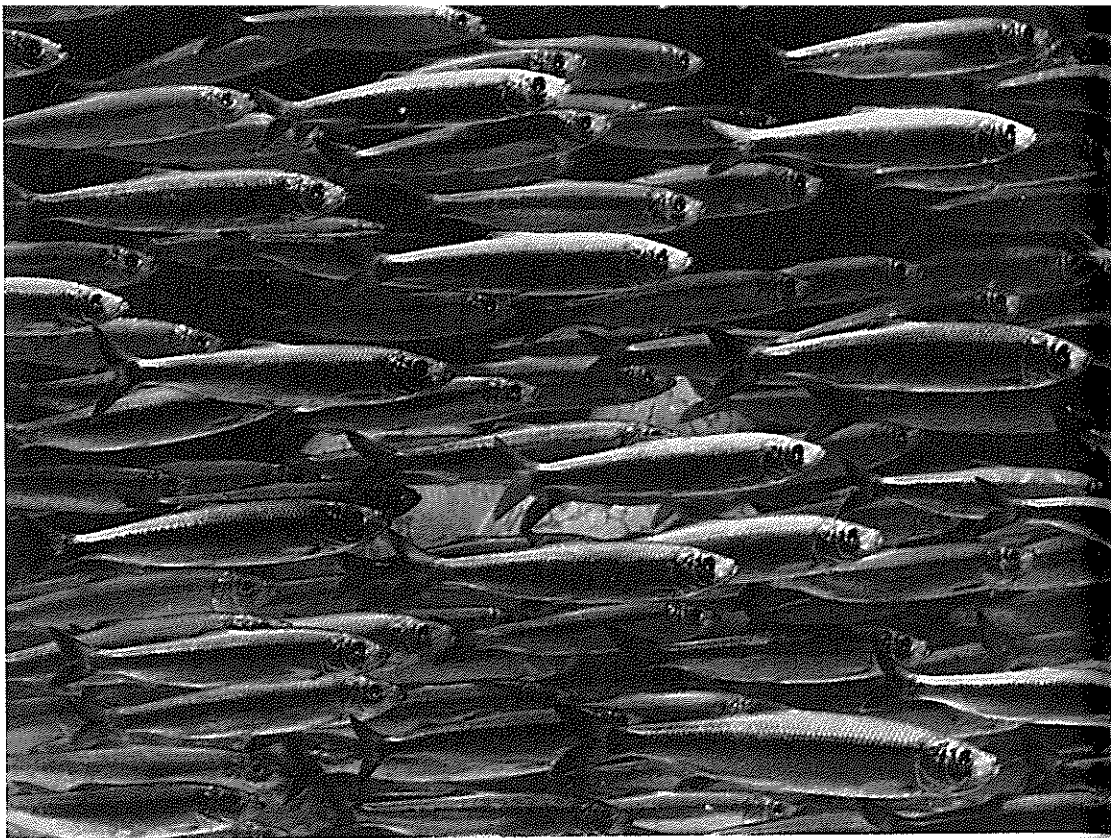
Af de mange problemer af økologisk karakter, som presser sig på idag, er de, der har med udnyttelsen af fiskebestande at gøre, nogle af de mest overskuelige. Det gælder ihvertfald, når det drejer sig om den biologiske viden, der er nødvendig for at forudsige, hvad der sker med fangstens størrelse af en bestemt fiskeart, når vi ændrer på fiskeriindsatsen (antallet af både og redskabstyper).

Fangstudsigterne kan bedømmes på to måder

Som vi så det i eksemplet fra Færøerne har det længe været kendt, at der fra naturens side er grænser for, hvor meget kvæg, der kan græsse på et bestemt område. Og dermed er der også grænser for, hvor mange dyr der kan slagtes pr. år. Men det er først efter at man er begyndt at indføre mere moderne fiskerimetoder (først og fremmest trawl), at man i praksis har fået at føle, hvorledes fiskefangsten i et bestemt havområde er underkastet tilsvarende økologiske lovmæssigheder. Det er derfor en vigtig økologisk opgave at få bestemt den økologiske grænse for fiskeriet – man kunne kalde det »fiskeriskipan« (se side 68).

Dette gøres oftest på to måder. Dels har vi en direkte metode, hvor man så at sige prøver sig frem og ser, hvad den totale fangst bliver med forskellige fiskeriindsatser. Og dels er der den mere indirekte metode, hvor vi studerer forskellige biologiske forhold i bestanden såsom vækst, dødelighed og rekruttering. Sammenholdt med oplysninger om fiskeriets fangster og indsatser kan vi så opstille matematiske modeller. Med modellerne kan vi beregne, hvad fiskeriet ville give med forskellige fiskeriindsatser.

Om disse forudsigelser holder stik er naturligvis helt afhængigt

(Foto: Svend Touborg)

Fig. 67. Nordsøsilden er et eksempel på en dårligt udnyttet ressource.

af, om vores forstudier har givet et realistisk billede af forholdene. Det forudsættes desuden, at bestanden vil opføre sig på samme måde m.h.t. vækst, dødelighed og rekruttering, som den gjorde under de forhold, hvorunder vi udførte vores studier.

Ved den direkte metode sammenholdes fangst med fiskeriindsats

I fig. 68 er vist sammenhængen mellem fangsten i den mellemste og den sydlige Nordsø og den fiskeriindsats, der er blevet anvendt til at opnå fangsterne. Det ses til venstre på kurven, at så længe fiskeriindsatsen var lav kunne fangsterne forøges kraftigt med en øgning af indsatsen. Men ved lidt højere indsats ændredes billedet, således at en forøgelse af fiskeriindsatsen ikke gav en tilsvarende

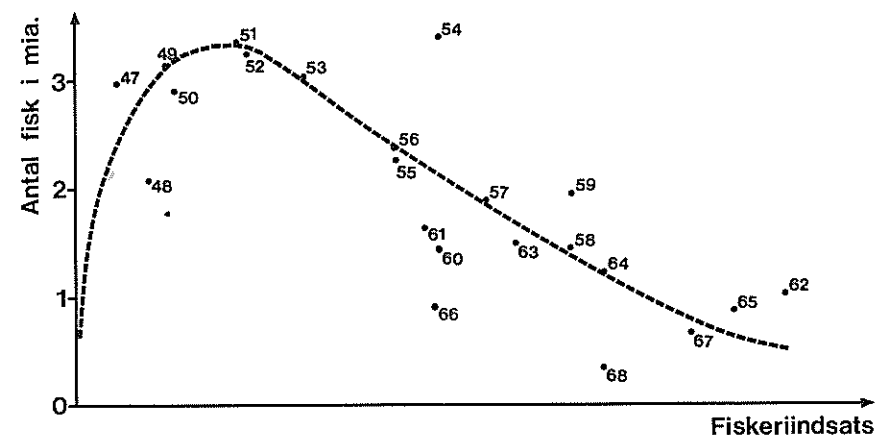

Fig. 68. Sammenhængen mellem den samlede fangst og den samlede fangstindsats for årene 1947-68 i den sydlige og mellemste del af Nordsøen.

forøgelse af fangsterne. For eksempel gav en næsten fordoblet indsats fra 1949 til 1951 kun en forøgelse af fangsterne på få procent.

Da vi kom over på højre side af kurvens toppunkt, oplevede vi tilmed, at de samlede fangster faldt, da antallet af skibe blev forøget. Netop denne situation er idag desværre en realitet for de fleste større fiskeribestande i verden, ikke mindst Nordsøen.

En oplagt løsning ville være at forlange, at fiskeriindsatsen i de forskellige havområder skulle reguleres, så den lå på det niveau, der giver den største fangst (svarende til maksimum på kurven). Men for at indse, at problemet ikke er så simpelt endda, må vi først se lidt nærmere på den indirekte metode.

Ved den indirekte metode studeres vækst, dødelighed og rekruttering

Ved en fiskebestands produktivitet forstår vi her bestandens produktion af ny biomasse tilgængelig for fiskeriet. Vi har allerede nævnt de tre forhold, man især interesserer sig for, når man skal vurdere produktiviteten: Man vil gerne vide 1) hvor hurtigt en enkelt fisk i gennemsnit vokser, 2) hvor mange fisk af en årgang der dør pr. år, enten fordi de fanges eller fordi de omkommer af mere naturlige årsager, 3) hvor mange nye fisk (rekrutter) der årligt kommer ind i bestanden.

I fig. 69A er aftegnet en kurve, der beskriver væksten af en gennemsnitssild ved at angive, hvor meget den vejer på forskellige

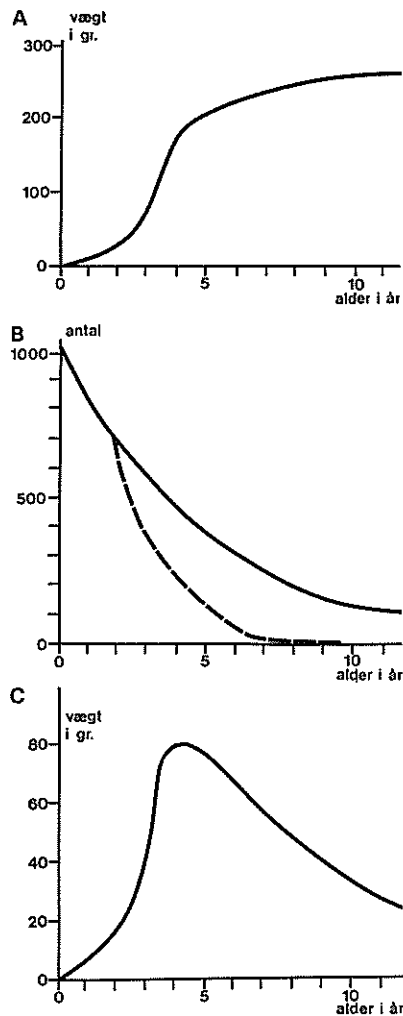

Fig. 69. Nordsøild. I A) er vist, hvorledes en enkelt sild i gennemsnit vokser (se også tabel s. 170). I B) er vist dødeligheden d.v.s. den hastighed hvormed en årgang reduceres (her sat til 1000 fisk). Den fuldt optrukne linie viser dødeligheden, når bestanden alene udsættes for naturlig dødelighed, den stiplede linie viser, hvorledes bestanden reduceres, hvis et fiskeri sætter ind når årgangen er to år. I C) er vist hvorledes biomassen ændres med tiden, hvis 1000 sild vokser som beskrevet i A) og bestanden reduceres som beskrevet i B) i den fuldt optrukne kurve. Den største fangst ville altså kunne fås, hvis man kunne fange sildene ved 4-års alderen.

tidspunkter af sit liv. Man ser, at den enkelte fisk i begyndelsen tager forholdsvis lidt på i vægt. Derefter kommer der en periode med kraftig vækst. Denne afløses igen af en fase, hvor væksten gradvist aftager, indtil den hos de meget gamle fisk næsten ophører. Da man kan bestemme en fisks alder ved at tælle årringe på skæl og knogler, er det en forholdsvis let sag at få undersøgt vækstforholdene.

I fig. 69B er vist overlevelseskurven for en given årgang fisk, som ikke er udsat for befiskning. Stiplet er vist overlevelseskurven for en befisket bestand. Man kan på disse kurver aflæse, hvor mange der endnu er i live af en årgang efter en given tid. Bortset fra de allerførste måneder af en årgangs liv, regner man i reglen

med, at der dør en fast procentdel af bestanden pr. år, som følge af angreb fra naturlige fjender, snylttere (den såkaldte naturlige dødelighed) og efter rekrutteringen også p.g.a. fiskeriet (den såkaldte fiskeridødelighed) (fig. 69B).

I fig. 69C er vist, hvorledes den samlede biomasse af en årgang, hvis overlevelse er beskrevet i fig. 69B, udvikler sig, hvis den enkelte fisk vokser som beskrevet i fig. 69A. Vi har altså – for at få årgangens samlede biomasse for hvert år – ganget antallet af overlevende med den gennemsnitlige vægt på pågældende tidspunkt. Biomassen er til at begynde med næsten nul, da hver enkelt nyklækket fisk er meget lille (1 million æg vejer et par kilo). Årgangens biomasse må også før eller siden ende med at blive nul, når den sidste fisk er død. Og da vi af kurverne kan se, at væksten er stadigt tiltagende, medens antallet er stadigt aftagende, er det klart, at biomassen på et eller andet tidspunkt må være større end nogensinde både før og efter – den må have et maksimum.

Hvis man vil sikre sig så stor fangst som muligt, skal man altså fange de fisk, der har nået den alder, der svarer til dette maksimum på biomassekurven (fig. 69C). Så længe fiskene er yngre, dannes der mere fiskekød pr. år, end der går tabt ved død. Og for fisk, der er ældre, tabes mere pr. år ved at fisk dør, end der kan skabes ved vækst hos de overlevende.

Indtil videre har vi i forbindelse med fig. 69 kun talt om vækst, dødelighed og biomasseændringer hos en enkelt årgang. Nu består bestanden af fisk i havet af mere end een årgang fisk, men det ændrer ikke noget ved princippet om, at der er een størrelse af fiskeriindsatsen, der vil kunne give en større fangst end alle andre. Derimod er der en række andre forhold, som må diskuteres, før man kan forstå, hvilke økologiske konsekvenser en øgning af fiskeriindsatsen kan have.

Når fiskeriindsatsen går op, går antallet i bestanden ned

Når vi begynder at fiske på en bestand, vil dødeligheden i bestanden øges (se fig. 69B). Hvor der før bare døde fisk af naturlige årsager, vil der nu også omkomme fisk på grund af fiskeriet. Men denne ekstra fiskedødelighed indtræder ikke i fiskenes første leveår, idet vi jo i reglen ikke er interesserede i at fange de allermindste fisk, men helst vil have at fangsten består af fisk over en vis

størrelse. Men alt i alt er det med fiskeriets start blevet farligere at være fisk. Det påvirker bestandens alderssammensætning, således at der bliver relativt få gamle. For silden i Nordsøen er denne ændring i alderssammensætning illustreret i fig. 70.

Fiskeriet bevirker altså, at antallet i bestanden går ned, og dette rammer især antallet af gamle fisk. I Nordsøen har den stigende fiskeriindsats betydet, at bestanden af voksne sild i 1974 var nede på 5% af, hvad den var i 1947.

Væksten kan ændres, når fiskeriindsatsen stiger

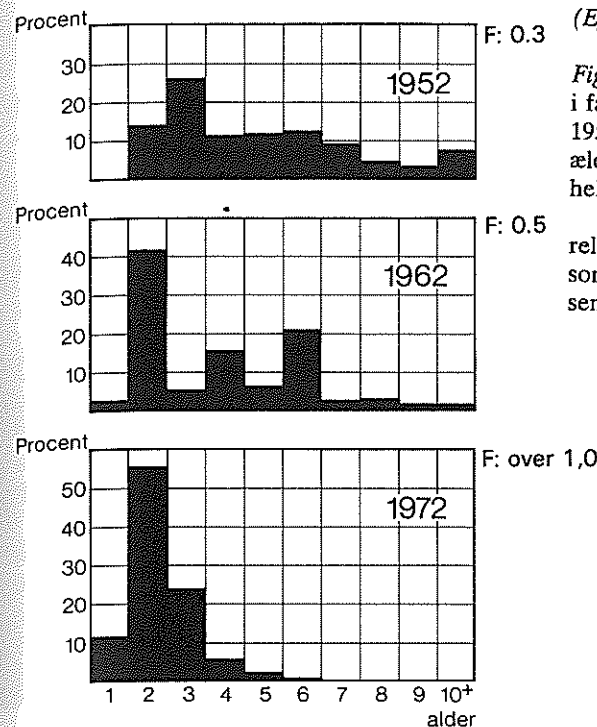
Når man, så længe fiskeriindsatsen er lav, i reglen kan øge fangsten i samme takt som man øger indsatsen på trods af at antallet i bestanden nedsættes, hænger det sammen med at væksten hos »gennemsnitsfisken« i reglen foregår lidt hurtigere, når fiskeriet tynder lidt ud i bestanden. Der bliver mere mad til de overlevende.

Fisken må have tid til at vokse

Men bliver fiskeriindsatsen hård, reduceres bestanden til kun at bestå af de alleryngste årgange. I fig. 70 ses det, at fangsten i 1972 overvejende bestod af 2-årige sild. Af tabellen ses, at den kraftigste tilvækst hos Nordsøsislen ligger i det tredje leveår. Det vil altså sige, at silden fanges inden den har været gennem sin bedste vækstperiode.

Tabel: gennemsnitlig vægt i gram hos Nordsøsislen ved begyndelsen af året

alder (år):	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
vægt (gram):	5	25	75	182	207	226	240	249	256	261	264
tilvækst pr. år:	20	50	107	25	19	14	9	7	5	3	

(Efter Fisk og hav, 73)

Fig. 70. Alderssammensætningen i fangsterne af sild fra Nordsøen i 1952, 1962 og 1972. Bemærk at de ældre fisk efterhånden forsvinder helt.

På figuren er også angivet størrelsen af fiskeridødeligheden (F), som er et udtryk for fiskeriindsatsens størrelse.

Fisken må have tid til at formere sig

Et fjerde forhold, som umiddelbart forekommer indlysende, er, at det ikke kan nytte at befiske bestanden så hårdt, at ingen når at blive kønsmodne. (Det sker hos Nordsøsislen, når den er 3 år gammel).

Når man ikke tidligere har tillagt dette forhold så stor betydning, hænger det sammen med, at fisk i reglen er uhyre frugtbare. En enkelt voksen hunsild kan producere 50.000 æg pr. år.

I en bestand, der holdes konstant, d.v.s. hverken vokser eller aftager, må det gælde at kun to af de æg en hunsild lægger i løbet af sit liv, udvikler sig til voksne fisk (en han og en hun), der når frem til at formere sig, medens 49.998 dør inden.

Samtidigt er det imidlertid klart, at selvom en meget stor del af de voksne hunner omkommer, vil en lille rest alligevel, p.g.a. den store frugtbarhed, være i stand til at opretholde bestandens størrelse uforandret.

Sagt på en anden måde: Det der er afgørende for størrelsen af næste årgang er ikke så meget antallet af gydende hunner, men derimod den dødelighed der påføres æg og larver.

Dette har været god latin, indtil vi i de senere år er kommet til at lære meget hårdt befiskede bestande at kende. For flere fiskebestandes vedkommende heriblandt Nordsøsilden (og Islandstorsken) næres der idag velbegrundet frygt for, at man simpelthen ved for hård befiskning og uheldige vejrforhold omkring gydetidspunktet, vil være istand til helt at udrydde bestanden for evigt. Dette hænger sammen med, at årgangsstyrken selv under naturlige tilstande svinger meget. Nogle år kan gydningen slå helt fejl og andre år kommer der enorme mængder larver igennem den første farlige tid. I gamle dage kunne en årgang sild optræde i fangsterne i 10-15 år. Idag er bestanden befisket så hårdt, at den stort set kun består af 2-3 årgange. Slår rekrutteringen nu fejl 3-4 år i træk, vil bestanden være udryddet.

Kort sagt

Når en fiskebestand udsættes for fiskeri, vil antallet af fisk i bestanden gå ned, især vil antallet af ældre fisk aftage.

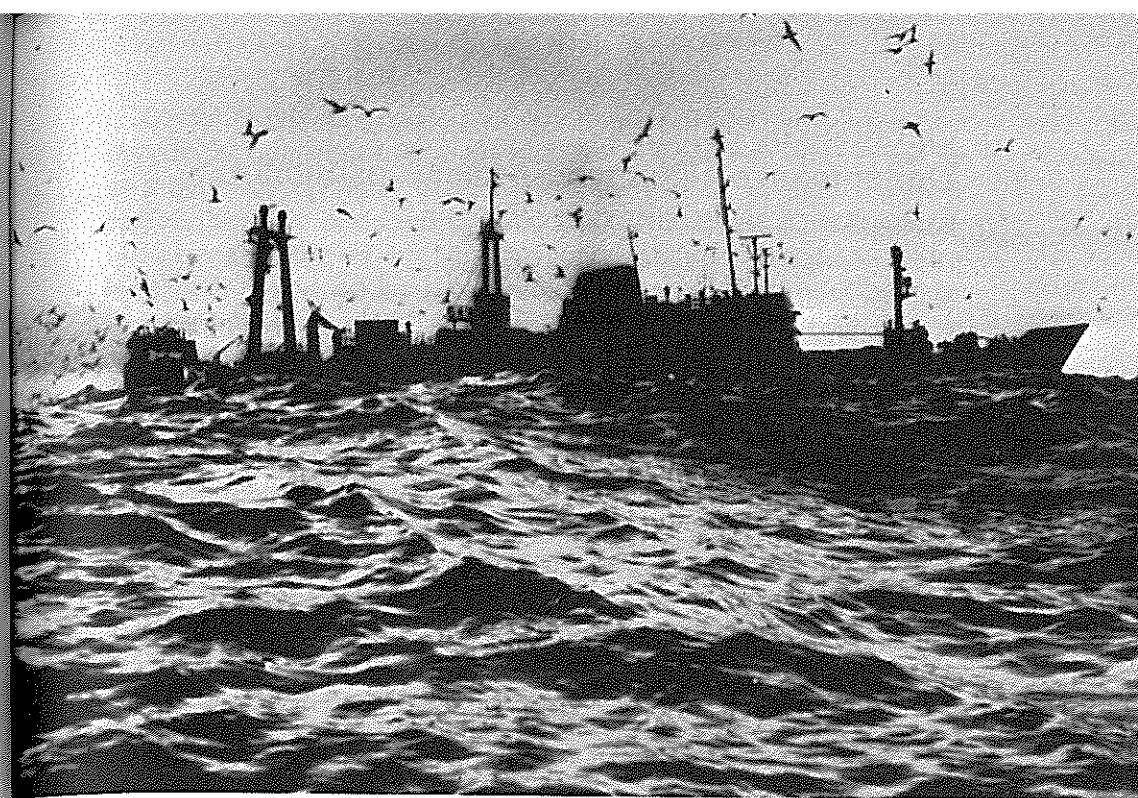
Ved den hårde befiskning af silden i Nordsøen rejser der sig problemer, fordi fiskene fanges inden de når ind i deres bedste vækstalder, og inden flertallet har nået at blive kønsmodne. Det giver to væsentlige problemer:

- 1. De samlede fangster er betydeligt mindre, end de ville være med langt mindre fiskeriindsats.*
- 2. Faren for at sildebestanden helt udryddes kan ikke udelukkes.*

Ved at regulere på maskevidde og antal af skibe kan vi bestemme, hvor stor silden er inden den fanges, og hvor stor en del af bestanden, der årligt tages

Nu ville spørgsmålet om en fornuftig regulering være let, hvis vi havde alle vores sild i et dambrug. Der ville vi kunne vente til det rigtige tidspunkt var inde. Vi kunne tage et passende antal gydefisk fra, hvorefter vi kunne tappe vandet af dammen og samle resten af fiskene sammen. Men da vi jo ikke kan tømme havet, er forholdene anderledes, når det drejer sig om regulering af fiskeriet dér.

Da vi ikke på en enkelt dag kan få gennemfisket hele Nordsøen

(Foto: Nordisk Pressefoto)

Fig. 71. Moderne tysk hæktrawler i Nord-Atlanten.

100% effektivt, kan vi ikke gøre os håb om at fange samtlige fisk af en given årgang, men kun en vis procentdel, idet det vil lykkes mange fisk at undgå redskabet, og endnu flere fisk vil overhovedet ikke møde et redskab.

I havet kan vi dog alligevel i en vis udstrækning bestemme, hvor stor en del af bestanden vi fanger pr. år ved at regulere antallet af skibe. Og ved at ændre på maskevidden i garnene kan vi også bestemme hvor store (og dermed hvor gamle) fiskene er, før de fanges.

De forhold, som her er omtalt under den direkte og den indirekte metode, er velundersøgte for sildens vedkommende. Det er derfor naturligt at spørge, hvorfor man dog ikke har reguleret fiskeriet på en sådan måde, at de samlede fangster er maksimale.

Økonomi og politik

Der er mange tildels modstridende økonomiske interesser i sildefiskeriet

Når man vil søge forklaringen på, at der stadig drives rovdrift på Nordsøens sildebestand, selvom den tilstrækkelige viden om sildebestandens produktivitet har foreligget i adskillige år, må man huske på, at mange forskellige, adskilte interesser deltager i fiskeriet. Mange nationer og mange selvstændige fiskere har hver for sig deres egne og indbyrdes til dels modstridende økonomiske interesser at varetage.

På internationalt plan har belgiske og franske fiskeriinteresser længe efterlyst en beskyttelse af de helt små sild, som lever i området ud for Jyllands vestkyst. Fiskeribiologerne har kunnet vise, at sildebestanden som helhed vil kunne give større fangster end idag, hvis fiskeriet på småsild bliver begrænset eller stoppet. Dette har Danmark sat sig stærkt imod, fordi det ville betyde, at en stor del af det danske fiskeri måtte lægges om til fiskeri på store sild længe væk fra de største danske havne. Dette ville igen forringe de danske fiskeres konkurrenceevne i forhold til nu, hvor man kan hente gode fangster af småsild nær ved land. Også indenfor landets grænser er interesserne modstridende. Fiskerne i de nordvestjydske havne er fortrinsvis interesseret (som de øvrige nationers fiskere) i fiskeri på storsild. Men deres interesser kommer ikke til orde, fordi de danske fiskeriorganisationer i dette spørgsmål domineres af interesserne fra de sydvestjydske havne, hvorfra småsildfiskeriet foregår. En optimering af det samlede sildefiskeri ville således betyde økonomisk tab for de danske småsildfiskere mod en større økonomisk gevinst for de nordvestjydske og de udenlandske fiskere.

Når småsildfiskerne fra Esbjerg ikke uden videre slår sig på storsildfiskeri, er der også andre nok så væsentlige årsager: Dels ville det kræve en omlægning af fiskeriområde og fiskerimetode, som ikke ville være billig at gennemføre. Dels ville det skabe andre kortsigtede økologiske og/eller økonomiske problemer: Skulle Esbjergfiskeren pludselig gå over til fiskeri på store sild ville overfiskningen på gamle sild de første år øges yderligere og fangsten ville som helhed dale. Først når den gavnlige virkning af fredningen af småsild havde slået igennem, ville fangsten stige igen. Skulle omlægningen ske uden væsentlige økologiske konsekvenser, måtte Esbjergfiskerne enten lade sildefiskeriet ligge stille nogle år, eller også måtte de andre Nordsøfiskere mindske deres andel i storsildfiskeriet.

Dette er typisk. I reglen vil det at følge fiskeribiologernes råd betyde, at fangsterne først går ned, for så siden hen efter et par år at stige over niveauet idag. Men dette kan de enkelte fiskere i reglen ikke tåle økonomisk. I det liberale danske fiskeri reguleres indsatsen nemlig af kortsigtet økonomisk nødvendighed. Dette hænger sammen med, at den enkelte kutterejer konstant er økonomisk hårdt spændt for med afbetalinger på kutter og redskaber. Han har simpelthen ikke råd til at mindske sin indtægt nu mod håbet om en økonomisk gevinst om 2-3 år – en gevinst, som han i øvrigt ingen garantier har for, at netop han vil få del i.

Da de danske småsildfiskere ikke umiddelbart får noget positivt ud af en regulering, er det forståeligt, at de ikke bakker ændringsforslag op. Men resultatet er, at man idag fisker sild med en fiskeriindsats, der er alt for stor, idet en kraftig reduktion af flåden ikke bare ville give de samme, men 6 gange større fangster, end der samlet tages idag. (900.000 tons i stedet for 170.000 tons (1976)).

Problemet med at få flådens størrelse afpasset efter sildebestandens størrelse bliver ikke mindre af, at mange (også andre end fiskere) på grund af skattefiduser kan have gevinst ud af at investere i nye kuttere, også i en tid hvor fangsterne daler.

Imidlertid er det for den enkelte Esbjergfisker – med eller uden »økologisk bevidsthed« – altså sund fornuft og ikke dumhed at modsætte sig de foreslåede reguleringer af fiskeriet.

Til spørgsmålet, om hvorfor man stadigvæk driver rovdrift på sildebestanden, er svaret det samme, som vi har mødt flere gange tidligere i denne bog: at økologiske problemer ikke kan forstås, hvis de kun ses under en snæver biologisk synsvinkel ude af sammenhæng med de økonomiske og politiske forhold. Det vil her sige, at den internationale fiskeripolitik og den økonomiske struktur i det danske fiskeri må tages med i betragtning.

Dette eksempel viser os et økologisk problem, som ikke har fundet nogen løsning – ikke fordi vi mangler den fornødne økologiske viden, og ikke fordi der er tale om nogle særligt dumme eller egoistiske fiskere – tværtimod – men fordi produktionen finder sted i et økonomisk system, som lægger hindringer i vejen for en løsning. De økonomiske mekanismer, der ligger bag er de samme, der er beskrevet under omtalen af den moderne hvalfangst (kap. 5).

Ser vi ud over verden idag kan vi finde mange eksempler på rovdrift. Men vi ser dog også nogle få eksempler på at reguleringer har kunnet beskytte fiskebestandenes produktivitet. Men et heldigt resultat har man kun opnået de steder, hvor man har givet afkald på gamle ideer om havenes frihed og den enkelte fiskers ret

til at fange så meget han kan, hvor han vil – hvor disse liberalistiske ideer er blevet opgivet til fordel for samarbejde og styring.

Men kraftige ændringer er på vej. Med Danmarks indtræden i EF, er reguleringen af det danske fiskeri ikke længere et nationalt anliggende, hvor man eventuelt kan indgå frivillige overenskomster med andre nationer. Idag er en fælles EF-fiskeripolitik under udvikling. Med indførelsen af 200 miles fiskerigrænser verden over er Nordsøen blevet et EF-hav, hvor Danmark må følge EF's direktiver. Foreløbig har det betydet, at fangsterne har måttet skæres yderligere ned end til det lave niveau, hvor rovfiskeriet i forvejen havde bragt det.

EF-Kommissionen forbød i 1978 og 1979 alt direkte fiskeri på sild, og fremover skal være forbudt at lande sildefangster til industriformål. De eneste sild, der da lovligt kan gå til fiskemelsfabrikkerne, vil være de højst 5-10% sild, som kan accepteres som uundgåelige bifangster ved andet industrifiskeri.

EF-Kommissionen anfører, at restriktionerne er videnskabeligt begrundet. Blandt andet frygter man en udryddelse af bestanden – altså en trussel mod selve fiskerierhvervets overlevelse.

Men, som vi har søgt at vise tidligere, er det sjældent, at løsnin-gen af samfundsmæssige problemer alene hviler på et videnskabeligt grundlag. Når formanden for Danmarks Havfiskeriforening derfor karakteriserer de skrappe kvoteringer som udelukkende politisk begrundede, må vi give ham delvis ret.

Sagen er nok, at de videnskabelige argumenter for regulering af sildefiskeriet har kunnet gå hånd i hånd med de mest magtfulde EF-partners ønske om at beskytte deres eget konsumfiskeri, et ønske de i kraft af deres betydning har kunnet gennemtrumfe, selvom det er sket på bekostning af det danske fiskeri på småsild.

Men der er langt igen. De politiske diskussioner vil fortsætte ligesom de videnskabelige. Det sidste skal vi se nærmere på.

Når der er færre sild må energistrømmen finde andre veje

Vi har omtalt, hvorledes der for den enkelte fisker kan være fornuft i ikke at følge fiskeribiologernes råd, fordi det på kort sigt i reglen betyder et økonomisk tab. Dertil kommer at tilliden til videnskaben heller ikke er alt for stor, fordi selv økologerne ofte

overraskes af, at udviklingen i fiskebestandene tager en anden retning end forudset. Det skyldes, at vort kendskab til processerne i økosystemerne endnu idag er meget begrænset.

Selvom vor viden om enkelte fiskebestande som f.eks. Nordsø-silden er tilstrækkelig til, at man med rimelighed kan foreslå en omlægning og regulering af det eksisterende fiskeri, er det alligevel relevant at stille spørgsmålet: Kan en sådan regulering virkelig sikre den størst mulige fangst?

Svaret herpå kræver at vi betragter sagen under en lidt bredere økologisk synsvinkel. Vi må se på, hvilke konsekvenser den voldsomme indsats i sildefiskeriet har ikke bare for sildebestanden, men for økosystemet, Nordsøen, som helhed.

I kapitel 6 så vi på, hvorledes den energi, der ved fotosyntesen bindes i organiske forbindelser, strømmer videre i økosystemet. Via græsningsfødekæder og nedbryderkæder giver energistrømmen anledning til liv på højere trofiske niveauer, imens den lidt efter lidt ved respirationsprocesserne omdannes til varme, der til syvende og sidst forsvinder ud i verdensrummet.

Sildebestanden henter hovedsageligt sin føde på første og andet trofiske niveau i form af planktoniske mikroalger, fiskelarver og vandlopper. Når presset på disse fødeemner lettes, i og med at sildebestanden går ned, vil energien, som ligger i disse potentielle fødeemner, kunne vandre andre veje ad andre græsnings- og nedbryderkæder. Der bliver med andre ord plads til, at andre arter ekspanderer dér, hvor sildebestanden aftager. Og på samme måde som mængden af sildens føde påvirkes af sildebestandens størrelse, vil også sildebestanden selv påvirkes af, hvor mange af dens fjender, der er tilstede.

Det er dog svært at sige præcis, hvor stor indflydelse disse forhold har. Men det rører ikke ved det principielle i sagen, at man ud fra simple fødekædebetragtninger kan forvente en tendens til 1) at en reduceret sildebestand vil give større plads til sildens fødekonskurrenter (bl.a. spærling, tobis og brisling), og 2) at en reduktion af bestandene af sildens fjender (bl.a. makrel og torsk) vil virke positivt ind på mængden af sild.

Men hvad siger virkeligheden?

En af de seneste års væsentligste begivenheder i Nordsøfiskeriet har været en kraftig stigning i indsatsen, først i sildefiskeriet siden i makrelfiskeriet. Da det store fiskeri på den norske sildestamme begyndte at svigte først i 60-erne, søgte flåden nye veje, dels ned i Nordsøen efter sildestammerne der, dels begyndte man at fiske makrel i et hidtil ukendt omfang. Bestandene af disse to arter blev derved reduceret kraftigt. Men samtidig skulle der dermed være

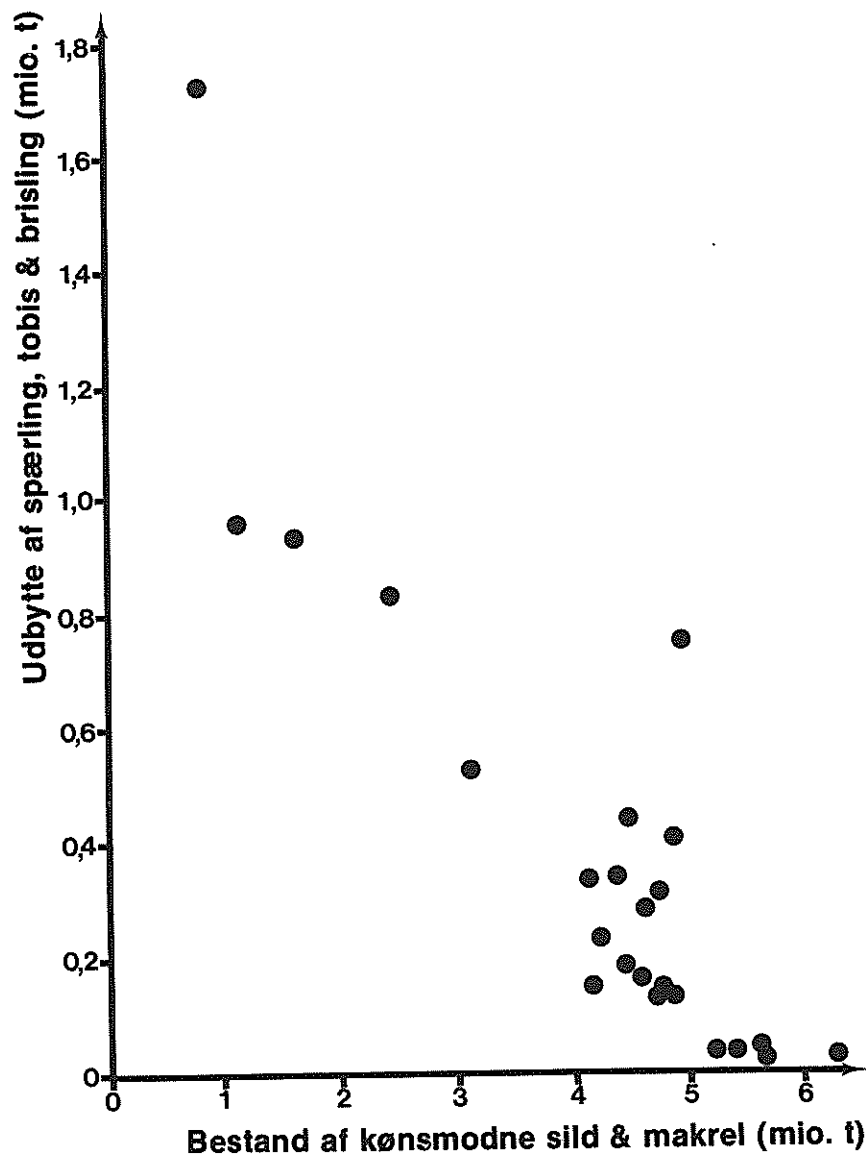

Fig. 72. Sammenhængen mellem fangsten af sildens fødekurrenter i Nordsøen 1947-74 og størrelsen af makrel- og sildebestanden tilsammen, 3 år tidligere. Tal angiver millioner tons. Når der er få sild at konkurrere med og få makrel som fjender, vokser bestanden og dermed fangsterne af spærling, tobis og brisling (efter Andersen og Ursin).

skabt gode muligheder for sildens fødekurrenter. Dels har de kunnet finde mere føde, dels (og måske især) har de haft bedre overlevelseschancer, fordi også de efterstræbes af makrellen. Det-

te har formentlig haft afgørende betydning. I hvertfald har man siden kunnet iagttage en forbløffende klar sammenhæng mellem på den ene side størrelsen af silde- og makrelbestanden og på den anden side fangsten af spærling, tobis og brisling tre år efter (se fig. 72).

Hvis den antydede tolkning af disse iagttagelser er rigtig, må det på længere sigt bevirke, at det hidtidige fiskeri-biologiske grundlag for reguleringen (den førbeskrevne optimering af fangsten for én art ad gangen) må ændres til noget, vi kan kalde flerearts-regulering eller økosystemregulering.

De første forsøg på at lave optimeringsberegninger for alle Nordsøens vigtigste fiskearter under ét har givet overraskende resultater. De tyder på, at det samlede vægtudbytte måske kan fordobles (fra 3 til ca. 6 millioner tons årligt), hvis fiskeriet reguleres på en sådan måde, at bestandene af de store rovfisk holdes nede. Det er unægteligt et nyt, men fra en økologisk synsvinkel ikke overraskende perspektiv.

Hvis en nedgang i sildebestanden har til resultat, at andre fangstobjekter bliver mere hyppige, er der ikke nødvendigvis så megen fidus i stædigt at regulere sildefiskeriet derhen, hvor det giver de maksimale sildefangster.

Havenes forurening er en trussel mod fremtidens fiskeri

Vi kan dog ikke forlade en omtale af regulering af fiskeriet i havet uden at nævne den alvorlige trussel som havenes forurening synes at være mod fremtidens udnyttelse af havets dyre- og planteliv. Det synes klart, at problemerne her ikke er mindre vanskelige at løse, når man tænker på, at en beskyttelse af verdenshavet vil kræve samarbejde mellem alle verdens nationer, fiskere, industrier o.s.v. I 1971 fik forureningens indflydelse på fiskeriet »officiel status« ved at man udstedte forbud mod al forhandling af fersk torskelever fra fisk fanget i Østersøen og Bælthavet. Torskeleverens høje indhold af DDT gjorde den sundhedsfarlig. (Ved konservering f.eks. røgning trænger en del af fedstoffet, hvori DDT'et sidder, ud, således at DDT-indholdet i leveren kommer ned på et acceptabelt niveau).

Idag er DDT-indholdet faldet, fordi man nu i en årrække har haft forbud mod stoffets anvendelse, men til gengæld er fiskenes indhold af PCB steget betænkeligt i samme periode – derfor er

forbudet stadig gældende. Også indholdet af kviksølv og flere andre stoffer er tiltagende. Det er derfor ikke underligt, at havets forurening sammen med tilsmudsningen af atmosfæren af flere anses for at være de to alvorligste problemer i den økologiske krise.

Kort sagt

Der er grænser for, hvor stor sekundærproduktionen i et økosystem kan være. Dette gælder også marine systemer. Og dermed er der også en øvre grænse for, hvor megen biomasse i form af fiskefangster, man løbende kan fiske ud af systemet.

En fiskebestand kan befiskes så hårdt, at dens evne til produktion af ny biomasse formindskes i en sådan grad, at også fiskefangsterne mindskes. Der er fare for, at man helt udrydder bestanden.

Nordsøens sildefiskeri er et eksempel på et samfundsmæssigt problem med økologisk indhold. Økologernes bedømmelser af, hvorledes de største fangster kan opnås har dog indtil nu ikke kunnet hindre en kraftig overfiskning af sildebestanden. Det økonomiske system har lagt hindringer i vejen for en løsning.

Samtidigt viser eksemplet også noget om økologiens udviklingsstade. Vi har viden nok til at kunne regulere fiskeriet for en art, men kender ikke økosystemet godt nok til at kunne angive reguleringsnormer for fiskeriet som helhed. Dertil kommer, at forureningen på uforudsigelig vis vil kunne ødelægge resultatet af kommende reguleringer.

Kapitel 10

LUFTFORURENING

Når vi omtaler luftforureningen her er det for at vise et eksempel på, hvorledes økologisk indsigt ofte anvendes til at konstatere en begyndende forurening, der, hvis den fortsætter, kan blive en trussel mod menneskets sundhedstilstand. Men derudover er luftforureningen i sig selv et så væsentligt element i den økologiske krise, at det er berettiget at omtale den i denne bog.

Vi vil i dette kapitel tage to af luftforureningens sider op; dels atmosfærens forurening med svovl, som kan studeres og måles på ændringer i vegetationen; dels skal vi omtale atmosfærens stigende indhold af kuldioxid, der er et af de mest slående eksempler på økokrisens globale karakter.

Luftens og dermed regnens tiltagende indhold af syre har bevirket, at tæringen på maskiner og bygninger er 4-5 dobbelt

Igennem de sidste årtier har man kunnet måle, at regnvandet er blevet mere og mere surt – hvilket vil sige, at det ellers neutrale regnvand er kommet til at indeholde mere og mere syre. Dette bevirker, at regnen i stigende grad tærer på (korroderer) metaller og bygninger, og opløser jordbundens og søernes indhold af kalk. Man har således kunnet måle, at korrosionen, der i Danmark i 1950'erne opløste 100 gram jern pr. kvadratmeter overflade pr. år var steget til det firdobbelte ti år senere. Og i stærkt forurenede områder kan den være 1-2 kilo jern pr. år. I 1970 skønnedes korrosionsskaderne på fabriksanlæg og bygninger alene i Danmark at beløbe sig til 250 millioner kr. pr. år. Hertil kan lægges 175 millioner kr. i forøgede rengøringsudgifter, ialt 425 millioner kr. I løbet af halvfjerdsårerne er der dog sket en reduktion i luftens indhold af syre og sod, i Storkøbenhavn til henholdsvis det halve og en femtedel. Korrosionen og tilsmudsningen er derfor faldet en del (omend ikke tilsvarende). Således kan disse omkostninger i 1978 beregnes til at have været knap 600 millioner kr. (i 1978-priser).

Man regner med, at de gamle bygninger er korroderet lige så meget i de sidste 20 år som i de foregående 200 år.

Men udover korrosionen forvolder denne forurening af luften med syre andre problemer, som er vanskeligere at gøre op i kroner og øre – men ikke derfor er mindre alvorlige; den har indvirkning på menneskets sundhedstilstand, og som vi senere skal se, dybtgående indvirkning på naturen. Men først skal vi se lidt på, hvad der er kilden til denne forurening.

Når det regner med svovlsyre

Den betydeligste årsag til, at luftens og dermed nedbørens surhedsgrad er ændret, er luftens forurening med svovlforbindelser. Olien og det faste brændsel, vi anvender til varme- og energiproduktion, indeholder små mængder svovl. Når svovlet forbrændes dannes svovldioxid. Når dette ilttes og kommer i forbindelse med luftens vanddamp dannes der svovlsyre. Denne fortættes som små dråber, der kan optages af enten sodpartikler i luften eller regndråber. På denne måde tilføres atmosfæren alene over Danmark mellem 250 000 og 400 000 tons svovl om året. Det vil kunne omdannes til tre gange så meget svovlsyre, der daler ned over landet eller føres med vinden, især til Sverige. Selv modtager Danmark en del af sin syre-forurening fra Englands og især Tysklands store industricentrer (se fig. 73).

Svovldioxid skader luftvejene

Har man gennem længere tid indåndet blot små mængder svovldioxid bliver man mere modtagelig for forkølelse og luftvejssygdomme. Det, at kronisk bronkitis er ved at blive en almindelig sygdom hos storbybefolkninger, hænger sandsynligvis sammen med det tiltagende antal biler og det stigende forbrug af fyringsolie (se fig. 74). I perioder, hvor luften af meteorologiske årsager ligger stille over en storby, stiger luftens indhold af svovldioxid og andre skadelige stoffer og dermed stiger også sygdomsrisikoen. Der kan i sådanne perioder med vindstille konstateres flere dødsfald end normalt.

Luftforureningen har sandsynligvis også en lang række måske mindre dramatiske, men til gengæld mere udbredte og dermed nok så alvorlige effekter – som blot ikke kendes tilstrækkeligt, fordi de er svære at måle med de videnskabelige instrumenter, vi

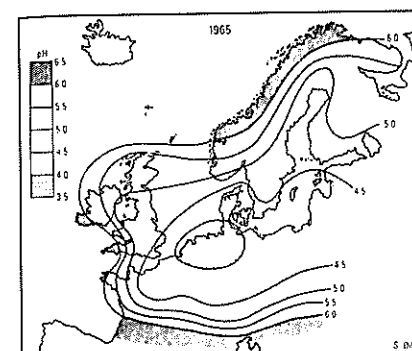
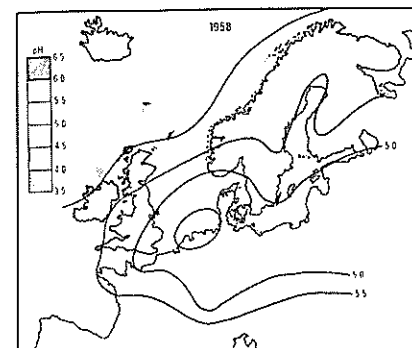

Fig. 73: Regnvandets surhedsgrad over Europa i 1958 og 1965. I 1965 er surheden øget kraftigt og er størst over Ruhrområdet.

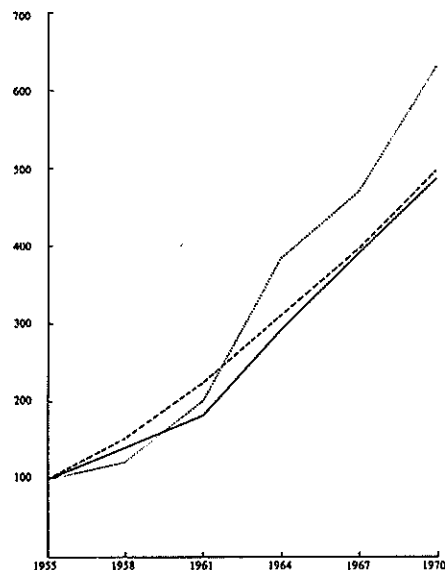
(Efter T.V. Østergaard: Forurening fra energiomsætningen)

råder over, og svære at gøre op i kroner og øre. De 20-30 mennesker, der må lade livet under en vindstille periode en januar i København, eller de 10-18 »for mange« kraftpatienter man finder i den befolkning, der bor omkring Superfos-fabriksskorstenene i Fredericia opdages og huskes. Men de hundredtusinder af mennesker, der dagligt er lidt trættere, lidt mere uoplagte end de burde være, fordi de udsættes for luftforurening, registreres ikke. Deres tilstand har derfor svært ved at komme ind i debatten som »et sagligt« argument, selvom dødsstatistikkerne klart burde give stof til eftertanke (se fig. 74).

Men det er en vanskelig sag at opnå sikker viden om luftforureningens farlighed. For visse forureningsformer viser sygdommen sig først op til 20 år efter den periode, hvor patienten var udsat for en tilsyneladende »uskadelig« forurening.

Dertil kommer, at der i høj grad er tale om, at de forskellige stoffer kan synergere, d.v.s. virke sammen.

Som eksempel på synergi i forbindelse med luftforurening har vi allerede i kap. 8 set på dannelsen af den farlige smog, hvor sod og svovldioxid danner en forurening, der er langt farligere end summen af de skader, som samme mængde svovldioxid og sod ville afstedkomme hver for sig.

- A Bronkitisdødsfald hver 3. år fra 1955-70
 B ————— Salg af fuelolie hvert 3. år fra 1955-70
 C - - - - - Salg af biler hvert 3. år fra 1955-70

Antal dødsfald forårsaget af lungekræft pr. 100.000 danskere

	mænd			kvinder		
	1931	1960	1969	1931	1960	1969
København	4.5	86.7	147.0	3.7	13.3	29.0
Provinsen	2.1	41.3	61.1	1.7	9.3	11.1
Landdistrikter	1.6	19.4	33.5	0.9	6.2	8.7

(Delvis efter Leif Larsen: Vi ødelægger Danmark)

Fig. 74. Der er sammenfald mellem udviklingen i bronkitisdødsfald og salget af fuelolie og biler, men er det en årsagsmæssig sammenhæng, der ligger bag, eller blot et tilfældigt sammenfald (nonsens-korrelation)? Sammenfaldet beviser ikke, at dødsfaldene skyldes olien og bilerne, men gør det dog temmelig sandsynligt at der er en sammenhæng. I figuren er tallene for 1955 sat lig 100, mens tallene for de senere år er angivet i procent af 1955-tallene.

Man mener idag at 60% eller mere af kræfttilfælde hos mennesker skyldes stoffer eller påvirkninger fra miljøet (sollys, personlige vaner såsom rygning, og forurening i luft, vand og mad). For lungekræftens vedkommende menes cigaret-rygning at være langt den vigtigste årsag og stigningen fra 1931 til 69 skulle således forklares med ændrede rygevaner. Det kan dog ikke udelukkes, at den almindelige luftforurening (f.eks. ved at nedsætte luftvejenes evne til selvrensning) forstærker tobakkens effekt. Antallet af bronchitisdødsfald angives ikke særskilt i den danske statistik efter 1970.

Et andet eksempel er cigaretrykning, der er langt skadeligere, når den foregår i forurenede gadeluft, end summen af de skader, som cigaretrykning og indånding af gadeluft ville forvolde hver for sig.

Et tredje eksempel er, at også kvælstofforbindelser, der findes i bilernes udstødningsgas, synergerer med svovldioxid.

Der findes utallige kombinationsmuligheder af stoffer, og stadig nye stoffer slipper ud. Derfor er den på langt sigt eneste acceptable »metode« i bekæmpelsen, at enhver forurening begrænses mest muligt. Hvilket i denne forbindelse vil sige, at normerne for forureningsgraden sættes langt under hvad laboratorieeksperimenter med stofferne enkeltvis måtte vise.

De største problemer er dog ikke af teknisk, men af økonomisk-politisk art. F.eks. bliver mange sygdomsramte ikke registreret, især ikke i en tid med megen arbejdsløshed.

Indvirkningen på naturen

Man har kunnet iagttage, at søerne i det sydvestlige Sverige er blevet mere og mere sure i de senere år. Så meget, at fiskebestandene i søerne er ramt hårdt, ja, i visse tilfælde helt forvundet. Dette kan med stor sandsynlighed sættes i forbindelse med ændringer i regnvandets sammensætning. I de danske søer har man ikke haft samme effekt. Dette skyldes formentlig, at de fleste søer i Danmark ligger i kalkrige leraflejringer, hvor en eventuel tilførsel af syre vil neutraliseres ved at lidt af kalken opløses.

I det hele taget mindskes antallet af arter, når søvandet bliver surere, det gælder både plante- og dyreplanktonet og fiskebestanden. Nogle arter er mere følsomme overfor ændringer i denne miljøfaktor end andre. Ved en undersøgelse af 50 søer i Gøteborgsområdet viste det sig, at fiskearten rødskalle, indenfor få år var forsvundet fra 20% af søerne. I andre søer kunne man forudse, at den ville forsvinde. Bestandene bestod kun af gamle fisk, formentlig fordi formering og yngelopvækst ikke mere var mulig i det sure vand. Forekomsten af ål syntes derimod at være ret upåvirket. Det hænger måske sammen med, at denne art ikke formeres i søerne men i havet.

Regnvandets tiltagende surhed kan også måles direkte gennem en analyse af nedbøren.

Endelig kan man iagttage skader på vegetationen: Planter er meget følsomme overfor svovlforurening. Dette gælder i særlig

grad lav – nogle små uanseelige gråhvide og brungule organismer, der består af en svamp, indeholdende små alger. De vokser bl.a. på bark. Når laver er særligt følsomme skyldes det bl.a. deres stofoptagelse; den foregår i fugtigt vejr direkte fra nedbøren. Da svovlet netop vil befinde sig i regnen, er der skabt gode muligheder for, at svovl ophobes i laven. Dertil kommer, at laver i modsætning til de fleste andre planter herhjemme er aktive hele året rundt – også om vinteren, hvor luftforureningen med svovl er særlig stor på grund af den kraftigere fyring.

Lavernes store følsomhed gør dem egnede til anvendelse som luftforureningsindikatorer, idet lavers tilstedeværelse er tegn på, at luften er forholdsvis ren. Mangler de derimod, er det tegn på, at luften er forurenet. Således kan man i midten af Gribsskov i Nordsjælland endnu finde ca. 50 forskellige lavarter, mens der på træerne i Botanisk Have i midten af København nu kun findes to lavarter tilbage af de 50, der burde være der.

På fig. 75 ses en kortlægning af luftforureningen i Københavnsområdet udarbejdet på baggrund af forekomsten af laver. Denne metodes fordel er bl.a., at den viser noget om forureningen over lange tidsrum (måneder og år) i modsætning til en enkelt kemisk analyse af luft eller nedbør, der giver os et øjebliksbillede, hvis udfald kan afhænge af, hvad tid på dagen, hvilken årstid, eller under hvilke meteorologiske forhold prøven tages. Hvor det er enkelte kortvarige forureninger, der er de afgørende farlige, vil fysisk-kemiske stikprøver alene ofte have en tendens til at undervurdere de virkelige farer. Problemet er af samme art i vandløb, hvor en enkelt kortvarig udtømming af gifte i en å én eller to gange om året vil være tilstrækkeligt til at gøre åen ubeboelig for fisk – selv om måske mange kemiske vandanalyser viser, at der ikke er noget i vejen.

Man er også i stand til at udnytte kendskabet til lavernes økologi til mere forfinede målinger af luftforureningen. Allerede inden koncentrationen af forurenende stoffer er blevet så stor, at laven dræbes, kan man konstatere forstyrrelser i dens stofskifte. Således kan man rundt i det område man ønsker undersøgt for luftforurening placere små prøver af frisk lav hentet fra et »uforurenet« område. Man måler så lavens nettoproduktion på de udvalgte målesteder. Eller man kan måle de farveændringer, der forekommer i laven, fordi forureningen påvirker farvestofferne i lavens grøn-alger.

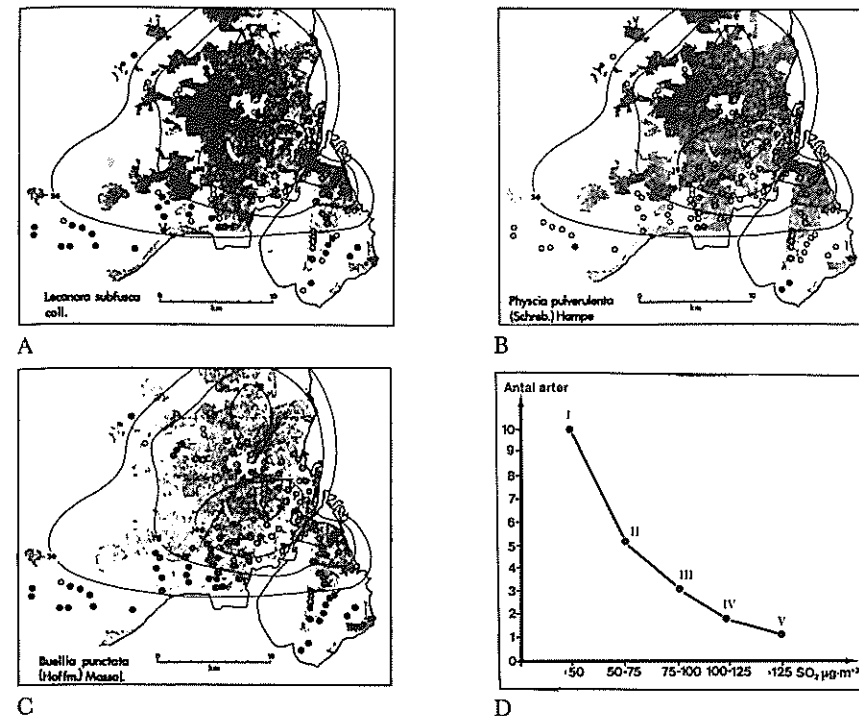

Fig. 75. Sammenhæng mellem luftens forurening med svovldioxid (SO_2) og lavers forekomst. Træstammer er blevet afsøgt for lav. I A-C er hver cirkel et træ eller en samling træer. Ved de sorte cirkler er pågældende lav fundet. De tynde streger forbinder steder med lige stærk SO_2 -forurening målt i millionte dele gram pr. kubikmeter luft. I A er vist en art, der tåler meget, i B en relativ følsom – og i C en meget følsom art. Den øvre tolerancegrænse for de tre arter er målt til at være hhv. 150, 90-110 og 40 millionte dele gram pr. m^3 .

I D er vist hvor mange forskellige arter der i gennemsnit er fundet på stammerne i 5 zoner (I-V). Zone I er lidet forurenet, zone V meget.

(Efter Johnsen og Søchting; *Oikos* 24).

Kort sagt

Luftforureningen er sandsynligvis den forureningsform, der i øjeblikket i kraftigst grad påvirker vores naturlige omgivelser. Skader på maskiner og bygninger i form af korrosion og tilsmudsning kan gøres op til noget nær 1 milliard kr. alene i Danmark. Disse skader er formentlig for intet at regne i sammenligning med den almindelige svækkelse af befolkningens sundhedstilstand i form af forøget risiko for at få kræft, forkølelse, bronchitis eller »bare« komme til at lide af træthed. Der er mange konkrete eksempler på, at luftforureningen afgørende er ved at ændre på naturen i Skandinavien. Søerne bliver stadig surere og fiskebestandene svækkes. Udbredelsen af de følsomme laver er indskrænket kraftigt.

Drivhuseffekt

Den kuldioxidholdige atmosfære beskytter jorden som glastaget på et drivhus

Det stigende energiforbrug har ikke alene resulteret i forurening af luften med svovl, det har blandt meget andet også medført stigning i atmosfærens tilførsel af kuldioxid. Når man ser på forbrændingen af fossile brændstoffer (tørv, kul, olie) kan man betragte det som en »forsinket respiration«. De fossile brændstoffer er fotosynteseprodukter – nettoproduktionen – fra tidligere tider i jordens historie. Det er stoffer, der ikke som normalt er blevet nedbrudt ved respirationsprocesserne i fødekæderne, men som i stedet er blevet aflejret og er indgået i geologiske formationer. Først idag, hvor de bringes til jordens overflade, forbrændes de for at frigøre energi til brug for mennesket (se fig. 76).

Også i forbindelse med afvandsprojekter i moseegne bringes organiske aflejringer (tørv) frem, hvorved bakterier og svampe kan medvirke ved de nedbrydningsprocesser, der fører til respirationens slutprodukter: kuldioxid, vand og salte. Denne nedbrydning var tidligere hæmmet, da luftens ilt ikke kunne føres frem til aflejringer.

Samtidigt har man siden industrialiseringen startede i begyndelsen af forrige århundrede kunnet iagttage en stadig stigning i atmosfærens indhold af kuldioxid, og det er uomtvisteligt, at atmosfærens indhold er steget vedholdende gennem de sidste menneskealdre, i takt med at menneskets afbrænding af fossile brændstoffer er steget støt (se fig. 77).

Derimod hersker der stor uvidenhed om, hvad dette vil komme til at betyde i det lange løb, og derfor er der også stor uenighed om, hvor alvorlige perspektiverne er.

Man ved, at kuldioxiden i atmosfæren er med til at opretholde den såkaldte *drivhuseffekt*. Den kuldioxidholdige atmosfære holder på varmen på samme måde som glasset i et drivhus. Man ved også, at selv en svag forøgelse af atmosfærens kuldioxidindhold vil forøge denne effekt. Det man derimod kun ved meget lidt om, er følgende spørgsmål:

1. i hvor høj grad vil en yderligere øgning i atmosfærens kuldioxid modvirkes af forøget fotosyntese?
2. hvor meget vil temperaturen faktisk stige?
3. hvilke følger vil en eventuel temperaturstigning have?

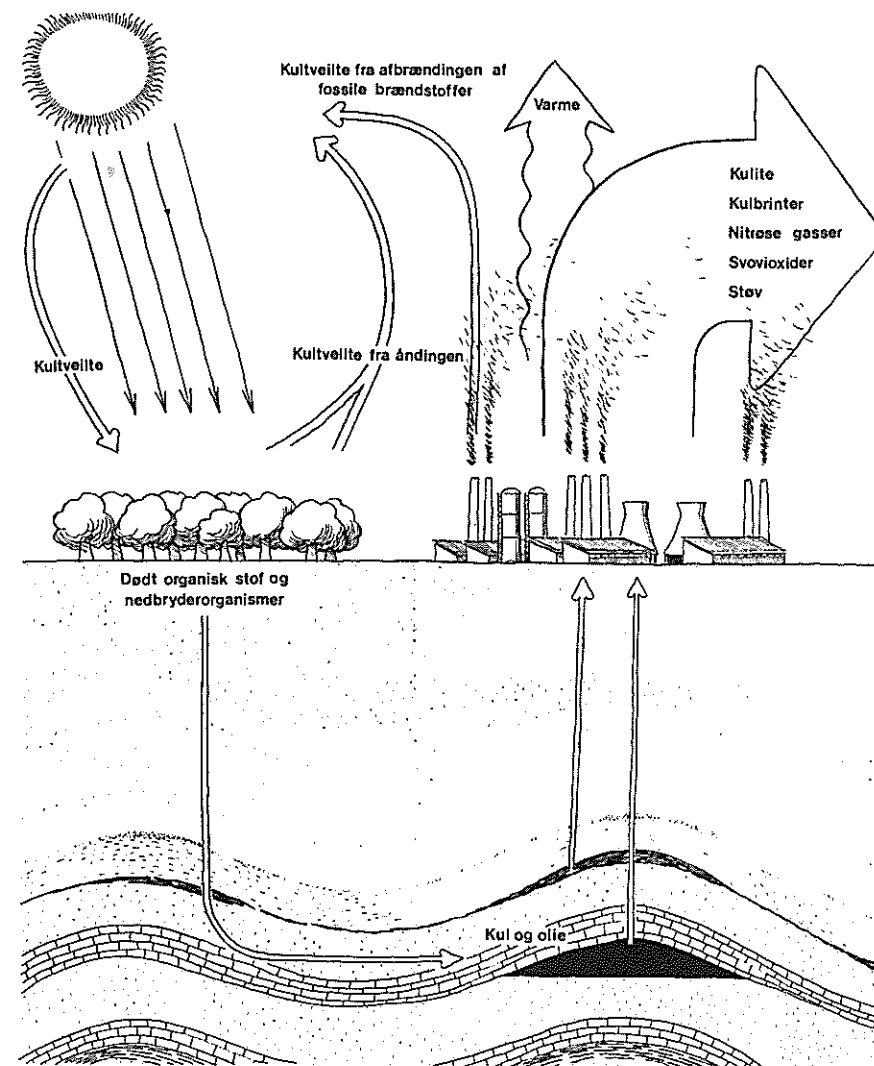

Fig. 76. Afbrænding af fossile brændstoffer frigør den kuldioxid (kultveite), der blev bundet ved fotosyntesen for millioner af år siden.

Den menneskeskabte forøgelse af luftens kuldioxidindhold, der er sket i dette århundrede, har formentlig bevirket en temperaturstigning på mellem 0,2 og 0,3°C i gennemsnit for hele kloden.

Denne ændring er så ringe, at den vanskeligt kan skelnes fra de naturlige temperatursvingninger (fra 1880-1945 steg det globale gennemsnit med 0,6° og er siden faldet med 0,3°). Fortsætter stigningen af CO₂ med den nuværende hastighed, vil temperaturen år

2000 være steget med 0,5° C for kloden som helhed i forhold til 1970 (1° ved polerne, men tilsvarende mindre i troperne).

De mest pessimistiske vurderinger går ud på, at selv en ganske ringe øgning af jordens gennemsnitstemperatur dels vil få en uoverskuelig effekt ved at lave om på klimaet rundt om i verden, til stor gene bl.a. for landbruget, dels vil en svag øgning af temperaturen kunne afsmelte anseelige mængder af polernes iskalotter, med det resultat at verdenshavets vandstand vil kunne stige op til 50 meter. Derved vil lavereliggende landområder, som f.eks. størstedelen af Danmark, oversvømmes.

Mod disse dystre perspektiver er det blevet fremført, at hvis det virkelig begynder at gå så galt, vil man i tide kunne nedsætte indstrålingen fra solen og dermed jordens gennemsnitstemperatur ved at sprede støv i de øverste dele af atmosfæren, hvor det kunne holde sig svævende i årevis. At det ikke er vanvid at forestille sig, at noget sådant kan lade sig gøre bekræftes af, at skydækket over de dele af Atlanterhavet, hvor de vigtigste fly-ruter mellem Euro-

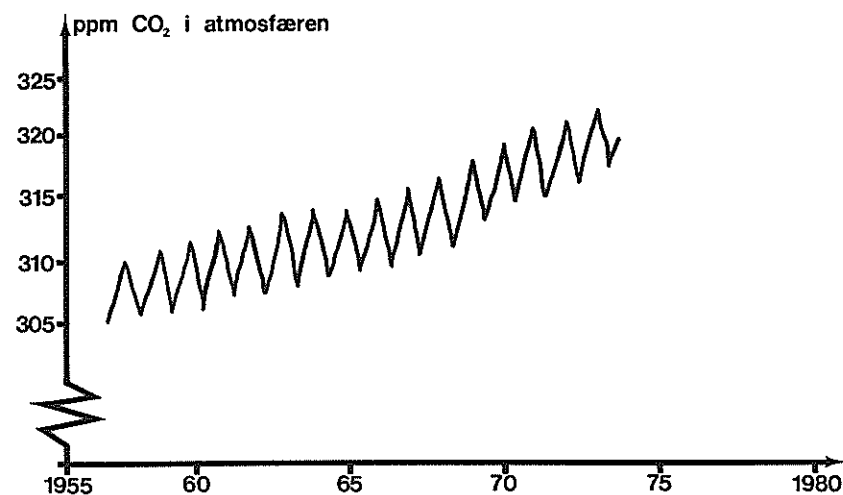

Fig. 77. Atmosfærens indhold af kuldioxid. Indholdet varierer året igennem. Om sommeren, hvor fotosyntesen og dermed kuldioxidforbruget er stort, vil atmosfærens indhold være lavt og omvendt om vinteren. I den viste 20-årsperiode er der sket en stigning fra knap 307 ppm (parts per million svarende til 0.307%) i 1957 til 319 i 1974. Idag ligger indholdet på ca. 335. Dette mener man kan sættes i forbindelse med det øgede forbrug af fossile brændstoffer. Fortsætter den igangværende forbrugsudvikling vil indholdet år 2000 være steget til et sted mellem 365 og 395 ppm.

pa og USA går, er tiltaget med 7-10% efter at jetmaskinerne er begyndt at trække deres lange skyspor hen over himlen.

Selv om denne diskussion om drivhuseffekten i atmosfæren virker fantastisk, så er den dog vidnesbyrd om, at menneskets aktivitet på jorden idag har antaget et sådant omfang, at den påvirker det globale klima, noget som man for en menneskealder siden vel næppe kunne forestille sig.

Luftforureningen kan begrænses ved overgang til atomkraft, men dette skaber andre problemer

En væsentlig del af den luftforurening, der hersker idag, kan føres tilbage til de mest benyttede energikilder, kul, gas, og olie: En stigende anvendelse af atomkraft i energiforsyningen vil kunne medvirke til at dæmpe stigningen i denne form for forurening, men samtidigt opstår der andre problemer.

Baggrunden for disse problemer er, at man med atomkraftens udnyttelse omgås med meget voldsomme processer. De kan dels være svære at håndtere i nuet, dels kan de give problemer lang tid fremover, fordi man vanskeligt kan standse de processer, der én gang er sat i gang. Når kernebrændslet (uran) spaltes, sker der dels en meget voldsom varmeudvikling, dels en meget kraftig radioaktiv stråling, der fortsætter i mange år.

Radioaktiv stråling kan være farlig for levende organismer. Dels kan dyr og planter dræbes af for stærk stråling (akut skade) dels kan arveanlæggene i organismens celler ved lavere stråledoser skades, således at der kan udvikles kræft, eller fødes vanskabninger i senere slægtled.

Man har erfaring for, at små strålingsdoser ikke er særligt farlige for det enkelte individ, og derfor har Sundhedsstyrelsen fastsat en *tærskelværdi* for, hvor meget stråling man må modtage. Holder man sig under denne, skulle der ikke være fare for nogen direkte forgiftning. Anderledes forholder det sig derimod med langtidseffekterne: I lighed med flere andre miljøgifte kan radioaktive stoffer ophobes i de biologiske systemer, og således alligevel forvolde skader i kroppen hos de organismer, hvori giften koncentrerer. Endvidere eksisterer der ikke nogen tærskelværdi, hvorunder der ikke kan optræde nogen skade på cellernes arvemaske.

Selv uden atombombesprængninger og A-kraftværker udsættes vi hele tiden for en svag bestråling fra omgivelserne i jordbunden. Denne stråling kaldes for *naturlig baggrundsstråling*. En stor del af

de arvelige skader der optræder hos dyr, mennesker og planter kan formentlig sættes i forbindelse med denne baggrundsstråling.

Den radioaktivitet, der slipper ud ved den daglige drift af et A-kraftværk kan gøres meget lille. Ved Risø-reaktoren ved Roskilde fjord renses kølevandet så effektivt, at det indeholder mindre radioaktivitet når det slippes ud i fjorden end det gjorde, da det blev pumpet ind fra fjorden.

Sundhedsstyrelsen overvejer at fastsætte, at radioaktiviteten fra et mindre A-kraftværk, højst må svare til 1% af baggrundsstrålingen i Danmark som helhed. Og for de mennesker der bor i nærheden af værket, må strålingen herfra ikke overstige 1/5 af den naturlige baggrundsstråling.

De radioaktive stoffer omdannes lidt efter lidt

De radioaktive stoffer, der i særlig grad giver miljøproblemer er dem, der vedbliver at udsende stråling i mange år efter at de er blevet aktiveret ved en kerneprocess i et atomkraftværk. Når de radioaktive stoffer udsender stråling, omdannes de lidt efter lidt, og taber samtidigt evnen til at udsende stråling. Nogle stoffer mister denne evne meget hurtigt, andre meget langsomt. Hastigheden hvormed det radioaktive stof omdannes, angives ved hjælp af *halveringstiden*. Dette vil sige den tid, det tager for halvdelen af en given mængde stof at blive omdannet. Man regner med, at det højaktive affald fra A-kraftværker skal isoleres i 6-700 år før det kan betragtes som uskadeligt.

For – eller imod atomkraft?

Der foregår i disse år en kraftig debat om, hvorvidt man herhjemme skal indføre atomkraft i energiforsyningen eller ikke. I en bog om økologi vil man uvægerligt opholde sig mest ved de farer og vanskeligheder den fredelige anvendelse af atomkraften vil kunne medføre, og det skal derfor her understreges, at atomkraftens udnyttelse vil kunne medføre store fordele for menneskehedens fremtid, forudsat den kan forvaltes på den rette måde. Men hvad vil det nu sige? Hvorledes sikres en forsvarlig udnyttelse?

Det hænger ikke blot sammen med de naturvidenskabelige problemer, men også med besvarelsen af spørgsmål som: Under hvilke samfundsforhold vil det være muligt at administrere den fredelige udnyttelse af atomkraften til alles gavn? Under hvilke samfundsforhold kan man f.eks. undgå sabotage mod A-kraftværker?

Disse og lignende samfundsmæssige spørgsmål gemmes ofte væk bag en tilsyneladende »objektiv« diskussion omkring problemets mere naturvidenskabelige sider.

Når så mange har stillet sig afvisende overfor tanken om at indføre atomkraft, skal det også ses på baggrund af angsten for en atomkrig, således som den udviklede sig efter 2. verdenskrig. Også i den fredelige udnyttelse af atomenergien har man at gøre med meget voldsomme processer, men sammenligningen er alligevel vildledende. De farer, der er forbundet med anvendelse af atomkraft er dels reaktorulykker, hvor der sker udsivning af radioaktivt materiale, dels problemer ved langtidsopbevaring af radioaktive affaldsprodukter. Men der er ikke tale om egentlige explosionsfarer.

Uheld ved driften

Den overskudsvarme, der dannes i et atomkraftværk, bliver til stadighed ledt væk ved hjælp af nedkølingsystemer. Hvis disse svigter, kan man risikere, at reaktoren smelter og radioaktiviteten slipper ud.

Ingen teknik er fuldkommen. Men det skulle den gerne være i denne sammenhæng. Man søger derfor med forskellige alarmanordninger og ekstra nød-kølesystemer at gøre risikoen for uheld så lille som muligt. Derudover udarbejdes aktionsplaner for hvorledes redningskorps, civilforsvar og militær skal kunne evakuere befolkningen i tilfælde af at et uheld alligevel skulle indtræffe.

Hvis kølesystemet for alvor bryder sammen kan der ske det, at reaktoren smelter, hvorved det radioaktive materiale slipper ud dels i luftform dels som vædske og fast stof, der efterhånden spredes over store områder, hvor den radioaktive stråling vil være skadende og endog dræbende for dyr, mennesker og planter.

Man kan prøve at beregne, hvor mange ekstra køleanlæg der skal til for at nå en acceptabel lav risiko for at et uheld indtræffer. Således er det i USA foreslået, at værkerne skulle sikres så meget, at der i gennemsnit »kun« skulle indtræffe et alvorligt uheld med

den enkelte reaktor hvert millionte år. Dette vil sige at når der år 2000 formentlig er 1000 værker i drift jorden over, skulle man kun kunne forvente et alvorligt uheld i verden hvert tusinde år.

Det lyder absurd. Det er det osse. For disse beregninger må stort set begrænse sig til de faktorer som mennesket (teknikerne) har hold over. Og de kan ikke tage højde for uventede begivenheder som krige (med bombninger), terroraktioner, sabotage og jordskælvfænomener, som erfaringen viser indtræffer langt hyppigere. Og alle tekniske sikkerhedsanordninger til trods oplevede verden alligevel at stå på randen af en katastrofe, da A-kraftværket på Tre-mileøen i Pennsylvania, USA var ved at løbe løbsk i marts 1979. Utilstrækkelig uddannelse, svigt i kontrolsystemet og »menneskelige fejl« blev angivet som årsagerne til denne såkaldte driftshændelse.

Affaldsproblemerne er ikke løst

De største problemer findes i forbindelse med bortskaffelsen af det radioaktive affald fra værkerne.

Når kernebrændslet er udnyttet fuldt ud med den eksisterende teknologi er det stadigt højaktivt med en lang halveringstid (30 år). Og da man ikke idag kender metoder til at destruere det, er problemet hvor man skal gøre af det. Det er endnu ikke muligt at foretage en indkapsling, der kan holde de 6-700 år som man mener skal til før stoffet er så nedbrudt at det kan kaldes uskadeligt. Det producerer til stadighed varme således at temperaturen er oppe på 6-800 grader.

Hidtil har man opbevaret affaldet flydende, indkapslet i stålbeholdere udstyret med kølesystemer. Men man har planer om i fremtiden at opbevare det i fast form indstøbt i glas omkapslet af stål. Men hvor skal det så anbringes? Der har været mange fantastiske forslag fremme. Bl.a. at sende affaldet med raketter ind i solen. Midlertidigt opbevarer man det nu indstøbt i betonbunkers, hvorfra affaldet senere kan flyttes når man har fundet et »sikkert« opbevaringssted. Det der for tiden ser mest realistisk ud er at affaldet deponeres i nedlagte saltminer, som man kan formode er stabile nok til at kunne bestå i 7-800 år dybt under jordoverfladen beskyttet mod krige og nedsivning af grundvand. Men selv her kan der være anledning til bekymring, idet man må forudse uhyrlige vanskeligheder med at få affaldet op igen, hvis dette sted alligevel senere skulle vise sig ikke at være sikkert nok.

Alt efter affaldets indhold af radioaktivitet, inddeles det i lav-, mellem- og højaktivt affald.

Man må idag konstatere, at der findes sikre løsningsmodeller, hvad angår det lav- og mellemaktive affald, men derimod ikke, hvad angår det højaktive. For Danmark er det meget afgørende, om dette problem kan løses, hvis man skal begynde at opføre atomkraftværker. For tiden arbejdes der i Sverige meget med muligheden af at oprette et fælles nordisk center for behandling og lagring af radioaktivt affald i Nordsverige: De geologiske formationer, der findes her, er nogle af de ældste og mest stabile, der findes i verden.

Samtidig tyder meget på, at selv om man måske kan finde tekniske løsninger på affaldsproblemerne, kan disse godt blive så dyre, at det alene af økonomiske grunde vil gøre andre energiformer mere konkurrencedygtige, først og fremmest kul. Dette har givet været en medvirkende faktor ved den dæmpning i udbygningen af atomkraftværker, der er sket de seneste år.

Men herudover har spørgsmålet om indførelse af atomkraft som før nævnt også en række politiske sider. Således bliver det i sidste ende et politisk spørgsmål, hvormeget man vil gøre ud af sikkerheden. Denne politiske beslutning vil indeholde flere hensyn: hensynet til befolkningens behov for en stigende levestandard, industriens behov for billig og rigelig energi, hensynet til hvilke risici man opererer med i andre dele af samfundet (eksempelvis i trafikken) og et hensyn til befolkningens sundhedstilstand, og dette sidste hensyn er særligt vanskeligt at håndtere. Eftersom radioaktive stoffer spredes i hele biosfæren er det ikke alene den danske befolkning eller befolkningen i de højt industrialiserede lande, der udsættes for strålingsfaren, men hele jordens befolkning. Og da de radioaktive stoffer vil vedblive at udsende stråling også længe efter at vi selv, vore børn og børnebørn er døde, må også hensynet til de vilkår vi overlader til kommende generationer spille afgørende ind på de politiske beslutninger idag.

Også andre sider end de sikkerhedsmæssige er af politisk art: Indførelsen af atomkraft vil givet være med til at forøge den kompleksitet og stadig stigende samfundsmæssiggørelse af produktionen, som kendetegner den teknologiske udvikling i vor tid, d.v.s. at det enkelte menneske ikke bidrager til produktion til et lille lokalt marked (f.eks. en skomager eller en brændebugger), men til hele samfundet (f.eks. som ansat på en skotøjsfabrik eller et atomkraftværk).

I de kapitalistiske lande rejser indførelsen af atomkraft endnu et politisk problem, fordi den politiske og økonomiske magt, der er

koncentreret i en sådan storstilet samfundsmæssig produktion, kun i ringe udstrækning udøves af samfundet, men derimod af private monopoler. Indførelse af atomkraft vil – i hvert fald på kortere sigt – øge de multinationale energikoncerners indflydelse i det danske samfund. Her bliver altså spørgsmålet om indførelse af atomkraft også et led i den politiske kamp om Danmarks fremtidige forhold til den øvrige kapitalistiske del af verden.

I de forslag til indførelse af atomkraftanlæg, der har været fremført i den danske debat, har mange politiske kredse derfor i særlig grad hæftet sig ved den tilknytning til vestlig – især amerikansk – teknologi, der lå i forslagene.

Kort sagt

For at vende tilbage til udgangspunktet: A-kraftens indførelse kan være med til at begrænse stigningen i luftforureningen fra de mere konventionelle måder at skaffe energi på, men det medfører samtidig andre problemer. Disse er for en dels vedkommende ikke løst. Men det vil være forkert at afvise atomkraften blot på denne baggrund.

Øget velstand hviler i høj grad på et øget energiforbrug: ethvert produktivt arbejde kræver jo, at man kan udnytte energi i forbindelse med tilfredsstillelsen af menneskelige behov. Derfor vil en forsvarlig udnyttelse af atomkraften kunne bringe umådelige fordele i et fremtidigt samfund.

Men hvordan sikres en forsvarlig udnyttelse? Under hvilke samfundsforhold vil det være muligt at administrere den fredelige udnyttelse af atomkraften til alles gavn? Under hvilke samfundsforhold kan man undgå sabotage mod A-kraftværker?

Disse og lignende samfundsmæssige spørgsmål gemmes ofte væk bag en tilsyneladende mere »objektiv« diskussion omkring problemets mere naturvidenskabelige sider.

Kapitel 11

ØKOLOGISK KRIGSFØRELSE

Som et tredje eksempel på moderne anvendelse af økologisk viden skal her beskrives en side af USA's og dets allieredes krig i Indokina, som ikke har været meget omtalt i danske aviser. Den bringes her i en bog om økologi, fordi den illustrerer, hvor omfattende man på få år kan ændre de naturlige økosystemer, når økologisk viden kombineres med politisk beslutsomhed.

Men for at forstå effekten må vi først se lidt på, hvad der karakteriserer de økosystemer, hvori krigshandlingerne har fundet sted.

Tropeøkologi

På grund af den høje temperatur og den høje fugtighed foregår omsætningsprocesserne i jorden meget hurtigt i de tropiske regnskovsområder. Den årlige nedbør er 4-6 gange så stor som i Danmark. Derfor foregår udvaskningen af næringssalte i jordoverfladen hurtigt. Ophobning af næringsstoffer i jorden finder næsten ikke sted. Kun hvor vegetationen er allertættest, dannes tilstrækkeligt planteaffald til, at der opretholdes et tyndt muldlag. Det betyder, at næsten hele næringsstofkapitalen i regnskoven befinder sig i biomassen. Dette er en modsætning til tempererede økosystemer, hvor størstedelen befinder sig i jordbunden. Fælder man nu et stykke regnskov og fjerner biomassen som tømmer og brændsel, eller afbrænder man skoven, så asken hurtigt skylles væk af den kraftige nedbør, har man dermed også fjernet næsten alt, hvad der fandtes af plantenæringsstoffer på stedet. Den vegetation, der vandrer ind bagefter, vil derfor være meget sparsom. Når jordoverfladen blotlægges, og næringssaltene udvaskes, vil jorden i den efterfølgende tør tid bages sammen til en hård tegl-

(Efter Vegetationsbilder, 3. Reihe, Heft. 8)

Fig. 78. Tropisk regnskov i Indokina.

stensagtig stenart, der kaldes laterit. Den er så hård og bestandig, at den mange steder anvendes til bygningssten.

Det er også karakteristisk for den tropiske regnskov, at der er

en meget tæt gensidig afhængighed mellem planter og dyr. For eksempel har næsten alle skovtræer dyrestøvning. Fugle, flagermus og små gnavere sørger for spredningen af frø og frugter. At disse komplekse dyre-plante-relationer har haft tid til at udvikle sig her, hænger sammen med, at klimaet dels er meget stabilt året igennem, dels har været stabilt gennem årtusinder.

Dyrene kan være aktive året rundt, fordi der til stadighed er både planter, der blomstrer, og planter der bærer frugt. En massiv afløvning, som den vi skal beskrive senere, vil betyde stop for fødeudbuddet og døden for dyrene og dermed også standsning af planternes muligheder for at blive befrugtet og få deres frø og frugter spredt.

Strategi

I Indokinakrigen (særligt i Vietnam) har de amerikanske styrker og deres allierede gennemført destruktion af landbrugs- og skovområder ud fra især 4 strategiske hensyn. Man håbede:

1. ved at nedsætte landbrugsproduktionen i de af Befrielsesfronten (FLN) kontrollerede områder at opnå at udsulte og demoralisere fjenden,
2. ved at afløve træer og buske at forringe mulighederne for at fjenden kunne foranstalte bagholdsangreb langs de forsyningsveje, der går gennem tætbevoksede områder,
3. ved at afløve eller på anden måde destruere skovområder at afsløre fjendens baser og forsyningsveje,
4. ved kunstigt at fremkalde regn over fjendens forsyningsveje at opløse de primitive jordveje og derved gøre dem ufarbare for tung trafik.

Afløvning og destruktion af afgrøder

Den plantefysiologiske hormonforskning (som også har givet os landbrugets ukrudtsbekæmpelsesmidler) har udviklet stoffer, der, når de i små doser sprøjtes på træer og buske, får dem til at kaste bladene. Tilført i større mængder er de istand til at dræbe vegetationen.

Som mange andre miljøgifte har flere af disse en evne til at akkumuleres i det menneskelige legeme. De kan også tilbagehol-

des i jorden i virksom tilstand over lange tidsrum. For eksempel vil kun 5-20% af stoffet Picloram, der er forbudt i USA, men som anvendtes i Vietnam, være nedbrudt endnu 15 måneder efter ud-sprøjtningen.

I 1969 var allerede 12% af Syd Vietnam blevet sprøjtet fra luften med afløvningsmidler. Da man i Vietnam anvendte 10 gange så stærke doser som hjemme i USA, er en stor del af træerne ikke bare afløvede, men dræbt.

Til at ødelægge risplanterne har man anvendt produktet Agent Blue, hvoraf halvdelen er arsenforbindelser. Også arsenforbindelser kan ophobes i mennesker.

Pentagon oplyser, at 7% af de vigtigste risfelter er blevet sprøjtet. En japansk undersøgelse skønner, at tallet snarere er 50. Handelsstatistikkerne viser, at Syd Vietnam, der i 1959 med en eksport på 248 000 tons ris stadig kunne kaldes Sydøst Asiens kornkammer, i 1968 var nødt til at importere 850 000 tons (mere end 90% heraf kom fra USA).

Ud over den effekt disse sprøjtninger har haft på skovene og risproduktionen, kan tilføjes følgende:

1. Næringsstoffer tabes og forsvinder med de blade, der afkastes, nedbrydes og skylles bort af regnvandet.
2. Der er øvet uoverskuelige langtidsskader på skove og afgrøder, fordi sprøjterester vil forblive i jorden mange år fremover.
3. Jordens produktivitet er nedsat, fordi de mikroorganismer, der i jorden er nødvendige for stofomsætningen, er dræbt over store områder.
4. Skoven vil have vanskeligt ved at brede sig igen, fordi de dyr, der er ansvarlige for bestøvning og frugtspredning, enten er dræbt, døde af sult eller vandret bort.
5. De områder, der er ryddet for skov, er invaderet af kæmpebambus. Fordi den formerer sig ved rodsrud, og fordi den er uafhængig af dyrestøvning og dyrespredning, klarer den sig bedre overfor skovbrande end den oprindelige skov.
6. Jordoverfladen er over store områder gjort ufrugtbar på grund af lateritdannelse.
7. Den sult, der er fulgt i kølvandet på ødelæggelsen af afgrøderne, har sandsynligvis især ramt civilbefolkningen. De mest følsomme grupper er dem, der har størst behov for god kost, d.v.s. børn og gravide kvinder. Fra Biafrakrigen ved vi, at der i de områder, hvor sulten hærgede, fødtes fire ud af ti børn med hjerneskader eller svære deformiteter i muskulatur eller skelet.
8. En del af de ulykkelige tilfælde af vanskabte børn skyldes sand-

synligvis ophobning af sprøjtegifte i moderen. Sprøjtegifte kan have samme fosterskadende virkning, som vi herhjemme har konstateret hos forskellige nu forbudte medicinske præparater.

Disse fosterskader er sat i forbindelse med, at de anvendte sprøjtemidler har indeholdt rester af den uhyre farlige gift dioxin. Et stof som vi senere har stiftet bekendtskab med i Europa i forbindelse med fabriksudslip i bl.a. den italienske by Seveso.

Dioxin er kræftfremkaldende; bl.a. steg antallet af leverkræfttilfælde i Vietnam til det tredobbelte i løbet af tresserne. Normalt har kræftfremkaldende stoffer også evnen til at fremkalde ændringer i arveanlæggene (mutationer), der ligesom mutationer fremkaldt af stråling fra radioaktive stoffer kan nedarves i kommende generationer.

Bulldozere og bombehuller

Med det formål at fjerne mulige skjulesteder for fjenden har man også gennemført et stortilet program, hvor man med 20-tons bulldozere skrabede træer og buske af områder, der sammenlagt udgør et par procent af Syd Vietnams jord.

At forekomsten af bombehuller direkte er blevet et økologisk problem, er et særligt grotesk vidnesbyrd om den voldsomhed, med hvilken den amerikanske krig har været ført i Indokina. I årene 1965-71 blev der kastet mere end dobbelt så meget sprængstof over Indokina, som der blev brugt under hele den anden verdenskrig af alle krigsførende parter tilsammen. I selve Vietnam er der kastet to 300-kilosbomber pr. indbygger. Dette har betydet, at 1-2% af hele Vietnams område udgøres af bombekraterer. Da de jo ikke er jævnt spredt udover landet, vil det sige, at der i de hårdest bombede områder (der, hvor man har foretaget den såkaldte »tæppebombning«) er så mange kratere, at en almindelig landbrugsmæssig anvendelse af jorden er umuliggjort. Det drejer sig skønsmæssigt om 10% af Vietnams landbrugsjord. At dette vil udgøre et problem i en menneskealder fremover ved vi fra New Guinea, der endnu 25 år efter krigens afslutning er kop-arret af bombehuller, ligesom bombekraterne fra 1. verdenskrig endnu 50 år efter kan beses i Nordfrankrig.

Udover de alvorlige direkte ulykker bombardementerne har betydet for de mennesker, der blev dræbt og lemlæstede ved eksplod-

(Efter Scientific American, May 1972)

Fig. 79. Vietnamesiske marker oversået med bombehuller. Billedet er ikke noget særligt grelt tilfælde. Det skønnes, at ca. 10% af Vietnams landbrugsareal er ødelagt, og det vil tage mange år at udbedre skaderne.

sionerne, er en række andre problemer dukket op:

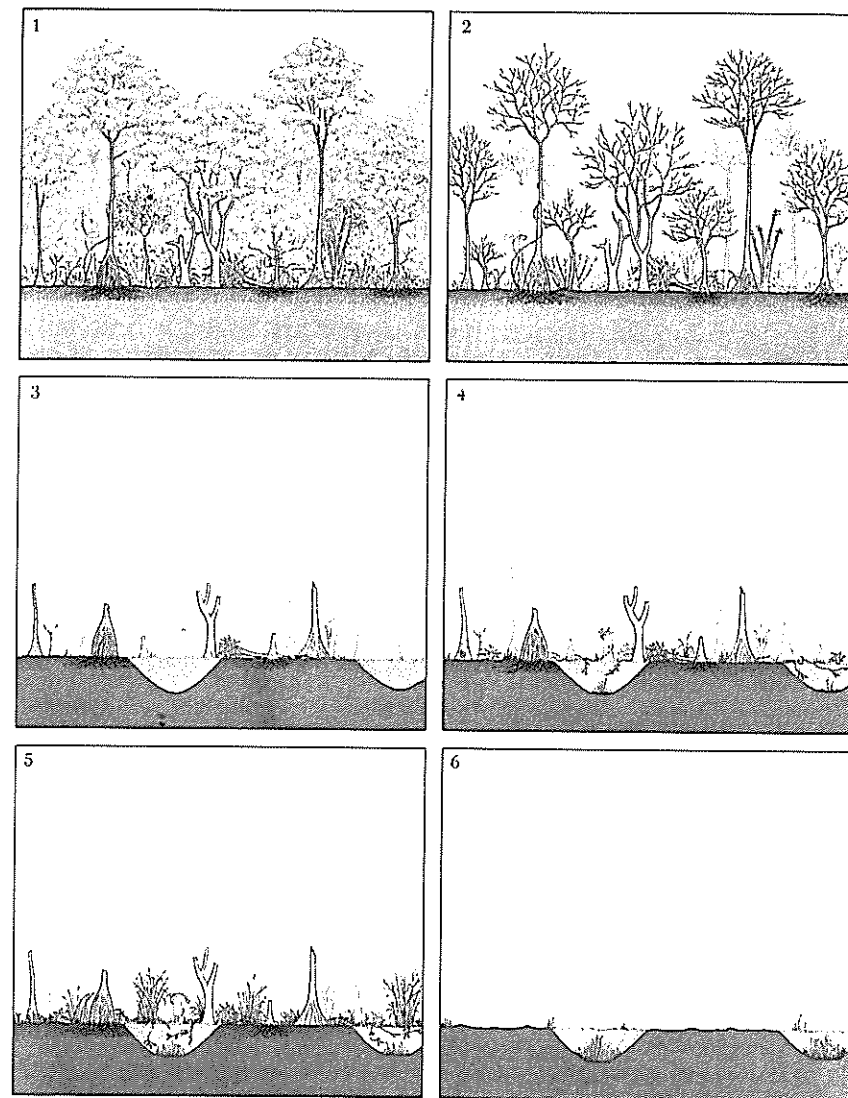
Bombekraterne vanskeliggør pløjning og såning og hæmmer trafikken gennem de hårdt bombede områder.

Når plantedækket rives op, og jorden spredes ved eksplosionen, lægges jorden nøgen, hvorefter udvaskning af næringssalte og lateritisering kan finde sted.

Bombekrateret og dets omgivelser invaderes af sejlivet ukrudt. Og kraterne fyldes ofte med vand, hvorved de bliver udklækningssteder for malariamyg.

Ikke-eksploderet ammunition gør det livsfarligt at dyrke visse strækninger for snese af år fremover.

De millioner og atter millioner af granatsplinter, der spredtes udover hele Vietnam, skærer klovene i stykker på de vandbøfler, der anvendes som trækdyr, hvorved der kan opstå betændelse. Granatsplinterne er også et problem for skovbruget, idet utallige rundsave er sprunget i stykker, når de har fået fat i granatsplinter, der har boret sig ind i stammerne. Hvis træet da ikke forinden er blevet sprængt i stykker eller inficeret med snyltesvampe gennem granatsår.

(Efter: Scientific American, May 1972)

Fig. 80. Virkningerne på skovene i Vietnam af afløvning, bombing og bulldozeraktivitet er her vist i skematiseret form. 1. Skoven før afløvning. 2. De større træer er dræbt med afløvningsmidler spredt ud fra fly. 3-5. Kun et tæt morads af buske, bambus og højt græs klarer sig. Når området bombes, skabes huller, der i regntiden fyldes med vand, og som lidt efter lidt vokser til med græs. De større træer indfinder sig ikke igen. Deres frugter har svært ved at spredes. Det tynde muldlag er vasket bort, og jordskorpen bages sammen til hård laterit – en proces der yderligere kan forstærkes ved at buskadet mellem bombehullerne (6) skrabs bort med bulldozere »for at berøve fjenden hans skjulesteder«.

Klimatologisk krig

I årene 1967-72 forsøgte man sig fra amerikansk side med, hvad man kan kalde klimatologisk krigsførelse.

Man har allerede i en årrække eksperimenteret med at udløse regn af skyformationer. Det har man tidligere taget i anvendelse for at skaffe nedbør til trængende afgrøder. I forbindelse med de frygtede tyfoner i det caribiske område har man ved at sprede kemikalier fra fly udover skyer udløst regn i et forsøg på at tage noget af kraften fra tyfonen, inden den nåede beboede områder.

I Vietnamkrigen er det lykkedes ved hjælp af sølvjodidkrystaller spredt ud over skyerne at øge regnmængden over fjendens forsyningsveje. Over den såkaldte Ho Chi Minh Sti har man skønsmæssigt øget området samlede årlige nedbør med 30% på denne måde. Dette har formentlig gjort vejene yderligere mudrede, udløst jordskred og oversvømmet vadesteder.

Miljø-ødelæggelserne i Syd Vietnam 1965-71 angivet i % af hele Syd Vietnams areal (174 000 km²)

Sprøjtet med plantegifte	12%
Ryddet med bulldozere	3%
Dækket af kratere	1%
Inficeret med granatsplinter og forsagere	70%
Landbrugsjord	32%

Samfundets nedbrydning

Som vi så det i kapitel 3 og 4, eksisterer der i de gamle landbrugs-samfund en lang række økologisk motiverede traditioner, der har reguleret menneskets stofskifte med naturen.

Men store dele af det vietnamesiske landbrugssamfund er brudt ned, enten direkte som følge af krigens ødelæggelse af landbrugs-jorden og drab på mennesker og husdyr, eller ved at store dele af landbefolkningen enten med magt eller frivilligt er flyttet til de såkaldt befæstede landsbyer eller til den overfyldte hovedstad, Saigon, der på 10 år voksede fra 250 000 indbyggere til 5 millioner, (1975) og dermed blev verdens tættest bebyggede hovedstad.

Forbud mod økologisk krigsførelse

Menneskehedens muligheder for at gribe dybt ind i »naturens orden« er her blevet demonstreret med det tragiske eksempel fra Vietnam. De nye økologiske våben blev afprøvet og deres effektivitet registreret. At deres farlighed blev erkendt er givet, for allerede i juli 1973, to år før krigens afslutning, vedtog det amerikanske senat en resolution, der opfordrede regeringen til at få en aftale i stand med andre regeringer, der skulle medføre et totalt stop for forskning i og afprøvning af »miljømæssige og geofysiske aktiviteter« som våben i krigen.

I september 1974 foreslog Sovjetunionen FN's generalforsamling at forbyde forsøg på at ændre miljøet, indbefattet vejret og klimaet af militære grunde, fordi dette er uforeneligt med opretholdelse af international sikkerhed og menneskehedens velfærd og sundhed.

Forslaget omfattede en lang række af aktiviteter, som skulle forbydes. Af disse kan nævnes forbud med indgreb i vejrforhold, fremkaldelse af jorderosion og jordskælv, forstyrrelse af ozonlaget i den ydre atmosfære og forstyrrelse af dyrs og planter økologi.

I maj 1977 vedtog FN en konvention, der sigtede mod at forbyde de mest omfattende former for økologisk krigsførelse. Denne har siden været fremlagt til tiltrædelse for de nationer i FN der ønskede at tilslutte sig.

Atom- og neutronbomber

I august 1945 blev de første atombomber nedkastet over de japanske byer Hiroshima og Nagasaki. 100 000 mennesker døde øjeblikkeligt. Endnu flere døde i tiden derefter, på grund af den radioaktive stråling de havde været udsat for. Og byerne blev smadret.

Siden da har menneskeheden levet i angst for en atomkrig. Men indtil videre har vi været forskånet herfor. En af grundene hertil er, at atombombens militære værdi er begrænset, fordi eksplosionsvirkningen og den efterfølgende radioaktivitet dels vil ødelægge de tekniske installationer i det bombede område og radioaktiviteten vil gøre det utilgængeligt i lange tidsrum efter angrebet, dels vil radioaktiviteten udgøre en risiko for angriberens egne tropper.

Med udviklingen af neutronbomben, som det har været overvejet at sætte i serieproduktion i USA, er dette forhold ændret. Den har nemlig følgende virkninger:

- alt levende i en omkreds af 1 kilometer fra nedslagsstedet bliver dræbt
- alle tekniske installationer, huse, biler, veje, dæmninger og lignende forbliver uberørt
- radioaktiviteten varer kun ved i en brøkdel af et sekund.

Af disse grunde betegnes denne »rene atombombe« af de militære eksperter som det ideelle våben.

Sin dødbringende virkning får bomben fra en proces, hvor grundstofferne lithium og brint ved hjælp af et stød af høj energi (en laserstråle) omdannes til stoffet helium, hvorved der frigøres store mængder af neutroner, som spredes til alle sider i op til 1 kilometers afstand fra nedslagsstedet. Disse neutroner igangsætter nye radioaktive processer, først og fremmest når de rammer kulstof, der er en af de vigtigste byggesten i levende organismer. Når kulstoffet rammes frigøres der energi i form af gammastråling – stråler af samme art som lysstråler, men med langt mindre bølglængder.

Selv om gammastråler er i stand til at trænge gennem næsten alt, virker de umiddelbart ikke særligt ødelæggende, men der er undtagelser. Celler der er ved at dele sig bliver ødelagt. Sådanne celler er en væsentlig bestanddel af det yderste væv, slimhinden, i mund, mave og tarm.

Rammes mennesker af neutronbombens stråling, vil de ikke kunne tale, øjnene vil tørre ud, så de ikke kan se, og man vil ikke være i stand til at spise og fordøje noget. Med fuld bevidsthed vil man kunne leve i op til flere dage, inden man dør af sine sår eller simpelthen af sult.

Neutronbomben er ikke nævnt i aftalen om forbud mod økologisk krigsførelse, men burde indgå heri, fordi den netop er et våben udviklet til at dræbe alt levende i store områder.

Kort sagt

Den økologiske krigsførelse i Vietnam er et eksempel på, hvor omfattende mennesket idag er i stand til at påvirke endog meget store regioner. Især eksemplet med afløvningsmidlerne viser, hvorledes et indgreb udover det primært tilsigtede (at vegetationen tabte bladene og derved afslørede fjenden) på længere sigt medfører en lang række andre sandsynligvis alvorligere følger.

Neutronbomben er et eksempel på et økologisk våben – en bombe, der dræber, men lader maskiner, huse og marker og veje uskadt.

V. DEL

ØKOLOGISKE PROBLEMER OG POLITIK

Kapitel 12

ØKOLOGISKE PROBLEMER OG POLITIK

Økologien er et redskab

Utroligt mange emner er gennem de sidste år kommet op i miljø- og forureningsdebatten: Vandforurening, madforurening, luftforurening, støjproblemer, atomkraft, arbejdsmiljøet o.s.v. – Et forvirrende billede af mange problemer, der ved første øjekast tilsyneladende ikke er sammenkoblede. Kloakingeniøren udtaler sig som ekspert om vandforureningen. Atomfysikeren ved, hvordan man klarer strålingen fra A-kraftværkerne, lægen ved hvad arbejderen kan tåle på arbejdspladsen. Set isoleret, hver for sig, kræver disse problemer een type løsninger. Set under ét måske en anden (som vi bl.a. så det i eksemplet med fiskeriet i Nordsøen, kap. 9).

Mange har i denne situation øjnet muligheden for at økologien som en samlende videnskabsdisciplin kunne være nøglen til en sammenhængende forståelse af disse problemer. Og dermed er vi tilbage, hvor denne bog begyndte. Kan økologien løse økokrisens problemer?

Vores svar har været både ja og nej. Det drejer sig om samfundsskabte problemer. Økologien kan ved at beskrive den biologiske del af et problem indgå som redskab. Men dets løsning forudsætter også en økonomisk-sociologisk beskrivelse, samt politisk-økonomiske forhold, der tillader, at de nødvendige beslutninger kan tages og føres ud i livet.

Derfor har vi gennem hele denne bog prøvet at beskrive økologiens nære tilknytning til samfundet. I første del beskrev vi de muligheder og de begrænsninger, der ligger i økologiens anvendelse ved løsning af samfundsproblemer. I anden del har vi set på, hvorledes forståelsen for økologiske problemstillinger afhænger af den måde, samfundet producerer på. I bogens fjerde del gav vi tre eksempler på økologiens anvendelse. Og i dette sidste kapitel vil vi

komme ind på økologiens forhold til de mange problemer, der idag går under betegnelsen »den økologiske krise« i et forsøg på at bringe denne krise ind i et længere historisk perspektiv.

Dermed mener vi dog ikke, at økologien kun kan bruges til løsningen af økologiske problemer, hvis den også som videnskab omfatter alle disse samfundsmæssige sammenhænge. Økologien må udspringe af systematiske studier af naturen. En stigende specialisering og forfinelse af vort kendskab til økosystemerne er en nødvendig forudsætning for løsningen af mange af økokrisens problemer. Derfor har vi i bogens tredje del beskrevet den egentlige økologi, selvom vi også her flere steder har søgt at trække forbindelsen til samfundet frem. For så vidt kan vi sige, at bogens første, anden og fjerde del tjener til at placere økologien i en større sammenhæng, den økologi der er beskrevet i bogens tredje del. Derfor hedder denne bog ikke »økologi«, men »Om økologi«.

Indgreb i naturen giver ny viden, der kan føre til nye indgreb, der o.s.v., o.s.v. ...

Menneskeheden har gennem sin udvikling samlet og formet en stadigt mere omfattende viden om lovmæssigheder og sammenhænge i naturen. Det har været resultatet af en stadig kamp for at beherske naturen, d.v.s. at kunne omforme den på en måde, der kunne tilfredsstille menneskenes materielle behov. Nye former for indgreb har dannet baggrund for øget kendskab til naturens lovmæssigheder. Og dette kendskab er så igen blevet anvendt til atter nye former for indgreb o.s.v.

Disse indgreb har ofte haft omfattende økologiske konsekvenser. Menneskets beherskelse af ilden og forståelsen for udvindingen af metaller betød, at man nu kunne bosætte sig i koldere områder, forbedre jagten, tilberede nye former for føde, rydde store skovstrækninger til agerbrug og benytte træ til bygning af huse og skibe med mere. Men det medførte også omfattende ændringer i de naturlige økosystemer. Det har sandsynligvis været medvirkende ved udviklingen af de store savanne- og ørkenområder i verden. Heller ikke i oldtiden var man uvidende om konsekvenserne af skovrydning og udpining af jorden. Således skrev Platon for 2.400 år siden om Grækenland:

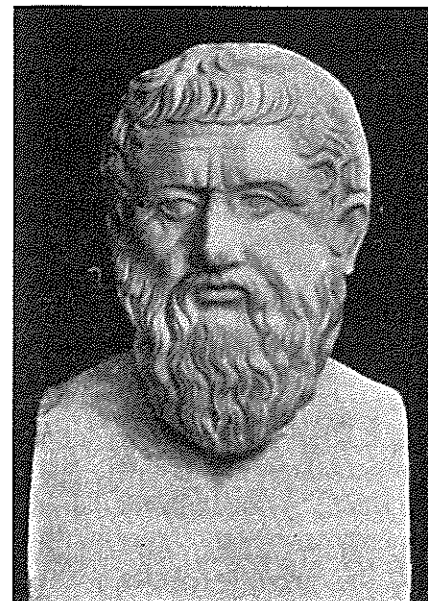

Fig. 81. Platon.

»hvad der nu er blevet tilbage, er – i Sammenligning med Fortiden – som Knoglerne paa et Legeme, der er tæret hen ved Sygdom, idet al den Jord, der var fed og blød, er skyllet væk, og kun Landets afpillede Krop er blevet tilbage. Dengang var Landet endnu uskadt. Bjergene var høje Bakker, en Slette, der nu hedder Felleus, var opfyldt af fed Muld, og paa Bjergene var der store Skove, af hvilke der endnu er tydelige Spor. Fra nogle af de Bjerge, der nu kun yder Næring til Bierne, fik man dengang Tagbjælker til store Bygninger; det er ikke saa længe siden, nogle af disse Bjælker endnu var i Behold. Og der var mange andre høje, dyrkede Træer, og Skoven ydede Hjorderne rigelig Næring. Jorden udnyttede til fulde hvert Aars Regnvand; den lod det ikke – saadan som nu – løbe til Spilde fra bart Land ned i Havet: da den havde rigelig Muld, optog den Vandet i sig – godt fordelt og gemt hen under Dække af Lerjorden, – lod det Vand, den havde inddrukket, løbe fra Højderne ned i Slugterne og frembød saaledes overalt vandrige Floder og Kildespring.«

(Platon: »Kritias«. På dansk ved Carsten Høeg.)

Men nye indgreb har ikke blot til stadighed ændret karakteren af menneskets stofskifte med naturen – menneskesamfundets økologi. Det har også haft betydning for forholdet mellem menneskene.

Viden er magt. En øget forståelse af naturen kan benyttes til at

udbytte andre mennesker, men det kan også benyttes til at frigøre sig fra andre menneskers udbytning.

Athen var et demokrati, men et slaveejernes demokrati, hvor udbytningen af naturen hang sammen med udbytningen af andre mennesker, ikke blot i Grækenland men også i kolonierne. Erosionen til trods var Platon en rig mand, der ikke behøvede at beskæftige sig med, hvordan man kunne *løse* disse jordiske problemer. Hans velfærd blev ikke antastet heraf. For ham var det blot et udtryk for andre menneskers dårskab – disse jordiske skabninger der havde fordærvet det land, der før i tiden var så frodigt.

Vi kan her sammenligne med den fremstilling af miljøkrisen som et resultat af menneskelig dårskab, der gives i bogen »Grænser for vækst« af D. M. Meadows m.fl. Her forklares udryddelsen af de store hvaler som et resultat af »menneskelig dumhed« (se s. 92). Men i denne sag kunne vi ikke finde, at nogen havde handlet dumt. Vi fandt derimod en for os mere overbevisende forklaring i de økonomiske interesser, der ligger bag moderne hvalfangst.

Alligevel er der en forskel. I Grækenland blev skovene hurtigt ryddet og jorden udpint efter kort tid. Men den udvidede handel og oprettelse af kolonier i områderne omkring Middelhavet og Sortehavet sikrede samfundets fortsatte eksistens et stykke tid endnu.

Vort stofskifte med naturen omfatter nu hele kloden

De samme muligheder har vi ikke mere idag. Vort stadigt stigende stofskifte med naturen omfatter nu hele kloden. Den stofomflytning, der fandt sted omkring Middelhavet for 2.000 år siden, er for intet at regne mod den, vi finder i verden idag: Ved pløjning af jord, gennem bygge- og anlægsvirksomhed og gennem minedrift omflyttes idag over 1.000 m³ jord pr. menneske hvert år. Af jordskorpen udvindes 100 milliarder tons malm, brændsel og byggematerialer pr. år svarende til 30 tons pr. menneske.

Også disse indgreb har naturligvis økologiske konsekvenser. Skal vi prøve at gøre status, kan vi konstatere, at vi mennesker på det nuværende udviklingstrin:

- Har gjort os fortrolige med klodens samlede overflade, og at hele denne er blevet gjort til genstand for menneskelig virksomhed (bortset (endnu) fra den dybe oceanbund).
- Har udvidet rammerne for vor eksistens i en sådan grad, at vi

kan beskytte os mod ugunstige betingelser på næsten et hvilket som helst sted på jordoverfladen, i det nære verdensrum og i oceanerne.

- Har draget praktisk talt alle kendte stoffer ind i produktionen. De fleste fornyelige ressourcer udnyttes allerede i stor udstrækning, mens en stor del af de ikke-fornyelige ressourcer endnu kun anvendes i ringe grad.

Alt dette er udtryk for at menneskeheden er på vej ind i et nyt stadium i udviklingen af sit stofskifte med naturen. Et stadium der kendetegnes af den fuldstændige omslutning af kloden.

Forureningen i forskellige dele af verden

I fig. 82 er vist fordelingen af den samlede forurening i verden fordelt på henholdsvis de udviklede kapitalistiske lande, udviklingslandene og de socialistiske lande.

Ifølge amerikanske kilder tegnede USA sig i perioden 1965-66 for omkring 40% af verdens samlede forurening. Som det fremgår af fig. 82, der bygger på en sovjetisk kilde, er denne andel faldet siden. Man skal dog være varsom, når man tolker sådanne tal. Det er grove skøn, der bygger på oplysninger om befolkningsstørrelse, udvindingen af råstoffer (først og fremmest brændsel, malme og ikke-metalliske råstoffer) samt virksomhedernes udstyring med rensningsanlæg. Endvidere må man huske på, at tallene ikke fortæller noget hverken om forureningens farlighed eller dens absolutte størrelse. I USA er den samlede størrelse således steget. Og når USA's *andel* er faldet, hænger det sammen med at produktionen og forureningen er steget *mere* i andre regioner i verden.

»Hvad i alverden kommer forureningen kapitalismen eller socialismen ved? Intetsomhelst, eftersom forureningen er ligeså stor i socialistiske som i kapitalistiske lande, hvis den ikke er større.«

Dette citat er hentet fra en leder i Roskilde Tidende den 20.6.1974. Det synspunkt, der her kommer til orde, er desværre typisk for en del af den danske offentlighed. At påstanden om forureningens omfang i de socialistiske lande er forkert er ikke så væsentligt. Men som vi har søgt at vise i denne bog, er det jo netop en forudsætning for at komme problemerne til livs, at man forstår

	Andel af verdens befolkning %	Andel af verdens industriproduktion %	Gennemsnitlig årlig produktionstilvækst fra 1951-71 %	Andel af verdens forurening %
Socialistiske lande*	33	39	9	24
Heraf USSR	6,6	20	10	10
Udviklede kapitalistiske lande	19,5	53	5,1	63
Heraf USA	5,5	24,6	4,1	31
Udviklingslande*	47,5	8	7	13

(Efter Petersmanns Geographische Mitteilungen, 1974 Nr. 1)

* Kina betegner sig ofte som et u-land, men er her placeret under de socialistiske lande, idet betegnelsen udviklingslande forbeholdes de fattige lande, der står i et økonomisk afhængighedsforhold til de udviklede kapitalistiske lande.

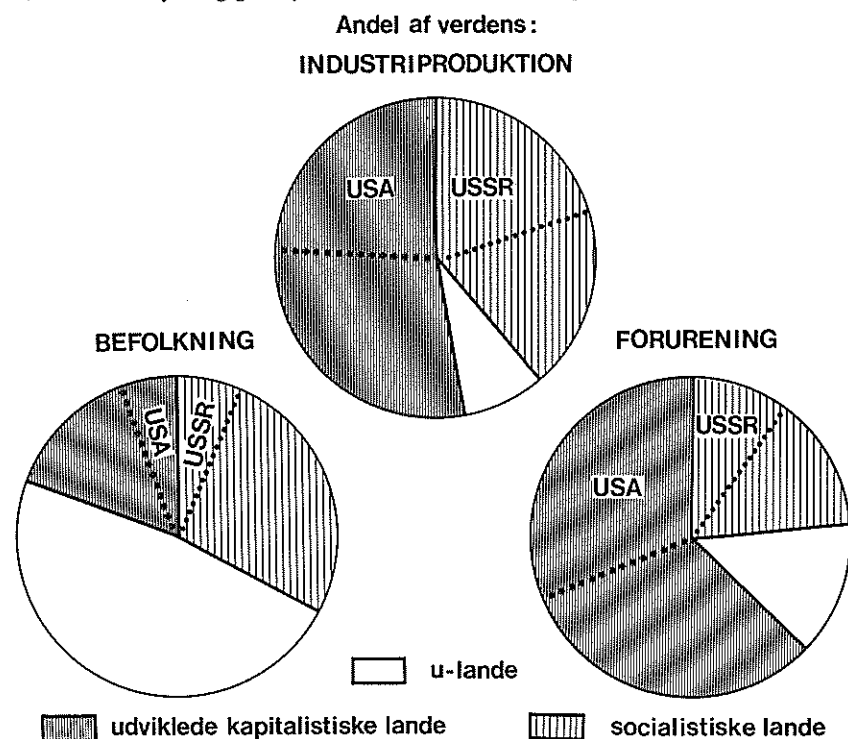

Fig. 82. Påstanden om, at forureningen er ligeså stor i de socialistiske lande som i vesten, holder ikke stik. Ifølge tabellen er forureningen i USA mere end 3 gange så stor som i Sovjet. Da en sådan tabel er svær at udarbejde og hviler på en række skøn, skal man naturligvis tage den med forbehold.

dem i deres fulde sammenhæng – og økologiske problemer kan ikke forstås, uden at de ses i sammenhæng med forholdene i det samfund, der har frembragt dem. Derfor har forureningen umådelig meget med kapitalisme og socialisme at gøre. Den industrielle udvikling i de socialistiske lande går hurtigt, som det også fremgår af tabellen på side 214. Også befolkningen i de socialistiske lande ønsker en stadigt stigende levestandard. Og også her har der været en tendens til ikke at tage hensyn til miljøet, så længe der ikke var overhængende fare. Men idag ofres der enorme summer på at bekæmpe forureningen og spare på ressourcerne. Der er altså både i øst og i vest stærke kræfter igang. Og både i øst og vest er der kræfter, der stritter imod. Men de politiske vilkår for at denne nødvendige omstillingsproces kan gennemføres uden alt for mange kvaler, er forskellige i de to samfundssystemer.

Miljøbeskyttelsen i Danmark

I efterkrigstiden udvikledes Danmark til et velstående land med en veludviklet social sektor. Men det har ikke rokket ved den kendsgerning, at Danmark hører til de kapitalistiske lande, som det så klart har vist sig i nedskæringerne indenfor den sociale sektor under de seneste års økonomiske krise. Vi har allerede (i kap. 5) været inde på det kapitalistiske systems modsætning mellem kravet om stadigt stigende profit, og hensynet til miljøet. Også i Danmark har dette betydet åbenbare vanskeligheder for forureningsbekæmpelsen.

Men selv om dette krav er fundamentalt i det kapitalistiske system, så er det dog ingen naturlov. På grund af flere interesser vil forureningsbekæmpelse være mulig.

I den udstrækning der kan tjenes penge på at forbedre miljøet, vil der være en positiv interesse for miljøproblemer set fra et kapitalistisk synspunkt.

Og på længere sigt har kapitalismen ikke interesse i at få ødelagt den natur, som er en af betingelserne for hans rigdom.

Og endelig kan kravet om sikring af menneskets fysiske omgivelser godt indfries mod kapitalens umiddelbare ønsker, hvis der ligger stærke folkelige krav bag.

Alle tre grunde har spillet en rolle i udviklingen af forureningsbekæmpelsen i Danmark.

Da miljøproblemerne i slutningen af tresserne begyndte at tage til for alvor begyndte flere og flere mennesker at blive opmærksomme på problemet og flere og flere ønskede, at der skulle gøres

noget for at løse dem. Det var i Danmark især vandforureningen, som havde ændret alle større danske vandløb og flertallet af søerne, der gav anledning til protester fra befolkningen. Men også den tiltagende tilsmudsning af luften i byerne var til åbenlys gene for befolkningen.

Man blev også foruroliget over kvalitetsforringelsen af fødevarerne: De blev nu i stigende grad tilsat alle mulige farve- og konserveringsstoffer. Herigennem kunne produkterne fremstilles af billigere råvarer og holde sig længere, uden at det kunne ses på varerne, ja disse kunne oven i købet gøres mere tiltrækkende og derfor bedre sælges.

Fra midten af 1969 var utilfredsheden med den tiltagende forurening så stor, at alle de større dagblade havde forureningsstof på som dagligt stof. Og i Folketinget begyndte først få, men siden stadigt flere folketingsmedlemmer at stille spørgsmål til ministrene og rejse forslag om forholdsregler til modvirkning af de stigende skader. I hele denne periode var industrien bemærkelsesværdig tavs. Men dermed er ikke sagt, at man ikke beskæftigede sig med problemerne. Som vi skal se, forberedte man sig i visse dele af industrien nøje på, hvad der måtte komme.

Forureningsrådet sammensættes så erhvervslivet får gode kår

Regeringens svar på den tiltagende protest blev, at man oprettede et forureningsråd, der skulle »kulegrave« problemerne således, at man kunne få et bedre grundlag at tage fat på. Forureningsrådet fandt, at man først måtte kende problemerne i deres fulde omfang før man kunne afgøre hvor der først skulle sættes ind. Imidlertid var der adskillige forholdsregler, som let ville kunne gennemføres, da der bl.a. fra forskningen i udlandet lå tilstrækkelig viden om problemerne til, at man kunne skride ind (for eksempel i spørgsmålet om nedsættelse af blyindholdet i benzin, og af svovl i fyringsolien). Men der blev ikke foretaget nogen indgreb. Som helhed måtte hele miljøproblemet i praksis hvile i 1-2 år, mens forureningsrådet arbejdede. Dette så nogle som et »bevis« på kapitalismens ulyst til at gøre noget ved problemerne.

Forureningsrådets arbejde fik dog alligevel stor betydning. Da rådet skulle påbegynde sit arbejde, havde man naturligvis et stort behov for ekspertbistand. Da der ikke på de offentlige forskningsinstitutter (især universiteterne) fandtes særligt mange eksperter – problemet var jo nyt, og forskningen var gået andre veje –

(Foto: Nordisk Pressefoto)

Fig. 83. Erhvervslivet har haft stor indflydelse på udformningen af miljøloven: Således udtalte den daværende miljøminister Jens Kampmann ved fremsættelsen af de tre lovforslag (miljøloven + to ændringsforslag omkring den hidtil eksisterende lovgivning på området) d. 25/1-73:

»Jeg er derfor glad for, at jeg idag kan oplyse, at industrirådet over for mig har tilkendegivet, at de tre lovforslag på baggrund af forhandlingerne nu indeholder sådanne hovedprincipper og har fået en sådan form, som industrien kan acceptere ...«

og senere:

»Det skal ikke være nogen hemmelighed, at erhvervene under forhandlingerne allerede fra starten viste betydelig interesse for spørgsmålet om uafhængige ankeorganer.«

var det klart, at man i overvejende grad var henvist til at tage folk ind fra erhvervene og deres organisationer. Disses betydning forstærkedes yderligere, fordi det pres, som den nyopståede og dårligt organiserede miljøbevægelse kunne præstere, var for intet at regne mod, hvad de kapitalstærke erhvervsorganisationer kunne udøve. Resultatet blev da også, at forureningsrådet blev kraftigt domineret af erhvervsinteresser. Ca. 1/3 af rådets pladser var besat med folk fra industri og landbrug. Enkelte firmaer havde flere repræsentanter siddende. Således havde F. L. Smidth-koncernen 3 personer siddende i forskellige organer i forbindelse med forureningsrådet, og industrirådets formand sad selv i ikke mindre end 6 forskellige udvalg.

Alene på grund af deres erfaringer, job og uddannelse, har disse folk ikke kunnet undgå at farve udvalgenes arbejde. Det må vel også have været en medvirkende grund til at deres firmaer har sendt dem. De rapporter rådet udarbejdede, og de løsningsforslag rådet nåede frem til, drejede sig i stor udstrækning om udviklingen af en *antiforureningsteknologi*, og kun i få tilfælde pegede man på løsninger der direkte gik imod storindustriens interesser. Endvidere har rådets arbejde haft stor betydning for den senere udvikling på lovgivningsområdet, her først og fremmest på *miljøloven*.

Miljøloven

I maj 1972 blev den store miljølov fremsat i folketinget under henvisning til videnskabens stadigt kraftigere advarsler og til den tydelige forringelse af miljøet »som alle er vidne til«. Diskussionen af lovforslaget var præget af i hvor høj grad man mente, der skulle tages hensyn til miljøet, og i hvor høj grad mere kortsynede hensyn til industriens ekspansionsmuligheder, konkurrencemuligheder, forbrugsstigningen og den fulde beskæftigelse skulle tilgodeses. Det blev til et tovtrækkeri mellem staten og erhvervslivet, der viser hvorledes staten i vores samfund først og fremmest fungerer som mægler mellem erhvervslivets forskellige grene.

Resultatet blev, at staten på mange måder fik muligheder for at føre kontrol med virksomhederne, navnlig hvad angår etablering af nye virksomheder. Men erhvervslivet sikrede sig forbehold på to afgørende punkter: Formuleringen af §1 og sammensætningen af ankenævnet.

I Miljølovens første paragraf er det præciseret, at omfanget og arten af miljøbeskyttelsesforanstaltningerne skal ske ved en afvej-

ning af på den ene side »de ydre omgivers beskaffenhed« og på den anden side »den samfundsmæssige nytte« af den forurenende virksomhed og »omkostningerne ved beskyttelsesforanstaltningerne.«

Denne lovtekst lyder umiddelbart rimelig. Og den kunne da også være det, hvis det ikke var, fordi enhver af Miljøstyrelsens afgørelser kan indbringes for et ankenævn, hvor afgørelsen kan efterprøves og eventuelt omstødes.

Ankenævnet er oprettet som et »uvildigt« organ, hvor alle større miljøsager kan indankes, hvis man er utilfreds med en afgørelse. Men medlemmerne af dette udvalg vælges efter indstilling fra industrirådet, landbrugsrådet, de samvirkende landbo- og husmandsforeninger og miljøstyrelsen. Dette nævn, som blev argumenteret igennem som en garanti for borgernes retssikkerhed, er således sammensat af »forurenere« og administrationen, mens de andre brugere af miljøet, for eksempel repræsentanter for LO, forbrugerrådet, naturfredningsforeningerne, friluftsrådet, og NOAH, ikke er repræsenteret. Arbejdsgiverne har endog ladet sig repræsentere ved direktører fra nogle af de mest forurenende storindustrier: De Danske Spritfabrikker A/S, De Danske Sukkerfabrikker A/S, A/S De forenede Papirfabrikker, Kemisk Værk Køge A/S, Nordisk Kabel- og Traadfabrikker A/S m.fl. Det er kun staten og dem, der forurener, der har indstillingsret, og de dommere, der skal bedømme sagen repræsenterer de samme interesser. Flere folketingsmedlemmer har da også rejst tvivl om den »retssikkerhed«, der derved er indvundet.

Miljøteknologien – en ekspanderende branche

Men man skal være forsigtig med at drage forhastede slutninger om miljøets fremtid alene på grund af det faktum, at forurenere har en overvældende indflydelse på, hvilke former for forurening, der bekæmpes i Danmark og hvordan de bekæmpes. For dele af industrien er nemlig blevet direkte engageret i forureningsbekæmpelsen på en anden måde end før. Betydende kapitalinteresser er i stigende grad engageret i at producere miljøteknologi, d.v.s. rensningsanlæg og lignende. Man kan tale om, at miljøet fra at have været et mere eller mindre frit forbrugsgode, er blevet gjort til en vare, der produceres, markedsføres og sælges på lige fod med andre varer. Endnu er det ikke sådan, at vi skal købe vores indån-

dingsluft på flasker hos lufthandleren. Men rent vand forhandles allerede i de fleste velassorterede supermarkeder!

Der er med andre ord penge at tjene ved forureningsbekæmpelse. Miljøteknologien er da også blevet den stærkest ekspanderende branche i Danmark i disse år. At det er en lovende forretning fremgår af, at miljøstyrelsen har beregnet, at der alene for at opnå en rensning på 85% af Danmarks spildevand skal anvendes 8 milliarder kroner i 1970-priser (svarende til ca. 1/3 af værdien af hele Danmarks eksport i 1970).

Danmarks største monopolforetagende F. L. Smidth har satset kraftigt på miljømarkedet. Skønt der alt i alt vel er mere end 150 firmaer i branchen, er det ganske enkelte, og først og fremmest F.L. Smidth, der dominerer markedet.

Den bedst kvalificerede stab af miljøteknologer findes idag i disse private firmaer. Det er således kun ganske få og kun private firmaer de forurenende virksomheder, kommunerne, og andre offentlige instanser kan henvende sig til, når de skal have oprettet eller udbygget deres rensningsanlæg. Kun meget få firmaer, herunder F.L. Smidth, kan yderligere tilbyde ekspertise med hensyn til de miljøundersøgelser, der går forud, og på basis af hvilke man beslutter sig for, hvilken type og størrelse rensningsanlæg man skal anskaffe sig. Derved får disse firmaer naturligvis en stor økonomisk magt.

Men også af andre årsager kan det være betænkeligt, at det er private virksomheder, der foretager de miljøundersøgelser, der ligger til grund for f.eks. tilladelse til spildevandsudledninger: Enhver tvivl vil let komme forurenere (der betaler undersøgelsen) til gode, fordi yderligere undersøgelser koster flere penge. Og der kan opstå tvivl mange steder: Hvordan afgrænses undersøgelsesområdet? Hvilken undersøgelsesmetode skal vælges? Hvor mange, hvor ofte og hvor længe skal der tages målinger?

Lad os illustrere dette med et eksempel. Der er et firma, der hedder Isotopcentralen. Isotopcentralen kan bl.a. lave undersøgelser over, hvor meget kviksølv fisk indeholder.

Sundhedsstyrelsen bestilte i 1967 en undersøgelse. Man bad Isotopcentralen om at foretage en undersøgelse af kviksølvindholdet i danske fisk. Undersøgelsens omfang var i forvejen fastlagt ud fra det beløb Sundhedsstyrelsen var istand til at afse på projektet. Dette beløb var naturligvis igen bestemt bl.a. af, hvor alvorlige Sundhedsstyrelsen anså disse problemer for at være.

Undersøgelsen viste, at der kun i to små områder med ringe fiskerimæssig betydning (Karrebæk Fjord og Grindsted-Varde Å) var fundet fisk, der indeholdt mere kviksølv end tilladeligt. Dette

blev også fremhævet af Isotopcentralen, da dens rapport med alle undersøgelsesresultaterne blev offentliggjort. Ved den festlige reception i samme anledning blev dette grundigt understreget af firmaets direktør der foran pressefotograferne spiste forskellige fiskeprodukter for dermed at vise, at der ikke var nogen fare på færde.

Imidlertid viser en noget nøjere analyse af resultaterne et andet billede – men det skal man være nøjere inde i sagerne for at kunne se. Her skal nævnes nogle af de væsentligste kritikpunkter:

1) På den svenske side af Øresund er der på grund af for højt kviksølvindhold i fiskene forbud mod fangst af ål. Af rapporten fremgår, at Isotopcentralen har kendt til den svenske kviksølvlitetratur. Derfor er det påfaldende, at Isotopcentralens undersøgelse, der omfatter mere end 1.000 fisk, ikke har medtaget en eneste ål fra Øresundsområdet.

2) Analyser, der var foretaget på sildehajer fanget ved Færøerne viste, at disse fisk indeholdt mere end tre gange den tilladelige faregrænse. Selvom denne fisk ikke direkte anvendes til menneskeføde på det danske marked, er det naturligvis for fiskeriet, økologerne og færingerne af stor interesse at få klaring på, hvordan (hvorfra) dette høje kviksølvindhold stammer. Men dette spørgsmål har man ikke i Isotopcentralens rapport ofret yderligere interesse.

3) Selvom rapporten er beroligende ved at vise, at det formentlig ikke i undersøgelsesperioden har været forbundet med nogen fare for kviksølvforgiftning at spise danske fisk, er den skræmmende på anden måde. For undersøgelsen viser klart, at Danmark har et kviksølvproblem: Som omtalt i kapitel 7 er ikke mindre end 16 af de undersøgte områder genstand for en markant kviksølvforurening. Undersøgelser fra 1974-76 viser, at kviksølvkoncentrationen i overfladesedimentet i Sundets dybeste dele er fordoblet fra 1968 til 1975, og at dette formentlig skyldes forurening. Og da man i flere tilfælde tilsyneladende ikke har anelse om, hvor man skal lede efter forureningens kilder, er der grund til at frygte, at landet er inde i en farlig udvikling med stigende forurening af denne miljøgift. Men det blev forbigået ved undersøgelsens offentliggørelse og bagatelliseret i den efterfølgende avispolemik.

Dette eksempel viser, hvor dårligt rustet samfundet er, hvis det i kampen mod forureningen alene bevæbner sig med så tvivlsomme våben som private undersøgelsesforetagender. Disse er jo ifølge sagens natur i sidste ende tvunget til at prioritere det forretnings-

mæssige overskud højere end hensynet til de langsigtede samfundsmæssige interesser.

Indenfor industrien er der forskellige interesser

Vi har nævnt, hvorledes det stadige krav til profit vanskeliggør hensynet til miljøet. Og vi har samtidig nævnt, dels hvorledes der kunne tjenes penge – skabes profit – på løsning af miljøproblemer, dels hvorledes også kapitalisten har en interesse i ikke at få ødelagt den del af naturen, der er en forudsætning for hans produktion. Dette viser, hvor modsætningsfyldt forholdet til miljøet er under kapitalismen.

På grund af interesse i antiforureningsudstyr og -undersøgelser er F.L. Smidth blevet den måske vigtigste drivkraft bag forureningsbekæmpelsen i Danmark. Via dagbladet Politiken har ledende kredse omkring koncernen også haft mulighed for stor indflydelse på miljødebattens udvikling. Men samtidigt ejer samme koncern en række stærkt forurenende virksomheder, som det har været uhyre vanskeligt at få noget gjort ved.

Den forurening produktionen af en vare påfører miljøet, afhænger af hvilken vare der er tale om. Dette giver naturligvis anledning til forskellige interesser mellem de forskellige industrier.

Udover dette findes også en uenighed, der skyldes, at det generelt er relativt billigere for en stor fabrik at rense, end det er for en lille – på samme måde som det er lettest og alt i alt billigst at få rensset luften fra boligopvarmningen, når den kan foretages på én stor varmecentral end hvis der skulle installeres luftfiltre i hver enkelt husstand. Store, økonomisk stærke virksomheder vil være i stand til at begrænse deres forurening ved at gennemføre rationaliseringer af produktionen, som samtidig øger produktiviteten, mens de små virksomheder ofte må nøjes med lige de mest nødvendige rensningsforanstaltninger, som i det lange løb vil være »dyre«, fordi de ikke samtidig øger produktiviteten. Det betyder, at det først og fremmest er de små firmaer, der kommer i økonomiske vanskeligheder, når Folketinget, presset af befolkningens protester og vejledt af erhvervenes repræsentanter vedtager love, der nødvendiggør tekniske løsninger på forureningsproblemerne. Således er forureningsbekæmpelsen med til yderligere at fremskynde monopoliseringen, hvilket vil sige, at små firmaer og fabrikker efterhånden bliver opkøbt af de store, så man til sidst kun har et

eller ganske få firmaer inden for branchen. De resterende store firmaer, ofte udenlandske »multinationale koncerner« kommer på denne måde til at besidde en kolossal magt i samfundet.

Kort sagt

Menneskets stofskifte med naturen omfatter nu hele kloden, hvilket har medført en lang række problemer herunder forurening. Hvorledes disse problemer løses hænger nøje sammen med samfundets økonomiske, teknologiske og politiske struktur. I de kapitalistiske lande (herunder Danmark) gør det stadige krav til profit det vanskeligt at tage hensyn til miljøet. På den anden side kan der tjenes penge – skabes profit – på løsning af miljøproblemer. Miljøteknologien er den stærkest ekspanderende branche i Danmark. Ligesom indenfor det øvrige erhvervsliv bliver produktionen samlet på stadigt færre hænder. Da rensningsanlæg er relativt billigere at indføre for store end for små virksomheder er forureningsbekæmpelsen med til at fremme disse monopoliseringstendenser.

Man skal ikke bevare naturen for dens egen skyld, men for menneskets

»Hjælp til med at samle metal- og papiraffald; saml lægeurter; deltag i plantning af frugttræer og prydbuske langs veje, grøfter og på offentlige pladser ...«

Dette er et lille citat, hentet ud af programmet for, hvad eleverne i Sovjetunionens skoler skal opdrages til i 5. klasse. Det ser måske ikke ud af så meget. Men sammenholdt med hvad der står i den danske skoles læsevejledninger om »at lære at færdes hensynsfuldt i naturen« og »respekt for det levende«, afspejler det alligevel en lille, men væsentlig forskel i holdning. Det er vigtigt at forstå, at holdningen til miljøet i Sovjetunionen ikke er, at vi hidtil har været så onde ved naturen, at vi nu skal råde bod derpå ved at frede nogle af de få uberørte dele der er tilbage. Men derimod at mennesket fortsat må omforme naturen, for at tilfredsstille behovet for føde, bolig og hæderlige levevilkår. Man skal ikke bevare naturen

for naturens egen skyld, men for menneskets. I overensstemmelse hermed skal de sovjetiske børn udover at blive fortrolige med naturen ved at samle lægeplanter, deltage aktivt i genanvendelsesprocessen og ved at samle papir, plante træer og blomster medvirke til at bedre det menneskelige miljø langs veje og på pladserne i byerne.

Dette var noget om den bevidsthed, der i et socialistisk land er omkring miljøproblemer. Men lad os for at forstå dem bedre se på de underliggende økonomiske og produktionsmæssige forhold, hvoraf denne bevidsthed udspringer.

I de socialistiske lande ejes produktionsmidlerne ikke af enkelte kapitalister eller aktieselskaber som hos os, men i langt overvejende grad af samfundet som helhed. Dette indebærer nogle indlysende fordele. Skal man for eksempel regulere fiskeriet i en sø hensigtsmæssigt, lader det sig langt lettere gennemføre, når det er et og samme organ (staten), der ejer og befisker fiskebestanden. »Den« der nedsætter fiskeriindsatsen idag, kan også være sikker på at få det forøgede udbytte årene efter, når fiskebestandens produktivitet atter er høj. Når det er en og samme kasse, der modtager overskuddet fra fabrikkerne, og som afholder udgifterne til hospitalernes bronchitispatienter, er det også klart at hensigtsmæssige begrænsninger af industriens luftforurening af denne grund lettere vil kunne gennemføres. Det er således også muligt at lade visse industrier producere med underskud (og evt. lukke andre der giver overskud), hvis det er til gavn for hele samfundet. Og omvendt kan forurenende virksomheder, (som det ofte sker hos os) ikke true med at lukke eller flytte ud af landet, hvis de pålægges krav om rensning.

Endelig har det stor betydning, at befolkningen i de socialistiske lande har en ganske anden holdning til fremtiden, end den vi kender fra Vesten. Man er sig i høj grad bevidst, at man deltager i en kollektiv opbygning af det socialistiske samfund, en holdning, der understøttes kraftigt gennem skolen og det offentlige liv.

Samtidig medfører planøkonomien, der sikrer en stabil økonomisk udvikling i samfundet, at denne holdning bliver langsigtet og derigennem økologisk hensigtsmæssig.

I de kapitalistiske lande har en lignende holdning sværere ved at blive forbundet med virkeligheden, dels fordi borgernes indflydelse på den private produktion er meget ringe, dels fordi de stadig tilbagevendende økonomiske kriser gør det svært at planlægge realistisk på lang sigt.

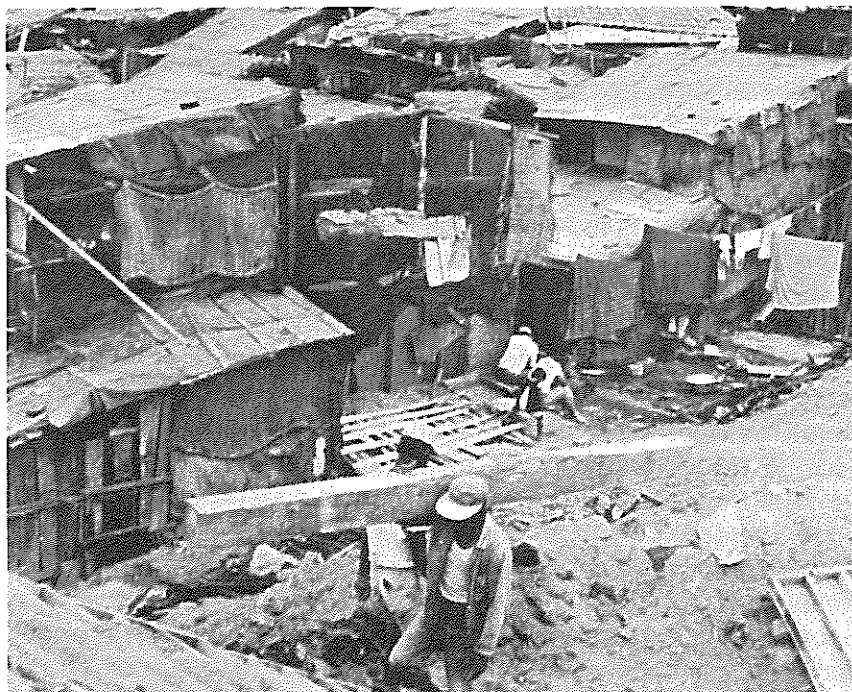
hederne for forureningsbekæmpelse i USA og USSR, en sammenligning, der på væsentlige punkter også holder stik for Danmarks vedkommende:

»Der synes at udvikle sig en stærk økologisk bevægelse i USSR som svar på vanskelighederne; videnskabsmændene kritiserer den industrielle udvikling, som ignorerer eller undervurderer indvirkningen på det omgivende miljø og borgerne klager, som alle andre steder, over den forurening, det giver ophav til. Regeringens seneste aktioner er kendetegnet af en stærkere økologisk tilpasset kontrol med industriens udviklingsplaner. På dette område besidder det socialistiske system i Sovjetunionen naturligvis virkelig et vigtigt praktisk fortrin fremfor den private foretagsomheds system.

Statens altomfattende planer for den industrielle og landbrugsmæssige udvikling, som næsten omfatter et hvilket som helst aspekt af det økonomiske liv, er et karakteristisk kendetegn ved det sovjetiske system. De fordele en sådan planlægning har for en hvilken som helst foranstaltning til løsning af miljøproblemerne, behøver næppe nærmere forklaring for den, der er bekendt med den kaotiske miljøsituation, der findes i USA, hvor nogle stater ikke anerkender atomenergikommissionens normer med hensyn til strålingssikkerhed, hvor regeringsembetsmænd er viklet ind i lange frustrerende slagsmål med automobilindustrien om forureningsnormer, hvor behovet for anvendelsen af en økologisk begrundet landbrugsteknik kommer i konflikt med interesserne hos producenterne af kunstgødning og syntetiske pesticider.

I sidste instans besidder det socialistiske system fordele sammenlignet med den private foretagsomhed, også hvad angår den grundlæggende vekselvirkning mellem de økonomiske processer og de økologiske krav.«

I hele den socialistiske verden prioriteres løsningen af de økologiske problemer idag højt. De midler, der tages i anvendelse, er forskellige, alt efter de naturmæssige og historiske forskelle, der hersker i disse lande. Således er de initiativer, der er taget for at sikre miljøet og ressourcerne i Kina, på visse områder anderledes end i Sovjet. Den måde man løser miljøproblemerne på i Kina vil få betydning for u-landene, bl.a. fordi Kina selv på mange områder stadig befinder sig på et lavt teknologisk niveau. Når vi har valgt at fremdrage Sovjet, er det fordi dette socialistiske land både hvad angår kultur og industrielt stade på mange måder gør det mere sammenligneligt med de hjemlige forhold.

(Foto: Mellemfolkeligt samvirkes billedarkiv)

Fig. 84. De industrier der opbygges i u-landene lægger kun sjældent vægt på de miljømæssige problemer. Men også andre ting bidrager til et højt forureningsniveau i u-landene. De store slumkvarterer omkring de hastigt voksende storbyer mangler oftest de mest elementære sanitære indretninger. Dette betyder bl.a. at de meget let kan blive arnested for epidemier.

Miljøproblemer i u-landene

Hvor man på den ene side i den danske debat ofte har været meget hurtig til at påstå at forureningsproblemerne i den socialistiske verden var ligeså slemme som herhjemme (om ikke værre), så har man på tilsvarende løst grundlag været tilbøjelig til at påstå, at forureningen ikke udgør noget større problem i de fattige og lidet industrialiserede lande. Som det fremgår af oversigten side 214 er dette ikke rigtigt. Ifølge denne (naturligvis usikre) beregning tegner u-landene sig for 13% af verdens forurening. Det er lidt målt i forhold til deres andel af verdensbefolkningen, men meget målt i forhold til deres andel af verdens industriproduktion. Den rent tekniske baggrund for dette ligger bl.a. i forureningen i forbindel-

se med den omfattende udvinding af råstoffer (der oftest går til eksport til i-landene). Men også den meget ringe udrustning med rensningsanlæg såvel i industrien som i den offentlige sektor skaber omfattende forureningsproblemer. Kloakeringen i u-landenes hastigt voksende millionbyer er oftest dårlig eller mangler helt.

U-landene er fattige

Gennemsnitsmennesket i et u-land har en meget lav levestandard, og samfundet som helhed er også præget af fattigdom. Der findes få og dårligt udstyrede højere læreanstalter, transportvæsnet er udslidt og underdimensioneret, der er få højtuddannede læger, ingeniører, miljøspecialister, hospitalerne er overbelagte, boligstandarden er ringe o.s.v.

Vi har under gennemgangen af befolkningsstigningen i u-landene (i kap. 2) været inde på den vigtigste årsag til dette: nemlig det forhold at de fleste u-lande er tidligere kolonier, hvis økonomiske stilling stort set ikke er ændret, selv om de har fået deres politiske selvstændighed. Deres udenrigshandel er stadig domineret af deres stilling som eksportører af råstoffer til i-landene. Den industri, der etablerer sig i u-landene, tiltrækkes nu ikke blot af de lave lønninger, men også fordi den dér i højere grad kan undgå udgifterne til rensningsanlæg, udgifter, industrien i stigende grad bliver pålagt ved etablering i de industrialiserede lande. Også derfor er der store forureningsproblemer, navnlig i u-landenes byområder.

Det tropiske klima i u-landene giver særlige miljøproblemer

De i egentlig forstand økologiske problemer i u-landene er måske endnu større. Dette skyldes, at u-landene fortrinsvis ligger i troperne. Dette har en række økologiske konsekvenser. Således gør de klimatiske forhold befolkningen og husdyrene meget udsatte for infektioner. Takket være opdagelsen af insektgifte, først og fremmest DDT, er det mange steder lykkedes i stort omfang at bekæmpe malariaen og andre tropesygdomme, der hidtil har været en af de vigtigste direkte årsager til den høje dødelighed i troperne. Indenfor landbruget har brugen af DDT betydet større og

(Foto: Mellemfolkeligt samvirkes billedarkiv)

Fig. 85. Der er som regel kun få restriktioner for brugen af insektgifte i u-landene, og befolkningens uddannelsesniveau gør det vanskeligt at sikre en risikofri anvendelse.

sikrere udbytter. De fordele, indførelsen af DDT har medført kan således næppe overvurderes: Men samtidigt har det haft en omfattende indflydelse på de naturlige økosystemer. G.R. Taylor har i sin bog »Dommedag« givet en malende beskrivelse af de vanskeligt overskuelige konsekvenser, anvendelsen af DDT kan have:

»I Malaysia var for nogle år siden et forsøg på at udrydde malaria lige ved at føre til et udbrud af pest, og gav i hvert fald anledning til, at mange tage styrtede sammen. Man havde nemlig sprøjtet de vandhuller, hvor de malariabærende moskitoer udklækkedes, med DDT, hvorved antallet af andre insekter også blev formindsket. Derved formindskedes antallet af gekkoer, og af denne grund antallet af katte. Men da der nu blev færre katte, tiltog antallet af rotter og dermed af de pestoverførende lus. I denne situation ville det have været fristende at udlægge rottegift. Men det ville kun have gjort ondt værre, da lusene så måtte have søgt nye værter – hvilket ville have været menneskene. Til alt held var folk fra WHO (Verdens-Sundheds

(Foto: Mellemfolkeligt samvirkes billedarkiv)

Fig. 86. Den grønne revolution har åbnet mulighed for store stigninger i hektarudbyttet. På billedet ses et eksemplar af en ny forbedret majssort plantet ud i en mark i Mexico. Forskellen på den højtydende sort og den lokale art er slående.

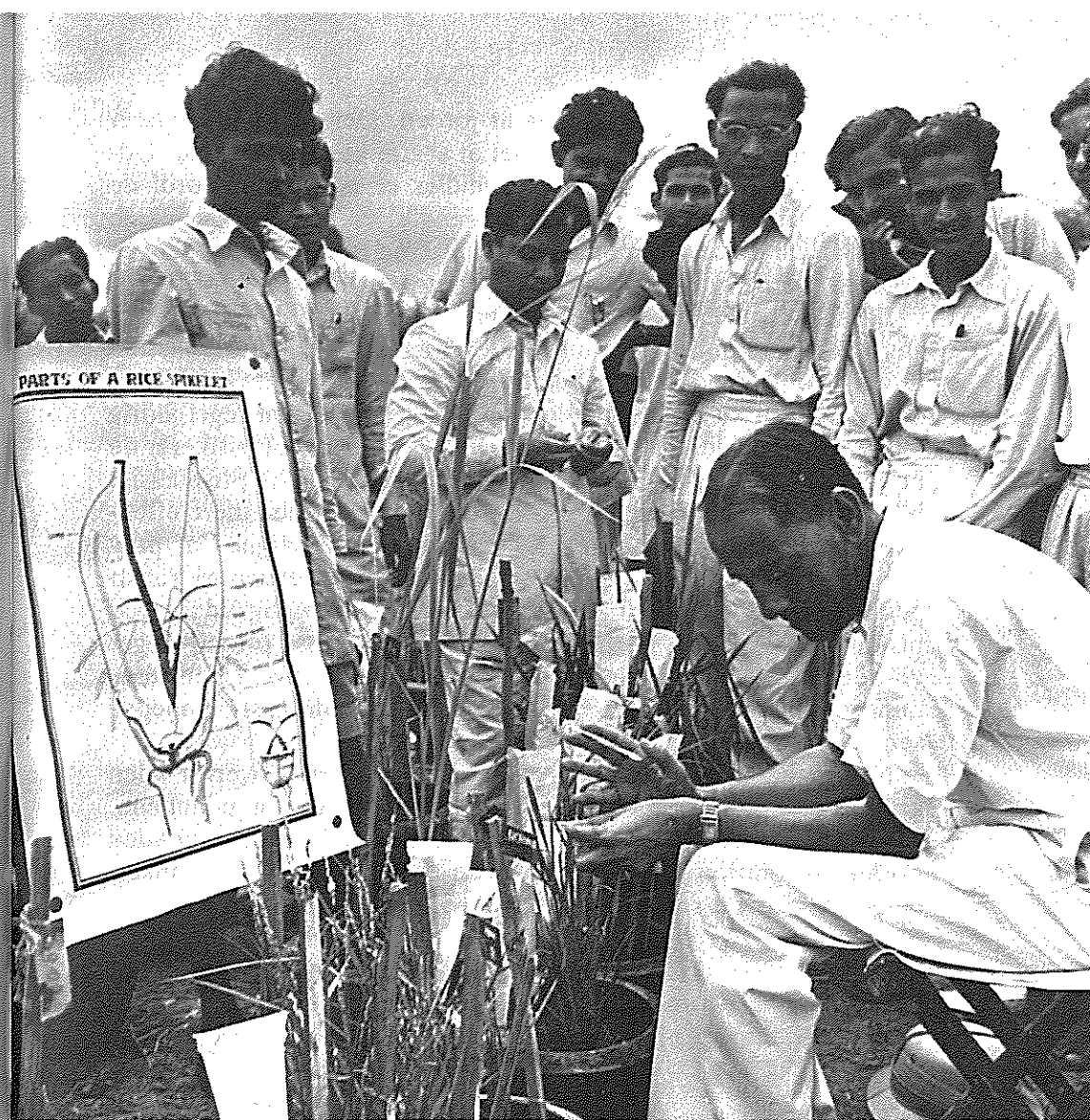
Organisationen) på stedet, og de gjorde det rigtige: De indførte et stort antal katte, hvorved man undgik pesten. En bivirkning af alt dette var, at en bladædende larve, der lever af stråtage, tiltog voldsomt i antal, sandsynligvis fordi den hveps, der lammer disse larver og lægger sine æg i dem, også blev decimeret af DDT – men muligvis også, fordi gekkoerne måske havde hjulpet med til at holde dem nede. Da larverne nu var befriet for deres dødelige fjender, gnavede de løs, til tagene styrtede sammen.«

De økologiske problemer i forbindelse med landbrugsproduktionen er også ofte større i troperne end i de tempererede klimater. Udvaskningen af jordens næringssalte er stor (se også kap. 11 om tropeøkologi), ligesom erosionsfænomener i forbindelse med skovhugst kan tage katastrofalt omfang. Dette hænger dog ikke blot sammen med de tropiske økosystemers karakter, men også med den omstændighed, at de nye produktionsmetoder, redskaber og maskiner, som tages i anvendelse, er importeret fra tempererede lande og tilpasset tempererede forhold fremfor tropiske.

Den grønne revolution

Den såkaldte »grønne revolution«, indførelsen af nye højtydende kornsorter, er sandsynligvis den mest omfattende og betydningsfulde ændring inden for u-landenes landbrugsproduktion, der er sket i de senere år. I Mexico har indførelsen af nye højtydende hvedesorter således betydet en tredobling af hektarudbyttet. Anvendelsen af nye majssorter har muliggjort en udbyttetigning på 50-150%. Lignende resultater er opnået med nye højtydende risarter. De forædlede sorter er blevet stærkt udbredt, bl.a. i Indien, Pakistan, Taiwan, Filippinerne, Egypten og Cuba. Fødevareromsigt er der store muligheder gemt i den grønne revolution. Men det større udbytte kommer ikke af ingenting: Vil man øge udbyttet af dyrkningen, må man nødvendigvis også anvende flere ressourcer, først og fremmest vand, kunstgødning og sygdoms- og skadedyrsbekæmpelsesmidler, og så opstår problemerne.

Først de »tekniske«: Selv om udbyttet stiger, sker der ikke en tilsvarende forbedring af næringsværdien. Det kan betyde, at de, der spiser de nye afgrøder, nok kan blive mætte, men alligevel bliver fejlnærede, hvis de ikke supplerer op med mere proteinrige tilskud som kød, fisk, bønner eller lignende. Overdreven kunst-

(Foto: Mellemfolkeligt samvirkens billedarkiv)

Fig. 87. Ris er den vigtigste fødekilde for over halvdelen af jordens befolkning. Ved forbedring af rissorterne antager FAO, at det skulle være muligt at øge risudbyttet fra de eksisterende arealer med 50% ved brug af højtydende rissorter. Men dette kræver kapital, specielt til kunstgødning. Således udgjorde udgifterne til kunstgødning og plantebeskyttelsesmidler ved anvendelse af højtydende rissorter i Indien i 1968 over 40% af de samlede udgifter ved risavl.

vanding kan medføre tilsaltning af jorden. Der skal gødes mere, og det kan være svært overhovedet at skaffe kunstgødningen. Udstrakt anvendelse af bekæmpelsesmidler er nødvendig, fordi de nye arter ikke som de tidligere anvendte, er tilpasset de lokale forhold. De er derfor mindre resistente, og bliver de angrebet af sygdom, vil den kunne brede sig over store områder.

De største problemer har dog været af social art: De store investeringer, som indførelsen af de nye sorter kræver, gør det næsten umuligt for små bønder med en lille indtægt at deltage. Gør de det, ender de let i kløerne på pengeudlånere, som de som regel aldrig kan gøre sig håb om at slippe fra igen. Gør de det ikke, risikerer de at gå ned i indtægt, fordi det korn, de tidligere solgte, prismæssigt bliver presset på markedet af korn, der er dyrket med mere effektive metoder. Samtidigt betyder det større afhængighed af prisvingninger på verdensmarkedet. I de sidste år er prisen på kunstgødning steget kolossalt, bl.a. fordi olie er en vigtig udgift ved produktion af kunstgødning. Det er anslået at disse prisstigninger vil betyde, at Indiens kornproduktion i 1974 vil blive 7 mill. tons mindre end beregnet ud fra de tidligere kunstgødnings- og oliepriser. Det svarer til 7% af Indiens kornforbrug.

Mange har af disse årsager været stærkt kritiske overfor »den grønne revolution«, og ment, at det var til skade for u-landene. Men det vil være forkert blot at tilskrive disse sociale effekter »den grønne revolution« som sådan: Disse problemer skyldes primært den politiske og sociale struktur, hvorunder teknologien anvendes: På Cuba, hvor man har gennemlevet »den røde revolution«, har man således ikke haft disse sociale effekter (men nok nogle af de økologiske vanskeligheder). Heller ikke de stigende oliepriser er man her berørt af, da man får olie fra Sovjetunionen til faste priser.

Kort sagt

Miljøkrisens problemer er samfundsskabte problemer. Skal de løses må man ændre på samfundsforholdene. Men en forudsætning for at de kan løses er, at man ved hvorledes omgivelserne er indrettet. Man må kende økosystemernes struktur og funktion, så man kan forudse hvilke konsekvenser et samfundsmæssigt indgreb vil have for omgivelserne. Dette kendskab kaldes økologi. Det er et redskab, der bruges når man skal løse økologiske problemer. Men spørgsmålet om hvilke økologiske problemer der opstår, hvor store de er og hvorledes de behandles hænger i høj grad sammen med samfundets politiske og økonomiske struktur.

FREMMEDORD OG FAGUDTRYK

Abiotiske faktorer

De dele og de processer i et økosystem, som ikke direkte skyldes levende organismers aktivitet og tilstedeværelse. Eksempler på abiotiske faktorer er temperaturen, saltholdigheden i havvand, nedbøren.

Absorbtion

Opsugning eller optagelse af noget, f.eks. tarmens opsugning af næringsstoffer eller de grønne planters optagelse af lysenergi.

Adaptation

En ændring i en dyre- eller plantebestands arvelige egenskaber, der gør den bedre tilpasset, d.v.s. giver den og dens afkom bedre overlevelsesmuligheder i et bestemt miljø end den oprindelige bestand. Ofte vil man finde ordet anvendt i betydningen tilpasning.

Afløvning

Fjernelse af bladene på urter, buske og træer.

Angmagssat

Angmassat eller angmagssat er det grønlandske navn for lodde, en lille 10-20 cm fisk beslægtet med silden. Den er blevet brugt i Grønland som føde for mennesker og slædehunde. Den spiller en stor rolle som føde for større fisk og havpattedyr og er i dag genstand for et stortilet fiskeri udenfor Grønland, idet den anvendes til fremstilling af fiskemel og olie.

Arsenforbindelser

Kemiske forbindelser, hvori indgår grundstoffet arsen (kemisk betegnelse: As). Arsenforbindelser er meget giftige.

Arvemasse

Et individs arvemasse er summen af dets gener, der er de strukturer i cellekernerne, der bærer de arvelige egenskaber.

Autotrofe organismer

(Selvforsynende) organismer, der ikke er afhængige af tilførsel af organisk stof udefra. De er med andre ord selv i stand til udfra uorganiske stoffer og energi at danne det organiske stof, de består af, modsat de heterotrofe organismer. De fleste grønne planter og nogle få bakterier er autotrofe.

Autøkologi

Studiet af enkelte (dyre- og plante-) arters vekselspil med omgivelserne. (Se også *synøkologi*).

Biomasse

Den samlede vægt af organismen eller organismerne.

Biomassepyramide

Afbilder man den samlede vægt af organismerne (biomassen) som lige høje kasser, der stables oven på hinanden, således at den kasse, der viser biomassen for andet trofiske niveau, lægges oven på den fra første niveau, og den tredje oven på den for andet o.s.v., får man ofte en pyramidelignende figur – en biomassepyramide.

Biosfære

Den del af kloden (jord, luft og vand), inden for hvilken der findes liv.

Biotisk

Noget, der har med liv at gøre.

Bruttoproduktion

Den samlede produktion (B), d.v.s. summen af det stof, der er dannet i en organisme i et bestemt tidsrum (måleperioden). Efter dannelsen nedbrydes en del af det igen ved respiration (R). Det stofoverskud, der eventuelt er dannet i måleperioden kaldes nettoproduktionen (N). Bruttoproduktionen er meget svær at måle, men kan beregnes som $B=R+N$.

Buebor

Se *ildbor*.

Bø

Den opdyrkede del af den færøske bygd. Bøen – eller indmarken – er omgivet af et højt stengærde, uden for hvilket fårene græsser i haugen – udmarken. Fra oktober til maj er der åben adgang til bøen, hvor fårene også græsser om vinteren.

Dafnier

Små krebsdyr, der lever i vand. Dafnier udgør en væsentlig del af planktonet i ferskvand.

Destruere

Nedbryde, ødelægge. Ofte i forbindelse at nedbryde skadelige stoffer til mindre skadelige elementer.

Eutrofiering

Forøgelse af næringsstofindholdet i et økosystem. Ses ofte i forbindelse med tilledning af spildevand.

Erosion

Den nedbrydende virksomhed, som vand og vind udøver på jordoverfladen. Gennem græsning eller dyrkning af jorden kan denne i perioder blive berøvet plantedækket og dermed ligge fri

for vind og vejr. Herved kan erosionen forstærkes kraftigt. Det er disse konsekvenser af landbrugsproduktion, der tænkes på, når der tales om »soil erosion«.

Evapotranspiration

Den samlede mængde vand, der frigøres fra jord- og plantedækket ved fordampning og respiration

Fossilt

Noget, der er dannet under tidligere geologiske perioder og bevaret i jordskorpen

Fotosyntese

Opbygning af organiske forbindelser i grønne planter (og visse bakterier) udfra vand og kuldioxid samt energi, der er optaget fra sollys.

Fødekæde

En række af forskellige organismer, hvor hvert led i kæden æder af det forudgående led og selv ædes af det efterfølgende.

Globalt

Jordomspændende, noget der gælder for hele jorden.

Græsningsfødekæde

En fødekæde, hvor det første led (grønne planter) ædes i levende live af organismer, hvis føde består af levende plantemateriale (planteædere) i modsætning til en nedbryderkæde, hvor udgangspunktet er dødt organisk materiale fra planter eller dyr.

Gæring

En ufuldstændig nedbrydning af organisk stof uden forbrug af fri ilt. F.eks. gærsvampes nedbrydning af sukker til alkohol.

Hauge

Udmark. De vidtstrakte fjeld- og græsningsområder, der ligger uden for *bøen*. (Se denne).

Heterotrofe organismer

(Motsat autotrofe organismer). Organismer, som kræver organisk stof tilført for at kunne klare sig. Alle dyr, svampe, de fleste bakterier og nogle enkelte højere planter er heterotrofe.

Ildbor

Simpelt redskab til fremstilling af ild. En borepind, der sættes i en hulning i et andet stykke træ, trilles mellem håndfladerne. Gennem den udviklede gnidningsvarme kan træet antændes. Virkningen kan forøges på forskellig måde f.eks. ved at boret drejes med en bue, hvis streng griber omkring boret, et såkaldt *buebor*: når buen føres frem og tilbage drejer boret rundt.

Kapitalisme

Økonomisk samfundssystem, hvor de vigtigste produktionsmidler er i hænderne på et borgerskab – kapitalisterne – der gennem denne *private ejendomsret til produktionsmidlerne* udnytter lønarbejderne. Lønarbejderne ejer kun deres arbejdskraft, som de er nødsaget til at sælge for at leve. Hvorledes lønarbejdernes arbejdskraft skal anvendes bestemmer kapitalisterne gennem deres ret til at lede og fordele arbejdet.

Komponent

En del af en helhed, et element i et system. F.eks. indgår kvælstof som komponent i ethvert biologisk system.

Konventionelt

Traditionelt, noget der er anerkendt eller almindeligt benyttet.

Korrosion

Opløsning på grund af tilføring af ætsende stoffer, f.eks. svovlsyre, der dannes ved forurening af luften.

Kvan

Skærmpolte, der i gamle dage blev benyttet som forebyggende og helbredende middel mod blandt andet skørbug. På Færøerne var kvanen et yndet nydelsesmiddel og samtidig et udmærket kosttilskud i forårsmånederne, hvor føden var knap.

Liberalisme

Det tidligt-kapitalistiske samfunds ideologi. Udtryk for den dengang progressive borgerskabs tanker om den enkeltes frihed knyttet til privat foretagsomhed og ejendomsret. Tidligere stod liberalismen i modsætning til det feudale samfunds stivnede forhold, i dag i modsætning til det monopol-kapitalistiske samfund, hvor de store monopolars sammenknytning med statsmagten kommer i modstrid med de liberale ideer. Ofte anvendes ordet dog også som et mere positivt klingende udtryk for det kapitalistiske samfund.

Marketal

Et tal, der indtil slutningen af 1800-tallet var grundlag for udskrivning af skatter på Færøerne. Det udtrykker den produktionsmæssige værdi af landbruget, men hvorledes denne værdi oprindeligt (sandsynligvis i 1100-tallet) blev anslået er der uenighed om. Marketalssystemet har været udbredt i størstedelen af Vesteuropa (også i Danmark), hvor det har dannet grundlag for det⁴ feudale samfunds udskrivning af skatter og afgifter.

Marint

Noget der har med havet at gøre, f.eks. marine fisk = havfisk.

Mikroalger

Primitive planter (alger) af mikroskopisk størrelse.

Mikrober

Organismer af mikroskopisk størrelse, blandt andet bakterier.

Mikrobiel økologi

Økologi, som beskæftiger sig med de elementer og processer i økosystemet, som især knytter sig til bakterier og svampe (mikrober).

Multinational

»Mangestatslig«. En multinational koncern har som regel hovedsæde i et land, men da den ofte har dannet talrige datterselskaber og har opkøbt banker i andre lande, har den mistet sit nationale præg. Ofte kan systemet af datterselskaber blive så indviklet, at det bliver næsten umuligt at bestemme koncernens nationale tilhørsforhold. Verdens største multinationale koncern er General Motors. I 1970 var dennes årsomsætning på ca. 19 milliarder dollars, svarende til ca. 6 gange værdien af Danmarks eksport samme år.

Nedbryderkæde

En fødekæde, hvor dødt organisk stof optages af mikroorganismer (første led), som fortæres af dyr (andet led), som evt. ædes af rovdyr.

Netside

Ringsæl; den vigtigste af sælerne i den grønlandske sæljagt.

Nettoproduktion

Det stofoverskud, som en organisme danner i løbet af en given måleperiode. Nettoproduktionen er lig med bruttoproduktionen ÷ hvad der heraf er forbrugt ved respirationen i måleperioden.

Nytteproduktion

Den del af den organiske produktion, som mennesket direkte er interesseret i at udnytte, f.eks. kernerne i kornproduktionen.

Optimering

At optimere en produktion vil sige at anvende og kombinere de forskellige faktorer, der indgår i produktionen på en sådan måde, at den størst mulige produktion opnås. Den størst mulige produktion kaldes tilsvarende *optimum*. Når man taler om optimering, er det vigtigt at holde sig for øje, præcist hvad det er, der optimeres: I et kapitalistisk samfund er formålet med »produktionsoptimering« således ikke at optimere produktionen, men at optimere det økonomiske overskud ved produktionen.

Optimum

Se optimering

Planktonisk

Hørende til planktonet, der er de organismer (planter og dyr incl. æg) der svæver i vandet.

Primærproducenter

De organismer, der udfra uorganiske bestanddele opbygger organisk stof (f.eks. de grønne planter), og dermed danner basis for de heterotrofe sekundærproducenter.

Primærproduktion

Opbyggelsen af organisk stof udfra uorganiske bestanddele (salte, vand og energi).

Produktionsmidler

Produktionsmidlerne omfatter blandt andet jorden, råvarer, redskaber, maskiner, bygninger og transportmidler. Altså de fysiske omstændigheder, der er nødvendige for at producere.

Profit

= overskud, fortjeneste. Af den værdi, der skabes ved et arbejde, udbetales en del til arbejderen som løn. Resten – merværdien – tilhører kapitalisten, som ved salg af den producerede vare realiserer merværdien som profit.

Radioaktiv

Radioaktive stoffer er stoffer, der udsender stråling i forbindelse med en stadig indre omdannelse af stofferne. Strålingen kan ikke ses, men viser sig ved at den er i stand til at påvirke en fotografisk plade, bringe visse (fluorescerende) stoffer til at lyse og gøre den luft, den passerer, ledende for elektricitet. Radioaktiv stråling er i stand til at dræbe levende celler og ændre arveanlæg.

Reservoir

Egentlig en kunstig sø, der tjener til at regulere et vandløbs vandføring, idet vandet opsamles og tilbageholdes i perioder, hvor vandmængden er rigelig, for atter at frigives, når vandmængden i vandløbet kun er lille. Enhver form for beholder, der på samme måde virker som en regulator for et stof, der strømmer igennem den, kan tilsvarende betragtes som et reservoir.

Resistens

Modstandsdygtighed hos en plante- eller dyreart over for en gift eller en snylter, f.eks. har man ved planteforædling kunnet fremavle nytteplanter, der er resistente over for visse skadedyr.

Omvendt har visse skadeorganismer udviklet resistens over for bekæmpelsesmidler, f.eks. fluer over for DDT, visse bakterier over for penicillin.

Respiration

Samlebetegnelse for en bestemt type processer i dyr og planter; nemlig de processer inde i cellerne, hvor organisk stof forbrændes, d.v.s. nedbrydes på en måde, så der forbruges ilt og frigøres energi.

Ressourcer

Egentlig: udvej, hjælpekilde, erhvervskilde, altså de naturmæssige og samfundsmæssige forudsætninger for produktionen. Snævert: de naturmæssige forudsætninger, der oftest deles i fornyelige ressourcer (f.eks. landbrugsproduktion, træ) og i ikke-fornyelige (minerale, olie o.s.v.), men opdelingen er ikke skarp.

Sekundærproduktion

Stofproduktionen (opbyggelsen af organisk stof) i fødekædens andet, tredje og følgende led.

Skipan

Oprindeligt en forordning, især om de mange kongelige forordninger, der blev udstedt i 1200-tallet til supplerende af den norske landslov. Det færøske »fårebrev« fra 1298 var netop af denne type og indeholdt regler for, hvor stor husdyrbesætningen skulle være på bestemte arealer. Skipan blev således bl.a. et tal for, hvor mange får, der skulle græsse i haugen.

Socialisme

Samfundsform, der især er kendetegnet ved at privatejendomsretten til produktionsmidlerne er ophævet og erstattet med fælleseje. Socialismen skal ses som den samfundsform, der afløser kapitalismen og bereder vejen for det kommunistiske samfund. Udviklingen af socialismen finder i dag sted under forskellige historiske betingelser i USSR, Kina, Østeuropa, Sydøstasien, Cuba samt forskellige afrikanske stater.

Sortside

Den voksne grønlandske sæl. Kendetegnet ved et sort saddelformet felt på ryg og sider. Den unge grønlandssæl har en gråblå plettet pels og kaldes blåside.

Succession

En karakteristisk (forudsigelig) rækkefølge af plante- og dyrearter, der afløser hinanden i et økosystem. Overlades økosystemet til sig selv vil successionen lede frem mod et såkaldt klimaks-samfund.

Symbiose

Harmonisk samliv mellem individer af to eller flere dyre- eller plantearter til fordel for begge (alle) parter.

Synergi

(Græsk sammen med). To stoffer virker synergetisk, når de virker i samme retning. Herved kan de gensidigt forstærke hinandens virkning, således at den samlede effekt bliver større end summen af virkningerne, hvis de virkede hver for sig.

Synøkologi

Økologiske studier, der beskæftiger sig med flere arter på een gang, arter der på een eller anden måde indgår i en sammenhængende helhed, f.eks. inden for et økosystem. (Se også *autøkologi*.)

Tolerance

Ved tolerance forstås den følsomhed et biologisk system (et individ, en bestand, et økosystem) har over for en eller anden faktor. Tolerancen afgrænses af en tolerancegrænse, hvor der kan være en øvre og/eller en nedre. Denne bestemmes af, hvor meget systemet kan tåle uden at det ændres eller går til grunde.

Trofiske niveauer

Ved et trofisk niveau forstås alle de organismer i et økosystem, som befinder sig i samme led i en fødekæde, d.v.s. har samme »afstand« til fødekædens første led, primærproducenterne.

Trofiske strukturer

Samspillet mellem et økosystems fødekæder og fødenet, og størrelsen af respiration og produktion i økosystemets forskellige dele resulterer for hvert økosystem i en karakteristisk trofisk struktur.

Vegetation

Plantedække.

Økosystem

En del af naturen med alle dens biotiske og abiotiske komponenter og de processer, der foregår imellem dem. Økosystemet afgrænses fra omverdenen ved i nogen grad at have lukkede stofkredsløb og ved en nogenlunde afgrænselig energigennemstrømning. Eksempler på økosystemer er en dam, en skov, et træ.

FORSLAG TIL VIDERE LÆSNING

Kapitel 1

NOAH: *Nogle oplysninger om den jord, vi sammen lever på*. NOAH 1970.

En spændende og tankevækkende billedbog om den måde »vi« i den vestlige verden behandler os selv, hinanden og vort miljø på.

Odum, E. P.: *Samspelet i naturen – en introduktion til økologien*. Stockholm 1966.

En populær introduktion til den biologiske økologi, med flere eksempler på undersøgelsesmetoder.

Kapitel 2

Mamdani, M.: *Myten om befolkningskontrol*. Mellemfolkeligt Samvirke. 1974.

En undersøgelse af effekten af et storstilet program for befolkningskontrol i nogle indiske landsbyer.

Riismøller, P.: *Sultegrænsen*. Nyt nordisk forlag. 1972.

En historikers fængslende skildring af de fattige og usikre kår langt størstedelen af befolkningen har været underlagt helt op til vore dage.

Kapitel 3

Nansen, F.: *Eskimoliv*. Oslo 1930.

Den berømte polarforskers letlæselige og detaljerede skildring af det grønlandske fangersamfund.

Kapitel 4

Landt, J.: *Forsøg til en beskrivelse over Færøerne*. 1800. Genoptrykt Tórshavn 1965.

Heinesen, W.: *Det gode håb*. Gyldendal 1964.

Romanen, der er en mesterlig skildring af det færøske classesamfund i slutningen af 1600-tallet, er en nøgleroman, der ligger tæt op ad det omfattende historiske kildemateriale fra denne tid.

Kapitel 5

Buch-Hansen, M. m.fl.: *Om geografi*. Hans Reitzel 1975. Omhandler udviklingen af det kapitalistiske verdenssystem.

Meadows, D. M. et al.: *Grænser for vækst*. Gyldendal 1972.

Et forsøg på at finde beregningsmetoder, der kan vise os, hvad der sker med forurening, ressourceknaphed og befolkning, hvis den nuværende udvikling fortsætter.

Galtung, J.: *Økologi og klassekamp*. Chr. Ejlers 1972.

En spændende og principiel kritik af grundlaget for »Grænser for vækst«.

Kapitel 6

Ansæk, J. m.fl.: *Energi og udvikling i økosystemer*. NOAH 1973.

En grundig gennemgang af energiforhold og balancemekanismer i naturen. 185 s.

Nihlgård, B. og S. Rundgren: *Naturens dynamik*. Hans Reitzel 1979.

En forholdsvis grundig almen gennemgang af den biologiske økologi.

Kapitel 7

Praktisk viden om miljøgifte. Fremad 1974.

En lidt dyr, men grundig håndbog om miljøgifte. 336 sider. I samme serie

foreligger på svensk: Vattenmiljön (496 s.), Luftmiljön (385 s.), Ekologi och landskap (387 s.) og Naturtilgångar och miljöplanering.
Det industrialiserede landbrug. NOAH's emneserie nr. 5.

Kapitel 8

Fenchel, T.: *Almen økologi*. Akademisk forlag 1972.

Gennemgår populationsdynamik, populationsenergetik og økosystembegrebet. Visse dele af bogen kræver forhåndskendskab til basal integral- og differentialregning. 210 sider.

Bly – ressource, forbrug, forurening. NOAH's emneserie nr. 4.

Kviksølv – ressource, forbrug, forurening. NOAH's emneserie nr. 1.

PCB en miljøgift. NOAH's emneserie nr. 6.

Kapitel 9

Agger, P.: *Grænser for vækst i fiskeriet*. Fisk og hav 1973.

Fisk og Hav: Et tidsskrift, der udkommer 1 gang årligt. Bringer på dansk populære artikler om havforskning.

Haslebo, G. og J. Jepsen: *Skidtfiskeri – skidt fiskeri?* Universitetsforeningen for det sydlige og sydvestlige Jylland, 1976.

Møller Christensen, J.: *Silden der forsvandt*. Sesam 1979. En let tilgængelig beskrivelse af sildens biologi og sildefiskeriets historie.

Kapitel 10

Østergaard, T. V.: *Forurening fra energiomsætningen*. Gyldendal 1972.

Handler om forureningen fra den traditionelle energiproduktion. 70 s.

Korsbech, U.: *Kul- og olieforurening kan ændre jordens klima*. Information, 27.12.1976.

Energioplysningsudvalget 1976 har udgivet 6 oplysende og inspirerende bøger om de forskellige energispørgsmål: 1) *Energipolitik*, 2) *Atomkraft*, 3) *Energi-økonomi og planlægning*, 4) *Energi og miljøproblemer*, 5) *Energiressourcer, økonomi og politik*, 6) *Alternative energikilder/Alternativ energi*.

Kapitel 12

Kragh, H. og L. S. Striegler: *Miljøet som vare*. RUC-forlag 1974.

Bogen omhandler udviklingen af antiferureningsindustrien i Danmark, der domineres af de store koncerner, især F. L. Smidth.

Gregersen, Per: *Hygiejniske grænseværdier – et videnskabelig illusionsnummer*. Naturkampen nr. 2, december 1976.

Jørgensen, C. E.: *Forurening og statslig miljøpolitik*. Naturkampen, nr. 4, juni 1977.

VIGTIGSTE REFERENCER

- Agger, P.: Grænser for vækst i fiskeriet. *Fisk og hav* 73.
 Ambio. Vol. IV. No. 5-6 1975. Temanummer om *Environmental Warfare*.
- Barnaby, F.: *Towards environmental warfare*. New Scientist. 1. January 1976.
 Braestrup, et al.: DDE, PCB and Aldrin Levels in Arctic Birds of Greenland.
Bull. Envir. Cont. Tox. Vol. 11, No. 4, 1974.
- Brandt, J.: *Det færøske marketal som landbrugsmæssigt produktionsmål*.
 Upubliceret speciale fra Geografisk Institut, Københavns Universitet 1973.
 Brandt, J. og R. O. Rasmussen: *Historisk materialisme og økologiske kriser*.
 Kulturgeografiske hæfter nr. 6. København 1976.
 Brandt, J., M. Kruse og S. Skovmand: *Ressourcer – deres betydning for i-lande og u-lande*. FN-forbundet 1974.
 Brosser, C.: Air-borne Acid. *Ambio, Vol. 2, No. 1-2, 1973.*
- Clausen, J. et al.: The Contents of Polychlorinated Hydrocarbons in Arctic Mammals. *Bull. Envir. Cont. Tox. Vol. 12, No. 5, 1974.*
- Clemmesen, J. m.fl.: *Lungecancer og luftforurening i Fredericia*. Ugeskrift for Læger 136/40. sept. 1974.
- Commener, B.: *The Closing Circle*. London 1973.
- Cortzen, N. m.fl.: *Grønlandernes sociale historie, bd. I* Demos (Udkommer 1976).
- Environmental cancer*. Red. Science 4. feb. 1977. –
- Fjodorow, E. K.: *Die Wechselwirkung zwischen Natur und Gesellschaft*. Berlin 1974.
- Folketingstidende 1973.
Forslag og betænkninger afgivne af den Færøske landbokommission, København 1911.
- Holdren, J.P. og P. R. Erlich: *Global Ecology*, New York 1971.
- Hårløv, N. (red): Ugeskrift for agronomer, hortonomer, forstkandidater og licentiater. 21. juli 1977. *Temanummer om Halm*.
- Isotopcentralen: *Kviksølv i fisk, 1968-1972*. Sag nr. 6. 10 B, sept. 1972.
- Kragh, H. og L. S. Striegler: *Miljøet som vare*. RUC-forlag 1974.
- Landt, J.: *Forsøg til en beskrivelse over Færøerne 1800*. Genoptrykt Tórshavn 1965.
- Mamdani, M.: *Myten om befolkningskontrol*. Mellemfolkeligt Samvirke 1974.
- Mandel, W. M.: *The Soviet Ecology Movement*. Science and Society XXXVI 1972.
- Meadows, D. M. et al.: *Grænser for vækst*. Gyldendal 1972.
- NOAH: *Nogle oplysninger om den jord vi sammen lever på*. NOAH 1970.
- Popp Madsen, K.: Sild i Nordsøen – men hvor mange? *Fisk og hav* 73.

Rjabcikow, A.: *Mensch und Umwelt*. Petermanns Geographische Mitteilungen, nr. 1, 1974.

Sildefiskeriet i 1978. EF-Information nr. 14. 4. aug. 1977.

Stålfelt, M.G.: *Växtekologi*. Stockholm 1960.

Sutton, D. B. og N. P. Harmon: *Ecology: Selected Concepts*. London 1973.

Taylor, G. R.: *Dommedag*. Lademann 1970.

Teknisk leksikon, bd. III, red. Harald W. Møller m.fl. Forlaget for Faglitteratur 1972.

Trap, J. P.: *Danmark, bd. XIV*. Gad 1970.

Ursin, E.: *Kan Nordsøfiskeriet fordobles?* Fisk og Hav 1977.

Vegetationsbilder, 3. Reihe, Heft 8. Jena 1906.

Westing, A. H. og E.W. Pfeiffer: The Cratering of Indochina. *Scientific American, Vol. 226, No. 5, May 1972.*

Østergaard, T.V.: *Forurening fra energiomsætningen*. Gyldendal 1972.

BØGER OG TIDSSKRIFTER, HVORFRA DER ER BRUGT ILLUSTRATIONER

- Andersen, K. og E. Ursin: *A multispecies Extension to the Beverton and Holt Theory of Fishing with Accounts of Phosphorees Circulation and Primary Production*. Meddelelser fra Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser. Ny serie, Vol. 7, pp. 319-435, 1977.
- Commenter, B.: The Environmental Costs of Economic Growth. *Chemistry of Britain*, Vol. 8, No. 2, Feb. 1972.
- Danmarks Natur, bd. 6. Politiken 1969.
- Faroe Sea Food. L/F Föroya fiskesöla 1948-1973. Tórshavn 1973.
- Fisk og hav 73, København 1974.
- Hansen, V.: *Danmarks kulturgeografi*. Gyldendal 1967.
- Jacobsen, J-F.: *Færøerne. Natur og folk*. Tórshavn 1970.
- Jensen, A. og B. Kledal: *Den industrielle revolution i England 1780-1850*. Gjellerup 1971.
- Landsplanudvalgets sekretariat: *Strandkvalitet og fritidsbebyggelse*. Publikation nr. 15, sept. 1966.
- Larsen, Leif: *Vi ødelægger Danmark*. Hans Reitzel 1970.
- Madsen, B.L.: *Økologiske grundlove 7.-9. skoleår*. Danmarks Radio 1974.
- Meadows, D.M. et al.: *Grænser for vækst*. Gyldendal 1972.
- Meddelelser fra Danmarks fiskeri- og havundersøgelser. Ny serie 5, nr. 1.
- Muus, B.: The Fauna of Danish Estuaries and Lagoons i *Meddelelser fra Danmarks fiskeri- og havundersøgelser*. Ny serie 5, nr. 1.
- Møller Christensen, J.: *Havet som næringskilde*. Haase 1970.
- Nansen, F.: *Eskimoliv*. Oslo 1930.
- NOAH-bladet nr. 14/15. NOAH 1972.
- NOAH: *Nogle oplysninger om den jord vi sammen lever på*. NOAH 1970.
- Odum, E.P.: *Fundamentals and Ecology*. New York 1971.
- Oikos, årg. 24, nr. 1. Munksgaard 1973.
- Overgaard Nielsen, B.: *Stof og energi i naturen*. Haase 1973.
- Petermanns Geographische Mitteilungen, nr. 1, 1974.
- Phillipson, J.: *Ecological Energetic*. London 1966.
- Rink, H.: *Danish Greenland, its People and Products*. Arnold Busck 1974.
- Rjabcikow, A.: Mensch und Umwelt. *Petermanns Geographische Mitteilungen*, nr. 1, 1974.

Scientific American, May 1972.

Smith, R. L.: *Ecology and Field Biology*. London 1966.

Stuggren, B.: *Grundlagen der Allgemeine Ökologie*. Jena 1971.

Register

A

abiotiske faktorer 27, 147
absorbering af sollys 106
adaptation 156ff
afløvning 199f
Agent Blue 200
ajle 136
alderssammensætning 168, 170
aldrin 142
ammoniak 142
angmagssat 51
antalspyramide 116f
antiforureningsteknologi 218
arbejdsdeling 57, 97
arbejdskraft 32, 37, 78, 84
arbejdsredskaber 60
arsenforbindelser 200
arv 29, 30
atombombe 205
atomkraft 85, 191ff
autotrofe organismer 106
autøkologi 25
autøkologisk 24

B

baggrundsstråling, naturlig 191
balancemekanisme 29, 144ff
befolkningsekspllosion 32, 36
befolkningsproblem 32
befolkningstal, Færøernes 78
befolkningstilvækst 91
bestandstørrelse 146
Biafrakrigen 200
bioakkumulation 140ff
biomasse 109, 116, 130, 152, 197
biomassepyramide 116, 117
biosfære 29
bladlus 116
blyindhold i benzin 216
blærepest 50
bombehuller 201
borgerskab 85
botanisk økologi 25
bruttoproduktion 107, 120
byg 66

bygd 65f
bælgplanter 136
bø 66
bøgeskov 113, 144, 149, 150

C

cellulose 107
chokolade 82f

D

dafnier 122
Dalur 66
dambrug 172
dampmaskine 110
DDE 142
DDT 139, 156, 179, 227
Dioxin 201
drivhus 134, 188
drivhuseffekt 188
dry-farming 134
dræning 81
dæmningsprojekt 21
dødelighed 34, 36, 167, 171, 227
dødsfald 146

E

EF-havet 176
EF-kommissionen 176
ejendomsforhold 69, 83
ejendomsformer 58, 85
elektricitet 85
elektricitetsfremstilling 21
energi 104ff, 110, 114, 118, 124, 126, 188, 191
energiformer 110f
energiomsætning 105, 110f
energiregnskab, jordens 126
energipyramide 117

energiressourcer 19
energistrøm 29, 111, 176
epidemier 33
erhverv, primære 97
-, sekundære 97
-, tertiære 97
erosion 133, 134, 212, 230
eutrofiering 138
evapotranspiration 131

F

familieplanlægning 40
fangerværktøj 56
fangstblære 56
fangstline 56
FAO 231
fedtsten 56
fedtstoffer 107
feed-back 144
ferskvandsøkologi 25
fiskeressourcer 19, 123ff, 165ff
fiskeribiologer 175, 176
fiskeridødelighed 169
fiskeriindsats 165, 166, 167, 224
fiskerimetoder 165
flerartsregulering 179
FLN 199
fluebekæmpelse 157
forbrænding 104
forurening 90, 138, 139ff, 152, 179, 213ff, 215
forurening af havene 179
-, af luften 181ff
Forureningsrådet 216
forvitring 129
fosfat 119, 137
fosfor 106, 136
fossile brændstoffer 189ff
fotosyntese 106ff, 120
fuglefangst 67
Færøerne 64ff
færøske landbrugssamfund 64ff
fødekæde 112f, 118, 121
fødenet 114, 115, 147
fåreavl 67

G

geogram 130
giffertilvænning 154f
granatsplinter 202

grundvand 129
græsædere 108
gæringer 105
græsningsfødekæde 112
grønlandsk fangersamfund 47ff, 142
grønne revolution, den 230

H

haki 65
halmafabrænding 132
halveringstid 192
harpun 50, 51, 52, 55
haug 66
haugeparter 75
havbrug 123
havforurening 179, 221
Heraklit 128, 161
heterotrofe organismer 106
hormonforskning 199
hungersnød 32
Húsavík 68
hushaue 67
hvaler 92
hvalbestand 91
hvalfangst 53, 92ff
hvedesorter, højtydende 230

I

i-lande 37
ilt 106
individualisme 61
Indokina 197ff
industrialismen 83
Isotopcentralen 221

J

jordbundsøkologi 25

K

kajakfangst 51, 55, 56, 60
Kampmann, Jens 217
kapital 93f
kapitalisme 96, 214

kapitalister 85
kartoffel 66f, 78
kastetræ 51, 55
kernebrændsel 191
klassesamfund 76
klimakssamfund 148, 149f, 151
klimatologisk krig 204
klorofyl 106
kolonier 37
kornavl 65
korrosion 181
kraftfoder 76
kredsløb 29
kukkeur 110
kuldioxid 40, 106, 119, 188, 189
kulturlandskab 41
kunstgødning 129, 136, 137, 230
kunstvanding 133, 134, 232
kvan 67
kviksløv 19, 139, 140, 141, 220f
kvælstof 106, 134ff
kvælstofgødning 135
kvælstofkredsløb 135
kvælstofreserve 134
køddæder 109

L

Landt, Jørgen 80
laterit 198
lav 130, 186, 187
ligevægt, begrænset 160
-, dynamisk 160
-, stabil 160
livscyklus, organismernes 80, 101
los 145
lov-mæssighed 31
lov-mæssighed, naturvidenskabelig 40
-, økologisk 40
-, økonomisk 96, 101
luftforurening 181ff
lungekræft 184
lys 119, 120

M

makro- og mikronæringsstoffer 129.
139
malaria 227

malariamyg 202, 227f
marinøkologi 23
marketal 69
maskevidde 172
mekanisering af landbrug 101
mennesket som organisme 42
mikrober 36
mikrobiel økologi 25
mikroorganisme 135
miljø 30
miljø, biotisk 27
miljøankenævnet 218
miljøbeskyttelse 215ff
miljødebat 222
miljøloven 218
miljøproblemer 227
miljøteknologi 220
miljøundersøgelser 220
mos 130
muld 131ff
muldflugt 134
mus 144

N

naturafhængighed 60
naturen, indgreb i 19
naturens balance 144
naturdødelighed 169
naturfremmede stoffer 20
naturprodukter 85
naturressourcer 87
naturstof 89
nedbrydere 108
nedbryderkæde 113
nettoproduktion 107f, 152, 188
neutronbombe 205
nitrat 119, 135
Nordsø-sild 165ff
nytteproduktion 108
næringskilder 57
næringssalte 104, 119, 120

O

Ob-floden 21
olden 144
olie 19, 107
optimum 153, 154
overførsel 122

overgødning 138
overlevelseskurve 168

P

PCB 142, 179
Picloram 200
plankton 120, 123
planteædere 108
Platon 210
plastic 139
primærproduktion 105f
produktion i havet 118ff
produktionsforhold 35
produktionsredskaber 58
produktionsteritorium 59
produktivitet 34, 85
produktivitet i en fiskebestand 167
profit 93
profitrate 93
protein-stoffer 107
pyramider, økologiske 117ff
prævention 35f

R

radioaktiv stråling 191
reaktorulykke 193
recirkulere 88
regnorme 147
rekruttering 167
renjagt 52
rensning af spildevand 89
rensningsanlæg 227
repræsentativt demokrati 61
resistens 156ff
respiration 105f, 120
respirationsvarme 116
ressourcer, fornybare 19, 165
-, ikke fornybare 19
ressourceknaphed 139
rissorter, højtydende 231
Risø-reaktor 192
rumskibsfilosofi 26, 88
»run-away« effekt 160
ræv 145
råstofmangel 90

S

saltholdighed 153
samfund, menneskeligt 31
-, »naturligt« 31
samfundsklasser 40, 43
seksualmønster, kollektivt 59
sekundærproduktion 109f
selektion 157
Seveso 201
seydur 73
Sibirien 21-23
simuleringsteknik 102
skadedyr 147
skadedyrsbekæmpelse 157f, 232
skadedyrskontrol 19, 158
skipan 67
skovøkossystemer 116
Smidth, F. L. 220, 222
smog, fotokemisk 155, 183
snehare 144
sod 182
sollys 106, 155
Sortedamssøen 27
sortsidesæl 53
Sovjetunionen 21ff, 223
spiringsevne 130
sprøjterester 200
stabilitet 29, 104, 144ff, 147
stabilitetsområde 159ff
stadium 149
staldgødning 133, 136
stenbider 51
sterilisation 39
stivelse 107
stofkredsløb 104, 128ff, 152
stofomflytning 82
stofudveksling 128
Stórafjall 68
storbønder 76, 79
struktur 26
struktur, trofisk, 147
styrevinger 56
succession 148ff, 150, 151
sukker 106, 107
sult 200
Sundhedsstyrelsen 220
svovl 106, 156, 216
svovldioxid 182
svovlforurening 185f
svovlsyre 182ff
sygdomsbekæmpelse 75

synergi 155, 183
syntetiske produkter 85
synøkologi 25
sædskifte 80f, 136
sælfangst 49f
sølvjodidkrystaller 204

T

talg 107
teknologi, fiskeri- 123f
teknologisk udvikling 87, 96
temperatursvinginger 189
tidevandszone 153
tilbagekobling 144ff, 146, 159
tilpasning 154ff
tilsaltning 232
tin 19
tolerancegrænse 153f
transpirationstab 131
trofiske niveauer 112f, 122
tropeøkologi 197f
tæring 181
tærskelværdi 154, 156, 191
tørke 130
tørveskær 81

U

udpining af jord 81, 210
udstødningsgas 155
udvaskning 81, 131, 132, 202
udvikling i økosystemer 148ff
ukrudt 147
u-lande 36ff, 225ff
uld 76
underernæring 32
urinstof 135

V

vandcirkulation 129, 130, 131
vandets kredsløb 129ff
vandkraftværk 23
vandloppe 120
vandreservoir 21, 129
vandressourcer 19
WHO 228
Vietnam 197ff
vækst 167

Ø

økokatastrofe 20
økologi 25
økologiens anvendelse 163ff
-, begrænsninger 31ff
-, muligheder 19ff
-, udvikling 45ff
økologisk effekt 155
-, krig 197ff
-, krise 19, 20
-, tilpasning 76
økonomi 20
økosystem 27, 29f, 114, 118, 119, 150
økosystem, humant 40, 57, 101
-, naturligt 62, 101
økosystemregulering 179
ørreddam 104

Å

åndehulsfangst 49
ånding 105
årgangsstyrke 172
årring 168